

HÖKKENTO

GÓLYATÁBOR
2009

NOW • ALL TOGETHER

SZEGEDI TUDOMÁNYEGYETEM

JUHÁSZ GYULA PEDAGÓGUSKÉPZŐ KAR

SZAKKÉPZÉSI, TOVÁBBKÉPZÉSI ÉS TÁVOKTATÁSI KÖZPONT

2009/2010-ES TANÉVBEN INDULÓ OKJ FELNŐTTKÉPZÉSEK TANDÍJKEDVEZMÉNNYEL

2 FÉLÉVES KÉPZÉSEK

4 FÉLÉVES KÉPZÉSEK

➔ Sport, Kultúra

Sportoktató
Sportedző
Sportszervező,-menedzser
Személyi edző
Animátor
Szenior tréner
Gyermekkorai mozgásprogram- vezető
Lakberendező

➔ Turizmus, vendéglátás

Idegenvezető
Utazásszervező menedzser
Utazásügyintéző
Szállodai portás, recepciós
Panzió, falusi vendéglátó
Hostess
Protokollügyintéző
Rendezvény – és konferenciaszervező
Élelmezésvezető

➔ Marketing, kereskedelem

Becsüs (ékszer, festmény, műtárgy)
Marketing – és reklámügyintéző
Logisztikai ügyintéző
Virágkötő, - berendező, virágkereskedő

➔ Ügyvitel

Minőségbiztosítási auditor
Ellenőrzési és minőségbiztosítási munkatárs
Iskolatitkár
Ügyintéző titkár

➔ Közgazdaság

Közbeszerzési referens
Társadalombiztosítási és bérügyi szakelőadó
Informatika
Számítástechnikai szoftverüzemeltető

➔ Szociális szolgáltatások

Házi időszakos gyermekgondozó

➔ Egyéb szolgáltatások

Érdekérvényesítő (lobbi) szakreferens
Pedagógiai asszisztens

➔ Informatika

Internetes alkalmazásfejlesztő
Szoftverfejlesztő
Webmester

➔ Sport, Kultúra

Színész II. (segédszínész)
Divatstílustervező asszisztens

➔ Egyéb szakképesítések

Állatkerti állatgondozó
Gyógypedagógiai asszisztens

ÁLTALÁNOS INFORMÁCIÓK

Az órákat **kéthetente pénteken 14-18h-ig és szombaton 9-16h-ig tartjuk**. A képzési idő 2 féléves képzésnél 8 hónap (októbertől májusig).

Képzési költség félévente:

- **60.000 Ft** (4x15.000 Ft-os részletben is fizethető).
- **Egy összegben** való befizetés esetén **55.000Ft/félév**
- Kedvezményes tandíj: **az SZTE dolgozóinak, hallgatóinak, a pedagógusoknak, a közalkalmazottaknak, a köztisztviselőknek, továbbá a GYED-en és GYES-en levőknek 50.000 Ft/félév** (4x12.500Ft-os részletben is fizethető).

Állatkerti állatgondozó képzés esetében a képzési költség a következő: **70.000,- Ft/félév**

Sportedző képzésnél a képzési költség: **75.000 Ft /félév.**

A képzés helye: 6725 Szeged, Hattyas sor 10.

Az intézmény megközelíthető a 83-as busszal, ami az épület előtt áll meg. Továbbá az 1-es villamosról a Borbás utcánál leszállva a Bem utcán, majd a Hattyas soron végigsétálva lehet eljutni az épülethez (gyalog kb. 5 perc).

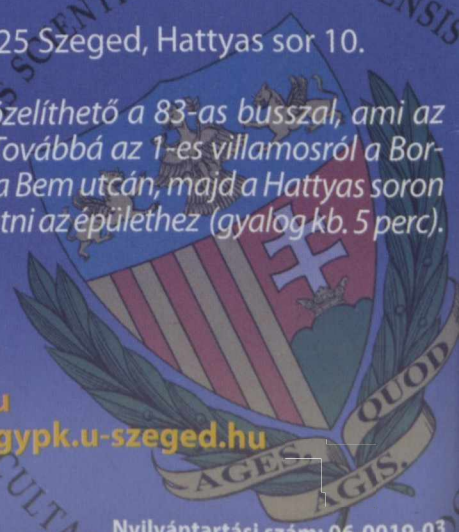
Elérhetőségek:

Tel.: **62/546-266**

Fax.: **62/546-284**

Web: **www.szttk.hu**

E-mail: **krisztina@jgypk.u-szeged.hu**

Az évszakok is változnak

A Barátok közt egyik forgatókönyvírója igazán felkereshetne, mert az utóbbi hónapokban kész szappanoperába illő esetek történtek velem. Ilyen ez a nyár! Volt itt minden, mint a piacon! Nyaralás a Balatonon, aktív pihenés a strandon, késő esti tracs partik a csajokkal, randizgatás, albérletvadászat (költözködés) és a sok jó esemény között, sajnos egy-egy váratlan és megdöbbentő hír azért megkeserítette a nyári sziesztámat. Szóval igazán filmbeillő esetek, amik kifejtve igazán megspékelt sztorik, de persze tudom jól, hogy nem fog felkeresni egyik írót se. Csak nehogy kiadjam regényben! Álomvilág! Tudom, ideje felébredni! Az ébredés nehezen megy, de nincs mit tenni... Felrázásra azért nincs szükség, megy magamtól is a talpra állás. Sőt! Mit ne mondjak, a nagybetűs élet nagy döntéseit is kénytelen vagyok meghozni, egyedül. De nem veszes! Felnőtt emberként ez alapkövetelmény. El is csodálkozok azokon a hallgatókon, akik nem maguk intézik az ügyeiket, hanem még anyuka, apuka vagy barát/barátnő telefonál vagy keresi fel személyesen információkérés végett az egyetemi

ügyintézőket. Csupán néhány hasznos információra van szüksége a hallgatónak, ami az Ő életét könnyíti majd meg, mégis más gyűjti be az infót helyette. Aki diplomát jön szerezni, annak legyen annyi bátorsága, hogy saját maga tárcsázza a számot vagy ő maga megy be az egyetemi ügyfélfogadóba. Még senki fejét le nem harapták azért, mert kérdezett! És ami kétségtelen, hogy az információhiány megnehezíti a szorgalmi és vizsgaidőszakot, sőt sok esetben hátráltatja a folyamatot!

Egyetemi élet! Kezdődnek vagy éppen folytatódna a felejthetetlen évek! Részese lesz egy olyan közösségnek, ahonnan nehezen lehet majd elszakadni. Vagy azért, mert annyira jól érzed magad, hogy Te magad nem akarsz semmiféle változást eszközölni, vagy azért, mert a változást a tanárok nem akarják neked engedni. Szerencsére én elvégeztem minden szakomat, szóval már öregdiákként mondom, hogy igaz, nehézségek mindig lesznek, de azokon túl kell (lehet) lépni. Elcsépezt szöveg, és tény, hogy tenni kell a jobb jövőért, de biztos állítom, hogy érdemes. Ha egy kudarc után sokáig nem lendültem volna vissza a körforgásba, és nem akartam volna az addiginál jobban,

elszántabban teljesíteni, akkor nem itt tartanék, ahol most. Egyszer fent, egyszer lent. A kihívások sikeres teljesítése, a pozitív visszajelzések előrébb vittek, feltöltöttek energiával, amik a céljaim eléréséhez kellett.

A felhőtlen egyetemi diákévek részéről véget értek. Munkába álltam. Ez az élet rendje. A Hökkentőnél folytatott főszerkesztői tevékenységemet is befejezem, ez az utolsó szám, ami az én szerkesztéssel kerül a nyomdába. A Hökkentő csapat viszont új vezetővel, új tervekkel és megújult erővel fog dolgozni azért, hogy minden hónapban a kezetekbe tudjatok venni egy olyan lapot, ami utánajár a hallgatókat érintő problémáknak, és megírja mi minden jó és rossz történt az elmúlt időszakban. Remélem, hogy eddig is szívesen olvastátok a lapot és találtatok benne számotokra hasznos és jó cikkeket, és ezután is belenéztek minden számba.

További sok sikeres évet kívánok minden SZTE polgárnak és a Hökkentőnek!

Rácz Bea
főszerkesztő
raczbea@hokkento.hu

Dolgoztál-e a nyáron?

Kiss Anikó
JGYPK, II. évfolyam,
társadalmi tanulmányok

Dévényi Péter
TTIK, V. évfolyam,
műszaki informatika

Erdei András
ZMK, III. évfolyam,
fagottművészs

Soczó Gabriella
JGYPK, IV. évfolyam,
ének-zene – magyar

Csányi Sarolta
BTK, III. évfolyam,
orosz-angol

Egyelőre még nem végeztem nyári munkát, mert nem sok lehetőségem volt rá, de ha lett volna, akkor elvállaltam volna valamit. Jelenleg másra koncentrálok a nyári szünetekben, például nyaralok és a barátommal töltöm az időt. Most az is lefoglal, hogy az Erasmusra készülődöm, ugyanis hamarosan elindulok Finnországba egyetemi keretek között, és ott töltöm el a következő fél évet. Ami a jövő nyarat illeti, még nincsenek konkrét terveim, de jó lenne elmenni a párommal Törökországba. Munkát valószínűleg még akkor sem keresek, azt a főiskola elvégzése utáni időkre tartogatom.

Jgazából azért jöttem ide, hogy tanuljak, így csak az egyetem utánra terveztem a munkavállalást, de mivel most végzek, nemskára elkezdhetek dolgozni. Korábban nyári munkaként csak édesapámhoz az autószerembe álltam be segíteni. A munkaválasztásban döntő lesz, hogy egyáltalán mit találok majd. Végzettségem szerint nyilván robotikai feladattal kellene foglalkoznom, de Magyarországon ez nem túl elterjedt, ezért az is elképzelhető, hogy külföldre megyek. Ha jövő nyáron találok állást, akkor már biztosan dolgozni fogok, még ha nem is teljesen a szakmámba vágóan. Jelentkezhetek az informatika bármely területére, például rendszergazdának.

Jdén nyáron egy hétig mesterképzésen voltam, de különben is nagyon sokat utaztam a zenekari fellépések miatt, nem igazán értem volna rá dolgozni. Szerencsére a zenélésből van annyi pénzem, hogy kényelmesen töltsen a pihenés idejét – fagyizunk, strandra járunk. Diákszövetkezetnél csak egyszer dolgoztam, a vizsgaidőszak kellős közepén. Kosmetikai termékeket kellett csomagolnunk. Annak ellenére, hogy délutános műszakot vállaltam, a fizetés elég kevés volt. Sajnos a nyári szezonban betelnek a lehetőségek, csak akkor kellene a munkaerő, amikor az ember nem ér rá, mert tanulnia kell.

A nyáron a sok utazás mellett az ismerősöm kisgyerekére vigyáztam, de szeptembertől állandó munkát akarok vállalni – adminisztrációt vagy hasonlót. A diákszövetkezetek nem szoktak visszahívni, egyszer dolgoztam csak nekik. Inkább az a jellemző, hogy cégeknek szórólapozom, kérdőíveket, ám ez sokszor megalázó. Sok fiatal egyszerűen kinevet, mások meg bizalmatlanok, ezért csak lassabban tudom végezni a munkám. Most az ösztöndíjam miatt nem vagyok rászorulva anyagilag, hogy így nyár közepén az egyetlen munkalehetőséget elvállaljam: a mezőgazdasági munkát.

Terveztem a nyári munkát, de végül nem vállaltam, mert nagyon sok más elintéznivalóm van, mint például a költözködés, az albérletkeresés és a kisöcsém táboroztatása. Emellett nyaralni is megyek, majd pedig Pesten folytatom az életemet. Korábban olyan diákmunkákkal találkoztam, mint postai alkalmazott vagy kiszolgáló valamelyik kávézóban, de ezeket csak olvastam, nem éltem a lehetőséggel. Tavaly nyáron Győrben dolgoztam a Rendelőintézethez tartozó kartonozóban.

Gólyaüdvözlés

Jótanácsok, hogyan válhatsz diákból igazi hallgatóvá már az első hetekben

Ha az ember leendő egyetemista „kisöccse” felteszi azt az (ez nagyképűen hangzik) alapvető kérdést, hogy „Figyu, Szegeden tényleg ingyen utaznak a diákok?”, akkor hirtelen visszafiatalodik néhány évet, és felidéz azokat az emlékeket, hogy milyen hihetetlen és izgalmas elkerülni egy ilyen nagy városba, ahol: „hoppá, hogyan is kell közlekedni, enni, inni, élni, hozzászólni egyáltalán valakihez”, és „Úristen meg fogok bukni, még mielőtt egyetlen vizsgára is beléphetnék!”

Ugye, hogy ezek Nektek is eszetekbe jutottak, kedves tapasztalt és érett egyetemisták, és ugye, hogy Ti is ezen morfondíroztok most újdonsült lakói e kulturális forgatagnak? Szeged életét a hallgatók teszik még pezsgőbbé, változatosabbá és élvezhetőbbé. Ez azt bizonyítja Nektek, kedves újoncok, hogy szerencsére túl lehet élni az izgalmat, és egészen jó dolgok is kiszülhetnek abból, hogy úgy döntöttek, ide vertek sátrat az elkövetkezendő néhány évre.

1. Vegyük mindjárt ezt a közlekedés dilemmát. Igen, a bérlet az államilag támogatottaknak tényleg térítésmentesen jár. Érdemes azonban résen lennetek, mert ameddig ezt kézhez nem kapjátok a következőkben még szóba kerülő HSZI-n, addig mindig magatokkal kell hordanotok a felvételeket igazoló levelet, amelyet néhány ellenőr a sok éves munkatapasztalat ellenére néhanapján még mindig semmisnek tekint, de amit a Szegedi Közlekedési Társaság irodájában a bemutatáskor mindenképpen „utazásra feljogosítóknak” fognak titulálni.

2. Hol is szerezhető be tehát a diákigazolvány és a hozzá járó bérlet? És mi az a HSZI, amit mindenki már annyira otthonosan emleget? A Hallgatói Szolgáltató Iroda olyan szolgáltatásokat biztosít, melyek nem tanulmányi jellegű ügyintézés igényelnek. Így például itt intézik leendő ösztöndíjadnak kiutalását, itt kaphatod meg a diákigazolványodat, ingyenes bérletedet, és ha valami problémád akad költségtérítésed vagy egyéb számlád befizetésével, azzal is ehhez az irodához kell fordulnod. Hol található és mikor érdemes felkeresned? A Tanulmányi és Információs Központ (TIK, Ady tér 10.) földszintjének egyik hátsó irodájában rejtőzik a HSZI, ennek ellenére ne aggódj: az első hetekben biztosan felismered majd az előtte kígyózó hosszú sorokról. Épp ezért sem érdemes a diákért már rögtön az első napokban tolonganod, hiszen ott van például a péntek, mikor már pár perc várakozással, sokkal gyors-

sabban hozzájuthatsz friss kártyádhoz. Kevésbé aggodalmaskodóknak – és tömegszonyosoknak – pedig bátran ajánljuk a második, illetve harmadik hetet, amikor a megfontolt, öreg diákokkal együtt, várakozást mellőzve kaphatják meg igazolványaikat.

3. A mérföldes sorok ilyenkor nem csak az egyetemi épületekben jelennek meg. Készüljete fel, hogy a várva várt első heti bulik, melyeket már főgolyáitok beharangoztak, hasonló kellemes élmények közepette telnek majd. A JATE elnevezésű szórakoztatási egység előtt csak pár perc fürkészés után lelheted meg a sor végét, de ne reméld, hogy a Dóm térnél található

Nem érdemes a diákért már rögtön az első napokban tolonganod, hiszen ott van például a péntek, mikor már pár perc várakozással, sokkal gyorsabban hozzájuthatsz friss kártyádhoz.

4. Amikor pirkadatkor hazaérsz, ne aggódj, mert nem kell már túl sok időt alvással töltened – hamarosan meglátogathatod az egyetem épületeit. Karodra való belépéskor mindig érdemes

figyelned az eléd táru-
kozó hirdetőtáblákra, ugyanis mostantól csak ezek tájékoztatnak a tanulmányaiddal kapcsolatos teendőkről, a különböző munkalehetőségekről, kiadó albrétekről és ösztöndíjakról. Ha konkrét problémáid adódnak,

keresd fel a Tanulmányi Osztály (TO) munkatársait, akiket egyébként sem kerülhetsz el az itt töltendő évek alatt, vagy a kari Hallgatói Önkormányzat (HÖK) irodáját, ahol hozzád hasonló korú fiatalok várják a kérdésszápot, és nyújtanak segítséget, ha arra van szükséged.

5. Iskola után, mielőtt újra

megrohamoznáid kedvenc klubjaidat, nem árt feltérképezned azokat a helyeket sem, ahol majd a tanulás iránti vágyadat csillapítod a szemináriumok, zh-k, majd a vizsgák előtt. Legtöbben a már említett Ady téri egyetemi könyvtárat (TIK) látogatják ilyen céllal, de nagyon hangulatos a Dóm téren található Somogyi Könyvtár és a különböző fiókkönyvtárak is. A TIK-ben nem kell külön beiratkozási díjat fizetned, mert olvasójegyed a diákigazolványod lesz. Ameddig ezt nem kapod meg, látogass el az aula jobb oldalán található regisztrációs pulthoz, ahol ingyenes ideiglenes belépőt igényelhetsz. Ha átküzdötted magad az egyébként barátságos biztonsági őrökön (persze a táska, kabát és egyéb könyvesnére alkalmas eszközök leadása után), akkor kezdetben nem leszel túl lelkes, mert hiába a fantasztikus választék, eleinte elveszel majd a jelzetek számainak rengetegében. Megijedni azonban itt sem szabad, néhány hét, és kitanulod a rendszert, addig pedig érdemes egy-egy mosollyal kedveskedni a könyvtári dolgozóknak.

Ha a TIK-et már elhagytad, az Aradi tér felé elindulva, a Honvéd teret útba ejtve eljuthatsz többek között a Karrier-, valamint a Kulturális Irodáig, ahol igazán hasznos tanácsokat kaphatsz az álláskereséssel, kulturális programokkal, pályázatokkal kapcsolatban.

6. A fentiek az egyetemi élet elkezdéséhez szükséges legfontosabb információk. Ha még több tanácsra van szükséged, fordulj bizalommal gólyatábori csoportvezetőidhez, a HÖK tagokhoz, és lapozd fel minden hónapban a Hökkentőt, hogy minél tájékozottabbá válj a körülötted lévő világ dolgaiban. Akinek pedig egyszerűbb bepötyögni a felmerülő kérdéseket, írjon bátran az alább címre: hokkentoagolyakert@yahoo.com, és mi is szívesen válaszolunk.

kliszek Zsuzsi, Vass Viki
Fotó: internet

A bérlet az államilag támogatottaknak térítésmentesen jár.

SZOTE-nál más lenne a helyzet.

Tanácsos a sorban állásnál kis „elemóziát” is magaddal vinni, de amit semmiképpen ne felejtj otthon, az a társaságod, aki órákon keresztül szórakoztat majd. S ha már vége, és végre nagy büszkén eléred, és belépsz a kapun, ne hidd, hogy onnan már vége „szenvédséidnek”. Bent egy igazi „hering-party” vár majd rád, ahol kedvenc ismerőseid kicsit jobban fűródnak majd testedbe, mint azt te szeretnéd. Ennek ellenére, bármily hihetetlen is, de a legjobb dolog, hogy mindezt ÉLVEZNI FOGOD!

Kifizetődő ész

És tehetség, ami természetesen önmagában csak csekély erény, de óriási, ha szorgalommal párosul. Ha sikerül négyes átlag fölött teljesíteni, és konkrét, megvalósításra váró és támogatásra szoruló céljaitok vannak a tanulmányaitokkal kapcsolatban, mindenképp ajánlom figyelmetekbe a Sófi-ösztöndíj megpályázását. És korántsem csak az anyagiak miatt...

Sófi József alapítványa 2001 óta várja az egyre inkább növekvő számú, kimagasló tanulmányi eredményekkel rendelkező pályázókat. Sófi 1990-ben végzett molekuláris biológia és biotechnológia szakon, számtalan publikációt írt (ami abban az időben ritkaságszámba ment), többek között oxfordi lapban is jelent meg írása. Egyetemi éve alatt tudományos kutatásokat folytatott, ám a diploma megszerzése után anyagi okokból szakított korábbi tervével, hogy kutató lesz, s a családi „kényszer-vállalkozásban” kezdett el dolgozni. Ezen vállalkozás jövedelmének kamathozamából tudja az alapítványát finanszírozni, hogy mások tehetségének kibontakoztatásában már ne legyen gát a hátrányos anyagi helyzet.

De nem csak a nagyvonalúság az, ami miatt a felsőoktatás legnagyobb alapítványaként tartják számon Sófíét. Az anyagi támogatás mellett ingyenes (akár pénzügyi, akár jogi) tanácsadásban részesülhetnek a pályázók, sorsuk alakulását pedig az alapító maga követi nyomon, és ott is segít, ahol a pénz önmagában nem tud. A kapcsolatrendszer, amibe a hallgató a megpályázás után bekerül, sokkal értékesebb, mint az esetleges anyagi juttatás. Sófi klubot is alapított a pályázók részére, ahol jobban megismerhetik egymást az egyetemisták, szórakozhatnak, és fontos kapcsolatokat alakíthatnak ki.

Az alapítvány a SZTE összes hallgatója felé nyitott 2007 óta, amikor is az addig csak biológusok számára kiírt pályázatot kiterjesztették az összes karra és szakra. Mára a díjazottak száma eléri a hetvenet. Bárki pályázhat, aki 4-es átlag fölött teljesíti az adott félévét, de többletpontot jelentenek a nyelvvizsgák, a tudományos területeken elért eredmények, megtartott előadások, kiadott közlemények stb. Fontos

ugyanis, hogy a tehetség aktivitással párosuljon – nem elég maga a tudás, bátran tudni kell azt reprezentálni is. Persze a tehetség kiütközésére nem feltétlenül elegendő 1-2 félév, így a felsőbb éves hallgatók nagyobb eséllyel nyerhetik el a díjakat. Azonban minden egyes pályázás növeli pontszámainkat, ezért érdemes azt minél korábban elkezdni, és minél többször belevágni a megmérettetésbe, mert csak az esélyeinket javítjuk ez által.

Akárhogy is nézzük, fő motivációs erejét a presztízsértékében találhatjuk az alapítvány-nak, hisz erkölcsi elismerés jár mindenkinek, aki a keretei közt vállalhatja magát. A díjakat minden évben személyesen a Rector Úr adja át, a díjkiosztó gálákon a díszvendégek között szerepelt már Jancsó Miklós és Törőcsik Mari, idén Sebestyén Márta népdalénekes, de hasonló példaértékkel bíró személyiségek (pl. Kocsis Zoltán zongoraművész) között ünnepelhet ezek után is a jól tanuló. Az alapítvány ugródeszka mivolta sem vitatható az alapítványnak: a nyertes hallgatók szerepelhetnek a médiában, bemutatkozhattak tálalatonon, de kerültek már ki ösztöndíjasok Brüsszelbe, az Európai Parlament falai közé is.

A Szegedi Tehetségekért Alapítvány Kuratóriuma 95 pályázat közül a 2008/2009-es tanévben öt hallgatónak ítélte oda a fejenkénti 200 ezer forintos ösztöndíjakat. Két biológus hallgató 100-100 ezer forint támogatásban részesült, ezen felül öt különdíjas (Fisher Béla, Mucsi Gergő, Ördög-Deák Andrea, Salgó László és Varga Zoltán) 30 ezer forintos juttatást kapott tanulmányi eredményeikért. S hogy mivel érdemelték ki a nívós díjakat a hallgatók?

Janacsek Karolina kutatótársaival egy rövidtávú emlékezetet mérő teszt magyar változatát készítette el, amit azóta különböző

neurológiai és pszichiátriai betegségek vizsgálatánál használnak. Tervei között szerepel, hogy doktori képzésben folytassa tanulmányait.

Balla Gyula, IV. évfolyamos biológus hallgató különféle DNS hibajavító me-

chanizmusokat kutat, melyek hibás működése kritikus a rákos daganatok kialakulásánál. Speciálisan a Bloom helikáz működési mechanizmusát vizsgálta.

„Az egyetem után szeretnék majd kutatni, illetve, ha alkalom lesz rá, tanítani szülőföldemem,

Kárpátalján.” – mondja Gyula. Áttérve magára az ösztöndíjra, szerinte Sófi József egy kitűnő szervező; számos más teendője mellett megalapította a Sófi Ösztöndíj Klubot is, ami megpróbálja a SZTE legkiválóbb hallgatóit egybegyűjteni és segíteni.

Devosa Iván a TTIK informatika tanár szakának hallgatója, tudományos tevékenységét a JGYPK tanszékein és az ÁOK Magartartástudományi Intézetében végezte.

Marosi Máté jelenleg harmadéves PhD hallgató, aki doktorandusként a TTIK Élettani, Szervezettani és Idegtudományi Tanszékén kutat. A központi idegrendszert érő oxigénhiányos állapotokat modellezi kutatócsoportjával – ezt az idegsejt károsodást, pusztulást próbálják minimalizálni. A kutatócsoportban folytatja munkáit az elkövetkező egy-két évben. Szerinte az ösztöndíj, így a díjazható konferencia megszerzése is színvonalas, a légkör pedig – a sok ismerős arcotól is – baráti volt.

Arany Mihály idén végez kommunikáció és német szakon, valamint újságíróként dolgozik. Már harmadik éve tiszteli meg bizalmával a Sófi-alapítvány kuratóriuma. Vallja, hogy az ösztöndíjat Sófi József személyisége teszi egyénivé és különlegessé:

„Még nem találkoztam olyan ösztöndíjjal, ahol az alapító személyesen érdeklődik az eredményeim iránt, és folyton érezteti, hogy számíthatok rá.” Úgy gondolja, „az ösztöndíj és a Sófi Ösztöndíj Klub légköre is nagyon emberi és barátságos, évről évre több tehetséges hallgatót vonz a pályázat, ezáltal a klub kiváló tehetséges és nagyszerű emberek találkozóhelyévé válhat.”

Nagy Dóra az ÁOK-on orvostanhallgató, az ÁOK mellett a Magyar Tudományos Akadémián, a Szegedi Biológiai Központban és a Genetikai Intézetben folytatta kutatásait.

Balogh Virág kutatásai során főként autizmussal élővel dolgozott, valamint a Rorschach teszt új magyar sztenderdjén. Emellett mentorként tevékenykedett az idei tanévben, 2007 óta pedig a Bátor Tábor Alapítványnál önkéntes. A sikeréről így nyilatkozott: „Nagyon örülök, hogy elnyertem idén az ösztöndíjat, a jelentős anyagi támogatás mellett a díj presztízse is igen fontos számomra. Jó érzés, amikor valaki megerősíti azt, hogy jó úton járok – Sófi József és az alapítvány támogatása, az elnyert ösztöndíj számomra ezt jelenti.”

Török Rozália

Fotók: Dr. Csákvári Eszter és Dr. Márkus Róbert

Sófi József

Az ugródeszka mivolta sem vitatható az alapítványnak: (...) kerültek már ki ösztöndíjasok Brüsszelbe, az Európai Parlament falai közé is.

Fontos, hogy a tehetség aktivitással párosuljon – nem elég maga a tudás, tudni kell azt reprezentálni is.

Miről álmodik a diák?

Olyan előadásokról, melyeken nem a karóját kell nézegetnie, hanem lelkes érdeklődéssel tekinthet végig a történelem nagy eseményein. Olyan tanárról, aki közelebb hozza a régimúltat, képet ad nagyjaink gondolkodásáról, mindezt forrásokkal alátámasztva és humorral ötvözve. Minden ilyen álmot teljesít óráin Pelyach István, a történészek és a többi kíváncsi hallgató legnagyobb öröme.

– A 19. századi magyar történelem a szakterülete. Mikor szeretett bele ebbe a témakörbe?

– Azt hiszem, elemi másodikos tanuló voltam, amikor az olvasókönyvünkben találkoztam – emlékeim szerint – egy Móra Ferenc írással. Ez arról szólt, hogy Damjanich János, az óriási testméretű szerb származású magyar honvédtábornok vörössipkásai élén vágat a tápióbicskei ütközetbe, és az út mentén meglát egy vak koldust, aki bánatosan fújogatja furulyáját. Megáll mellette, és meghallgatja a panaszeit. A koldus azt fájlatja, hogy ő nem tud semmit fölajánlani a haza oltárán, hiszen nem képes harcolni, gyenge a karja, nem lát, vagyona sincs... Végso elkeseredésében legféltebb kincsét, egyetlen „tulajdonát”, a furulyáját adja Damjanichnak, aki ezt megköszönve beteszi a dolmánya belső zsebébe s honvédei élén folytatja útját az ütközetbe. S lássunk csodát, az első puskagolyó ezen a „hangszeren” pattan meg, s ez menti meg a tábornok életét.

Minden bizonnyal ekkor kezdtem beleszeretni '48-ba, aztán persze a gimnáziumban ez az érdeklődés tovább erősödött: egyre többet olvastam az erről az időszakról szóló mesés, regényes dolgokat, Rákosi Viktor és Jókai '48/'49-es írásait. Az egyetemen, illetve az Eötvös Kollégiumban aztán találkoztam Katona Tamással, akinek az órái óriási élményt jelentettek. Tudatosult bennem az is, hogy a korszak csak látszólag feldolgozott, valójában rengeteg kérdés vár még feldolgozásra.

– 1985-ben kezdte oktatói pályáját, '96 óta pedig a Károli Gáspár Református Egyetemen is tanít. Ezen kívül előadásokra, konferenciákra jár. Hogyan tudja ezeket a tevékenységeket összehangolni?

– Abban a szerencsében van részem, hogy azt csinálhatom, amit szeretek. Ha az ember a munkáját nem érzi nyűgnek, akkor a sokféle elfoglaltság nem okoz sem megerhelést, sem pedig különös stresszhelyzetet. 1996 óta valóban óraadó vagyok a Református Egyetemen is, ami azt jelenti, hogy minden héten tartok ott tíz órát. A hétfői nap ezzel telik el. Kedden és szerdán tudok levéltárakba járni, írni, tehát valamiféle tudományos, szakmai munkát végezni. Csütörtök és péntek pedig a szegedi napok, ekkor itt tartom meg a kurzusaimat. De még egyszer szeretném kihangsúlyozni, hogy ezt nem érzem a szó klasszikus értelmében vett „munkának”, már csak azért sem, mert az előadások, szemináriumok azt a célt is szolgálják, hogy megpróbáljam azokba beépíteni a legfrissebb kutatási eredményeimet.

Úgy hiszem, nagyon fontos egy oktató számára, hogy a tudományos munkásságát össze tudja egyeztetni tanári tevékenységével. Ha a levéltári, kutatási eredményeket be tudom építeni az oktatásba, az már egyfajta biztonságot ad. Lehet, hogy alig páran olvassák majd csak el a kutatásaim nyomán született tanulmányokat, könyveket – jobbára csak a szakmabéliek –, de valami lenyomata mégiscsak marad a munkámnak, mert azokat meghallgatja tíz, húsz vagy éppen száz diák.

– Rendkívüli népszerűségnek örvend a hallgatók körében. Ön szerint est minek köszönheti?

– Én Katona Tamástól tanultam a szakma alapjait. Ha valaki ismeri őt, akkor tudja, hogy egy féltelmetesen jó kommunikációs képességgel, óriási forrásismerettel rendelkező oktató, aki mindig próbált meggyőzni bennünket, hogy a tör-

kezők nyomát kitörölhetetlenül a múltunkon. Ugyanakkor nagyon fontos, hogy mint emberekül beszéljünk a nagy alakokról, hibáikkal, erényeikkel együtt.

Beletartozik ebbe az oktatási stílusba az is, hogy emeljük be a korszak érdekességeit: egy háború a maga nemében borzalmas dolog, de tele van emberi jelenetekkel. Kossuth és Széchenyi vitája egy korszakos vita, de két ember vitája. Ha egy tanár megpróbálja közelebb hozni a mához a történelmet, akkor valószínűleg népszerű lesz, mert nem (csak) a mély tudományos igényességet érzékeli rajta, hanem ezt a fajta törekvést is.

– Milyen egyéb eszközöket alkalmaz előadásai során a figyelem fenntartására?

– A forrás egy kimeríthetetlen kincsesbánya. Ha az oktató érdekes, valóban lényeges forrásokkal ismerteti meg a hallgatókat, ugyanakkor tud „bánni” a dokumentumokkal, szerintem nyert ügye van. S ha esetleg kézbe is tudja adni azokat – akár fénymásolatban is –, azzal fel tudja kelteni az érdeklődést. A visszaemlékezések és a korabeli levelek tele vannak lehetőségekkel. Egy visszaemlékezés sokkal „emberibb”, mint egy szaktanulmány.

Nagy jelentősége lehet a humornak, annak, hogy az órákon a megfogalmazások mennyire alkalmazkodnak a 21. század eleji diák szlengekhez; vagy például annak, hogy Kossuthról, elismerve a maga nagyságát, személyiségét, korszakformáló erejét, néha csak, mint „Lajosról” beszélünk. Meggyőződésem szerint ezzel nem sértjük sem az emléket, és nem kisebbítjük történelmi érdemét. Tudják rólam a hallgatók, hogy forrásközpontú oktató vagyok, így azokat is kötelező elolvasni a szakmunkák mellett. Ez minden bizonnyal hozzájárul ahhoz, hogy kedvelik az óráimat. A 19. századi források, amelyek többnyire már magyar nyelvűek, amelyben az emberek a saját érzéseiket írják le, használhatóbbak, színesebbek, mint a szakmunkák. Ha ezekből állítjuk össze az óra menetét, akkor érdekes lehet maga a foglalkozás is.

Arra is törekszem, hogy próbáljuk megismerni a 19. század egyszerű embereit is. Széchenyiről beszélhetünk, olvashatjuk munkáit, a naplóját, de hogy egy kóspallagi parasztember hogyan élte meg 1848-at, vagy mit látott egy közhonvéd a szabadságharcból, azt az egyszerű emberek írásából tudjuk kideríteni. Nagy álmom, hogy egyszer a szabadságharc történetét a mindennapi ember látószögéből írjam meg: hogyan menetelt heteken keresztül, hol aludt, hogyan étkezett, tisztálkodott, mit látott a táborból. Igaz, ennek a forrásbázisa erősen behatárolt, mert kevés egyszerű honvéd vette a fáradságot, hogy megírja az élményeit.

– Mennyit merít külföldi tapasztalataiból?

– Külföldön elég keveset kutattam eddig, sokkal többet kellene. Nagyon hiányzik nekem például a bécsi levéltárak állagának ismerete, tehát oda jó lenne kijutni egyszer hosszabb időre. Előadásokat tartottam már Londonban,

Párizsban, Bukarestben, Sumenben, de ezek inkább a szakmai kapcsolatteremtésre nyújtottak alkalmat. Ha valaki magyar történelemmel foglalkozik, ez kissé behatárolja a lehetőségeket, mert legyünk őszinték, a magyar szabadságharc iránt viszonylag kicsi az európai érdeklődés. A külföldi utak során tehát inkább megismerkedik az ember a 19. századdal foglalkozó kollégákkal, és megpróbál közös kutatási témákat kitalálni, mert azért a mi forradalmunknak Párizsban is volt sajtóvisszhangja. Az elsődleges kutatási lehetőség ilyenkor mindig a sajtó áttekintése. Erre olyan hallgatókat is lehet ösztönözni, akik pályázatok keretében mennek más országokba. Többen szívesen foglalkoznak ezzel, élnek a lehetőséggel.

– Ezek mellett van-e valamilyen hobbija, mennyi ideje jut a családra?

– Régóta dédelgetett tervem, hogy egy '48-as kis hadsereget összeállítok magamnak ólomkatonákból. Természetesen nem egy több százas nagyságrendű sereget teremtek, de pár hónapja elkezdtem huszárokat, honvédeket gyűjteni. Figyelek azonban arra, hogy csak pontos, hiteles alkotások kerüljenek a gyűjteménybe.

Szeretnék sokkal többet sportolni. Számomra a futás a legmegnyugtatóbb tevékenység. Nagyon jó érzés lemenni a sportpályára és futni körbe, körbe – sajnos több mint egy éve abbahagytam, újra kellene kezdeni. A futás belső csendet teremt, az embernek lehetősége ad arra, hogy rendezze gondolatait, ha nagy összevisszaság van a fejében. Ugyanakkor nem kell mindig világmegváltáson töprengeni. Gyakran előfordult, hogy körökön keresztül monoton csak a lépéseimet számoltam.

A családra elég kevés idő jut. A feleségem középiskolai tanárnő, s mivel a szó klasszikus értelmében hivatása az oktatás, ugyanolyan az „életritmusa”, mint az enyém. Gyermekeink már felnőttek, a legkisebb is jövőre érettségizik, tehát elkezdtek keresni és járni a saját útjukat. Mindazonáltal vannak közös programjaink, igaz, sokkal kevesebb, mint amennyit szeretnék. Jó lenne például több színházi előadást megnézni, elmenni egy-két koncertre közösen.

– Követi-e valaki a családban?

– Mint történészt, nem tartom valószínűnek, hacsak a legkisebb lányom meg nem gondolja magát, de az ő vágya az orvosi pálya. Annak viszont örülök, hogy az olvasás mindhármuk számára élmény és nem kötelesség. Az egyetemen viszont rendszeresen felbukkannak olyan hallgatók, akik kötődnek hozzám, talán úgy tekintenek rám, mint én annak idején Katona Tamásra. Ha meg tudom velük szeretetni ezt a korszakot, ha el tudom hitetni, hogy még mindig kiváló kutatási témák találhatóak itt, hogy nem „lerágott csont” a forradalom és szabadságharc története, ahogy eddig, úgy ezután is lesz, aki „követni fog”. Az örömmel tölt el, hogy volt hallgatóim közül

többen művelik már a szakmát. Van, aki egyetemen tanítja a korszakot, van aki középiskolában oktat, s emellett folytat nagyon színvonalas kutatómunkát és publikál is.

– Milyen tervei vannak?

– 1980 tavaszán első éves egyetemista hallgató és Eötvös Kollégista voltam Pesten. Kirándulni indultunk Erdélybe, s a nagylaki határon már vagy öt órája várakoztunk. Álldogáltunk és arról beszélgettünk Tamással, hogyan és merre is indulhatnék én ezen a pályán. Ő nem sokkal előtte állított össze és jelentett meg két dokumentum kötetet az aradi vértanúkról, s ekkor felöltött bennem, hogy meg kellene írni mind a tizenhárom vértanú életrajzát.

Ahogy telnek az évek, az ember természetesen belátja, hogy hol is vannak a vágyak korlátai. Jelenleg ott tartok, hogy jó lenne legalább kettőt-háromat megírn. Ebből Damjanich Jánosé többnyire készen van. Ez a szívügyem, hiszen végtelenül tiszteltem ezt az érzelemdús őriást, aki szerb származása ellenére a magyar ügy elszánt bajnoka volt. Emellett kiváló ember lehetett: szeretett együtt inni és élni a honvédekkel, imádta a feljegyzést, sőt még az anyósát is szerette. (Ennek persze önző oka is lehetett, hiszen mindig az anyós kötényzsebében volt a pince kulcsa.)

Régóta gyűjtöm az anyagot egy a nemzetiségek helyzetével foglalkozó könyvsorozathoz. Ez is forrásgyűjtemény lenne. Szeretném, ha szembenézni azzal, hogyan és miként élte meg egy szerb, egy horvát, egy román a forradalom és szabadságharc zivatáros hónapjait. Hogyan és miért fordultak ellenünk. A kötetekben nem a nemzetiségek politikusainak, egyházi főméltóságainak visszaemlékezései, emlékiratai, levelei sorjázának, hanem a hétköznapi emberek feljegyzései, a sajtó tudósításai. Ez a másik hosszú ideje dédelgetett megvalósításra váró tervem.

Vass Viki

Fotó: Török Rozi, internet

Öthalmi lakások felújítása

Tavasszal kezdték meg az építkezést a Budapesti út 5. szám alatti egyik három lépcsőházas épületen, mely külső-belső felújítást is magába foglalt. Az eredmény egy, a panelprogramhoz hasonló, jó szigetelő és színes burkolattal rendelkező lakótömb, melynek a belső terei és lakásai is mind-mind újonnan felszereltek. Parkettázott és frissen festett szobák, új nyílászárók, valamint új konyha- és szobabútorok várják a beköltöző hallgatókat. Ami eltérő az eddig ismert kollégiumi körülményekhez képest, hogy a kompletten felszerelt lakások mindegyikében lesz mosógép, hűtő és szintenként egy televízió a közös társalgóban. Lehetőség természetesen internetre és a té-

rülnek ide első körben, akik nem nyertek máshova felvételt. Szinte az összes kar, összes hallgatója jelentkezhet az ide tanévtől kezdve. Az összkomfortos lakások mellett további célja az egyetemen a környezet szépítése. Sőt, a következő évi tervek között szerepel a többi romos lakótömb felújítása, sportpálya létesítése, és az iskolaépület rendbe tétele is. Ezzel pedig egy 900-1000 fős kampusz alakulna ki Öthalmomban. Egyetlen hátránya van jelenleg is a diákszállónak, hogy kívül esik a város körzetén, és a különböző egyetemi épületek elérése is csak több átszállásos tömegközlekedéssel oldható meg. Cséfalvay Úr azonban megnyugtatóan elmondta, hogy megkezdődtek a tárgyalások a Volán-nal a járatok bővítése érdekében.

A kollégium díja, hasonlóan a többi karközi kollégiumhoz, juttatásai alapján meghatározott, ami 9000 forintot jelent.

Rua

Fotók: R. A.

vénézésre is megvan mindegy egyes lakásban. A program célja, ahogy Cséfalvay Ignác, a leendő kollégium igazgatója elmondta, az egyetemi kollégiumok létszámának bővítése, hiszen a hallgatói létszámhoz mérten kevés a Szegei Egyetem kollégiumi férőhelyeinek száma. Az egyetem önerőből újítja fel a volt szovjet laktanyát, és biztosít mintegy 250 első diáknak szállást. Azok a hallgatók ke-

Tudnivalók a felvételi eljárásról és a pontszámítás módszereiről

Ebben a szemeszterben változás történt a Karközi Kollégiumokba jelentkező felsőbb évesek teendőit illetően, ugyanis az idei felvételt már nem a hagyományos papír alapú nyomtatványon kellett benyújtaniuk, hanem az e-tr új alkalmazásához, a Modulohoz fordulva találkozhattak a megszokott, tanulmányokra, szociális helyzetre vonatkozó kérdésekkel. A felvételi módja tehát megváltozott, néhány kollégium azonban a rendszer „kipróbálását” követően mégsem tartotta megfelelően kivitelezhetőnek az újfajta felvételi eljárást.

A Karközi Kollégiumok tagjai közül akadtak, akik úgy találták, mégis könnyebb lenne a felvételt lebonyolítása a Modulo rendszer használata nélkül, visszatérve a papír alapú kérelmek feldolgozására, ezért az elsősök felvételiztetése már újra a hagyományos rendben működött. Egyelőre tehát kérdéses, hogy a jövőben mégis teret kap-e az elektronikus rendszer, vagy mindenki maradhat a jól bevált űrlapoknál, de abban biztosak lehetünk, hogy továbbra is meghatározott pontrendszer alapján döntenek a bekerülésről.

Az egyes kollégiumok felvételi rendszere a legtöbb ponton azonos, de vannak olyan tényezők, melyeknél a bizottságok „házon belül” határozzák meg a kritériumokat. Alapvetően mindenki négy fő tényezőt vesz figyelembe: a tanulmányi pontokat, a szociális helyzetet, a lakóhelytől való távolságot és az egyetemi, kollégiumi, szakmai tevékenységet. Függetlenül attól, hogy a hallgatók a kérelmeket kézzel kitöltött vagy elektronikus formában nyújtják

Kell-e a Modulo a kollégiumoknak?

be, maga a feldolgozás egy számítógépes rendszer segítségével történik.

A tanulmányokat illetően érvényes, hogy a jelentkezés szakján a legjobb átlag 100 pontot ér, az évfolyam átlagáért pedig 50 pontot kaphat a hallgató. A kettő között, illetve az 50 pont alatt arányosan osztódnak el a pontszámok. A két szakosok energia befektetését azzal ismerik el, hogy az előbbi számítás mindkét szakjukra érvényesül egyszeresen, a kutató és jogász szakosok esetében pedig az elért átlag duplázódik meg.

A szociális helyzetet az egyik legnehezebb feladat megállapítani, ezért a felvételi bizottságok az egy főre jutó jövedelmet sávosan osztják be. Az átlag egy főre jutó jövedelme „ér” 100 pontot, és ez az érték plusz/mínusz 3000 forintként növekszik, illetve csökken 5-5 ponttal. Ezt a relatív pontszámítási rendszert egészítik ki az ún. abszolút (minden egyéb tényezőtől függetlenül járó) pontok. Abban az esetben ugyanis, ha valakit nyugdíjas, rokkantnyugdíjas vagy egyedül nevelő szülő tart el, illetve, ha a hallgatónak

felsőoktatásban tanuló vagy súlyosan beteg testvére van, erre illetőnek fix pontszám jár. Az árvák és a félárvak természetesen szintén plusz pontot kapnak, de nem jár kötelező előnyben részesítés például a három gyermeket nevelő családoknak.

A szociális támogatásra való pályázatokhoz hasonlóan ebben az esetben is igaz, hogy a megfelelő igazolások szükségessége ahhoz, hogy a pályázat elbírálható legyen.

A harmadik és a negyedik tényező pontszámítási módszere már kevésbé bonyolult: 75 pont járhat például az egyetemi, kollégiumi vagy egyéb kulturális, közösségi tevékenységeikért, és ezek beírása a diákok előnyére is válhat, hiszen kialakul egy általános pozitív kép a felvételizőről.

A bekerülés nem könnyű, de érdemes előre latolgatni az esélyeket, és a következő felvételire már tapasztalatokkal és a mindig növelhető közösségi pontokkal felvértezve indulni akkor is, ha úgy gondoljuk, nekünk már „jól bejárattot” helyünk van kollégiumunkban.

Vass Vikki
Fotó: internet

Mesék 18 éven felülieknek

Avagy: Magára ismer, Tanár Úr?

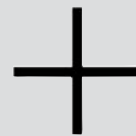
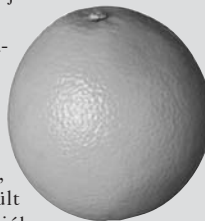
Immár a mesebeli hármastól tartunk cikksorozatunkban, melyben ebben a hónapban sem maradnak el a leleplező történetek oktatókról – no meg persze hallgatókról. Ezúttal is belénk bújt a kisördög, és utánajártunk, mi zajlott egyetemünk falai között az utóbbi néhány évben (értjük ez alatt azokat a ballépéseket és csínytevéseket, amelyeket tanárok és diákok követtek el egymás ellen).

Egy napon diáktársunk, mint ahogy az mifelénk lenni szokott, vizsgázásra adta a fejét. A számonkérés helyszínére érve huszadmaggal arra lett figyelmes, hogy a tanárnak se híre, se hamva. Harminc, végtelenül hosszúnak tűnő perc után az oktató kényelmesen megérkezett, és rezzenéstelen arccal tessékelt be nebulóit a vizsgaterembe, ahonnan azzal a lendülettel – helyhiány miatt – ki is fordulhatott mindenki, s átmasírozhatott egy másik teremhez, ahol viszont épp mások vizsgáztak még egy röpké negyed óráig. A megpróbáltatások itt nem értek még véget. A számonkérés idejére az oktató három cimborája érkezett a terembe meglepetésvendégként, hivatalosan szólva felügyelőként. Minthogy kisgyermekek módjára végignevegtélték a dolgozatírás idejét, a nebulóknak nem sok lehetőségük maradt

figelmük összpontosítására és a megtanultak maximális visszaadására. Ezt a rövidke történetet azért tartottuk érdekesnek, mert az oktató azon a napon is épp a tanítás módszereit kérte „volna” számon. Lehetséges, hogy ő már annyira sokat tanult mindezekről, hogy végül nyomtalanul elszállt a fejből minden szakértelem...

De, hogy ne csak a tanárok tettei kerüljenek boncaszatra, lássunk egy olyan igaz mesét is, amelynek ludasa egy (akkor még) leendő egyetemi polgár, aki saját felvételijén került igencsak izasztó szituációba. Mivel a felvételiztető bizottság kedvezni akart a berepülni készülő kisgolyának, elővette önéletrajzát, hogy a diák érdeklődési köréből találjon beszédtemát. Mivel a hobbik között a politika is szerepelt, feltették a kérdést, hány tagja van a magyar parlamentnek. A lelkes „Örven!” válasz után az egyik tanár elképedve ironizált: „Hát, amikor Ön a tévés közvetítést látta, bizonyára nem voltak többen a Parlamentben...” Biztos csak összezavarodott a kislány, gondolták magukban az oktatók, ezért mentőövként bedobták a kérdést, hogy melyik oldal van jelenleg kormányon Magyarországon. A „Jelenleg a jobb és a bal oldal állnak koalícióban egymással”

???

választ hallva nem adtak több esélyt a hölgynek a politika terén, rátértek az újságírásra. Ezt is rosszul tették, szakadt a céma mindenkinél, amikor a leányzó egy mindenki által ismert, híres napilapról úgy nyilatkozott, hogy az egy kéthetente megjelenő magazin... Mégis: felvették. És ez már ismét egy tanári baki.

Mivel ezen a ponton nálunk is betetőzött a hangulat, eltesszük magunkat a szorgalmi időszakra, de továbbra is várjuk az érdekesnél is leleplezőbb igaz történeteket.

Gyöngyvirág
Fotó: Török Rozsi

A hulladék nem szemét! II.

A szelektív hulladékgyűjtés a tudatos életmód része

A Szegedi Tudományegyetem és a Szegedi Környezetgazdálkodási Kht. (ma Szegedi Környezetgazdálkodási Nonprofit Kft) a még 2005 nyarán kötött megállapodása értelmében kiépítették a szelektív hulladékgyűjtés teljes rendszerét az Egyetemen. Az árpilisi számban Lovász Rolanddal, a Szegedi Környezetgazdálkodási Kft. ügyintézőjével, illetve a Herman Kollégium „B” épületének takarítónőjével készült interjú olvashattatok tapasztalataikról és más hasznos információkról. Természetesen még sok kérdés megválaszolatlanul maradt, ezért itt, e cikksorozat második részében igyekszünk kitérni más fontos témákra, melyek a szelektív hulladékgyűjtéssel kapcsolatosak, hogy valamivel biztosabb képet kaphassunk erről az eljárásról, melynek legfőbb célja környezetünk megóvása, a természet egyensúlyának fenntartása.

Mit hova?

Na igen, ez egy jó kérdés, ugyanis nem sok értelmű van az egészből, ha már azt sem tudjuk, melyik hulladékot lehet egyáltalán szelektíven gyűjteni. A legtöbb gyűjtőszigeten három konténer található: papírt, üveget és fémeket, de előfordulhat, hogy külön-külön tároló van a színes és a fehér üvegeknek. Mivel a kukák színe, mérete és alakja településenként változó, nem árt figyelni a rajtuk levő feliratokat. S maradvány az előbbi sorrendnél, lássuk, milyen fajta papírt dobhatunk ki! Talán nem meglepő: újságpapír, kartondobozok összehajtván, tiszta csomagolópapírok, irodai papírhulladékok, telefonkönyv, szórólapok és reklámkiadványok kerülhetnek ide, ellenben ami már koszos, zsíros, az nem – az indigó és a faxpapír is a tilalmi listára tartozik. A műanyaghoz az ásványvizet és üdítő PET palackok kerüljenek, de feltétlenül lapítva! Szelektíven gyűjthetőek az előlított tejfölös és joghurtos poharak, műanyag zacskók, reklámtáskák, műanyag fóliák, a PP és HDPE jelzésű kozmetikai szerez flakonok, de akár hungarocell és italos karton (legalábbis vidéken). Viszont meg ne próbáljunk vegyszeres, zsíros flakonokat, fogkefét ide helyezni, gyermekkori műanyag játékainkat, illetve a már megunt videó- és magnókazettáinkat se így próbáljunk megválni, nem beszélve a CD és DVD lemezeinkről. Jó kérdés, hogy ezekkel akkor mit csináljunk? Marad a padlás vagy a bolti háciac... A fehér üveghez

Amit csak lehet, inkább visszaválthatóvá kéne tenni. Mivel ami ép, teljesen felesleges összezúzni és újragyártani.

mehet pl. a befőttes üveg, viszont tükrök, ablak-üveg nem. A villanykörtéket, neoncsöveket külön szokták begyűjteni, főként barkácsruházakban. A színeshez dobhatjuk a boros és sörösüvegeket, szemben az orvosságos üvegekkel. Persze a legjobb, ha az ilyen italos üvegeket visszaveszik a vásárlás helyén, csak hát sokszor nem emlékszünk már rá, hol is vettük a Villányi Cuvée-t vagy a Debrőit, és könnyen a nyakunkon maradhatnak így az üvegek. Arról nem is beszélve, hogy a visszaváltó automaták se működnek mindig jól. A fémek gyűjtése szintén nagyon fontos, hiszen ha valami, akkor egy ilyen anyag elég hosszú idő alatt bomlik le a természetben. Ezért aztán nagyon jót teszünk azzal, ha az alumínium italdobozok, alufólia, fém konzervdobozok, zárókupakok kidobására is figyelmet fordítunk. Egyébként meg – lehetőség szerint – nem árt kerülni a dobozos sör vásárlását, de ha már veszünk, legalább ne a vegyesbe dobjuk az elfogyasztás után. A megelőzés egyébként is a legjobb. Végül maradtak a veszélyes hulladékok, úgy mint lejárt szavatosságú gyógyszerek, elemek, vegyi anyagok, melyeknek általában külön gyűjtőhelyük van.

A hulladék útja

Sajnos számtalan olyan árucikk van, amelyből pillanatok alatt hulladék lesz. Elég csak egy erősebb üdítő palackra gondolni, amely még az üdítő megívása után is teljesen használható lenne, mégis a kukába kerül, mert már nincs rá szükség. Innenről lesz belőle szemét, jobb esetben hulladék. A gyűjtőkonténerbe helyezés után a szállítással foglalkozó cég járműveivel elszállítják a hulladékot, mely történhet rendszeresen vagy bejelentés alapján. Így ha már tele van a kuka, mindenképp értesíteni kell az illetékes céget. A telephelyen (Szegeden a Sándorfalvi úton) egy fűtőszalagon megtörténik a szétválogatás.

Ezután – attól függően, hogy milyen hulladékról van szó – elkezdik a bálázást, összepréselést. A műanyagból granulátum készül, de hasonló folyamaton megy keresztül a többi anyag is, hogy szállítható állapotba kerüljenek. Ezután átvesszük ezeket az előkészített bálákat az egyes cégek, amelyek az újrahasznosítást végzik. Szerencsére már hazánkban is rengeteg cég végez ilyen tevékenységet. Így aztán, amikor a boltban tojást vásárolunk tojásos dobozban, műanyag lavórt, radiátort vagy befőttes üveget, azokat már jó eséllyel így állították elő. (Magyarországon egyelőre csak a fehér üveget tudjuk hasznosítani, a színes üveg külföldre megy.)

Hulladékból termék kiállítás és Hulladékgazdálkodási konferencia a TIK-ben

A *Hulladékból termék* c. környezetvédelmi szemléletformáló kampány részeként május végén Szegedre érkezett a Környezet és Energia Operatív Program támogatásával, a Gazdasági, Közlekedési és Energiaügyi Minisztérium,

valamint a Környezetvédelmi és Vízügyi Minisztérium fővédnökségével útjára indított kiállítás. Az elmúlt 3 évben a kiállítást 30 hazai nagyvárosban több mint 160.000 érdeklődő láthatta, és megtapasztalhatta azt, hogyan válnak újra hasznos tárgyakká hétköznapi hulladékaink a szelektív hulladékgyűjtés által. Aki megtekintette, biztosan elcsodálkozott a látottakon.

Kitekintés: nyugaton hogy mennek a dolgok?

Egész pontosan a precíznek és gondosnak tartott németeknél. Nos, nem árulunk el nagy titkot azzal, hogy előrébb járnak már, mint mi, magyarok. Több a gyűjtősziget, a boltokban a műanyag palackokat és a sörös dobozokat is visszaveszik, nem csak az üveget. Egy olcsóbb fajta ásványvizért pl. 19 centet fizetünk, míg a palackért további 25-öt. Tehát többet, mint magáért a vizért. A visszaváltás után kapott blokkot pedig később le tudjuk vásárolni. A legtöbb kocsmában ún. Pfand-ot, azaz díjat fizetünk a korsóért, illetve az üvegeért is, hogy ne hagyjuk szájjelletet. A bevásárlóközpontokban pedig nem igen árasztanak el minket műanyag szatyrokkal, hogy azzal se terheljük a környezetünket. Egy szó, mint száz: van még hova fejlődnünk.

Zárásként röviden pedig még annyit, hogy az elmúlt években hazánk is megismerkedett egy olyan tevékenységgel, amelyről 20 éve még nem is hallott. Azóta már a legtöbb ember valamilyen szinten kapcsolatba került a szelektív hulladékgyűjtéssel, de még messze nem eléggé. Részben ennek az az oka, hogy kevés a gyűjtősziget, otthonra több szemetest is venni kell, ami persze kiadással jár, és több időt is igényel ez a tevékenység, mintha csak egyszerűen kidobunk valamit a kukába és kész. A folyamat legnagyobb ellensége tehát valószínűleg a (helytelen) mentalitás. A másik pedig, hogy a szelektív hulladékgyűjtés egy jó dolog, viszont a megelőzés még jobb (lenne). Vagyis már a vásárlásnál kezdődik minden, azzal, hogy mit veszünk meg és mit nem. Amit csak lehet, inkább visszaválthatóvá kéne tenni. Mivel ami ép, teljesen felesleges összezúzni és újragyártani. Szóval hosszú még az út, az idő viszont kevés.

A témával kapcsolatban rengeteg információ található a www.hulladekboltermek.hu oldalon!

Kovács Andor

Fotók: hulladekboltermek.hu, internet

Volt-nincs erkölcs?

Egyik kebelcímborámmal volt egy kis pengeváltásunk a minap arról, hogy mi az erkölcs; ez volt az, ami e cikk megírására sarkallt. Ő ezt tök egyszerűen elintézte egyébként: véleménye szerint a mai világban nincs erkölcs. Hát, ez van. Erkölcstelenség vagyunk.

Na de most tényleg. Mi az erkölcs? Amikor elindultam ezen a kérdésem, elsősorban az iskolai nevelést vettem alapul, ami ezen átfogó folyamaton belül tartalmaz egy ilyet, hogy erkölcsi nevelés, vagyis a társadalmunkban történelmileg kialakult és fejlődésben lévő általános emberi szokások, valamint érzelmi, akaratú tulajdonságok és magatartásformák kialakítása az egyénben,

ami idővel hozzájárul ahhoz, hogy a társadalom számára hasznos, sokoldalúan képzett emberke kerüljön a munkaerőpiacra. Az erkölcsi nevelésnek az a feladata – elméletileg – hogy az erkölcsi jót, mint ismeretet sajátíttassa el az egyénnel. Most, ha feltételezzük, hogy nincs erkölcs, akkor címborám szerint a pedagógiában van a hiba?

Én azon az állásponton voltam, hogy erkölcs létezik, de mindenki úgy értelmezi, ahogy akarja. Erkölcsös-e a mai világban az, ha egy buliban Jancsika felszedi az eléggé illuminált állapotban lévő Juliskát, és mondván, hazakíséri, majd korhatáros dolgokat művel vele? Természetesen nem, de Jancsika

ismerősei megveregetik a vállát, hogy „jól van fiam, ügyes voltál, ulj előre”. Sarkítsunk a dolgokon, és fordítsuk meg a szituációt. Ha Juliska úgy véli, szabad ember, és mulatni akar, s a V.I.N.Y.I.T-ről felesábitja magához Jancsikát, Jancsika vállá megint meg lesz veregetve, Juliska homlokán

pedig ott fog virítani egy minősítő jelző – főleg, ha előző éjszaka más járt nála. Jancsika persze mehet a következő leányzó ágyába, nem lesz belőle problémája, de Juliskára rásütik, hogy az, ami. Nos, a középkorban ez talán elfogadható erkölcsösség lett volna, de én úgy tudom, szabad országban élünk. Miért bűnös az életét kényekedve szerint élő lány, míg a fiú megússza kicsapongásait? Hát, hol itt az egyenjogúság, kérem!?

No, de ez csak egyetlen példa volt, bele lehetne merülni a politikába, pedagógiába vagy akár csak a mindennapi viselkedésbe az utcákon embertársainkkal szemben (!). Néha megdöbbenek azon a közönyösségen, amivel az emberek viseltetnek a másik felé, nem nézve most a korukat. Valami jellemvonásbeli hiba lehet itt, ami engedi, hogy elsétáljunk az öreg bácsit zaklató, csúfoló hat-nyolc éves, dohányzó, bandázó fiatal-ság mellett, miközben az ellenkező irányban lévő galambot csodáljuk. Persze mindenki a saját kialakult személyiségének, jellemvonásainak összességéként éli életét. Akinek nem inge, nem veszi gatyára...

Hát, talán a címimnek volt igaza. Tényleg nincs erkölcs.

Móricz Gábor
Fotók: Török Rozsi

Jobb a nyári munka, ha előre tervezel...

Az áhított nyaralás, a legújabb nyári-ősi ruhakollekció, vagy akár az év közbeni megélhetés múlhat azon, hogy egy nyár milyen munkalehetőségeket tartogat a diákok számára. Sokan úgy gondolják, a tanév közben már nem érdemes munkát vállalni, mert abban az időszakban „jobb megéri” hajtani az ösztöndíjra, vagy a kikapcsolódásra koncentrálni a lazább napokon.

Lehet, hogy nekik van igazuk, bár a diákmunkákat kínáló cégek ezzel kevésbé értenek egyet. Legtöbbször szerint, ha a hallgatók már év közben is felkeresik őket, és folyamatosan kapcsolatban állnak velük, több esélyük van rá, hogy nyáron is munkához jussanak. Ennek nyilvánvaló oka, hogy a partnercégek szívesebben alkalmaznak olyan fiatalokat, akik már a szeptembertől májusig tartó időszakban is dolgoztak náluk legalább heti néhány órában,

tapasztalatot szereztek, ezáltal pedig nincs szükség új munkaerő betanítására.

Természetesen azoknak is van esélyük, akik kicsit később kapnak észbe, és a nyár elején térnek be valamelyik közeli szolgáltatóhoz, de ekkorra már valószínűleg mindenkinek csak az igényjellegű munkák maradnak, mint például a címezés, a gyümölcsök szüretelése vagy a zöldségesomagolás.

A diákszövetkezetek által kínált munkák az egész évre vonatkozóan egyébként két nagy csoportra oszthatók: a könnyű fizikai vagy betanított, illetve a szaktudást igénylő munkákra. A jó hír, hogy így nekünk, hallgatóknak akár már az egyetem, főiskolai évek alatt is van esélyünk alkalmazni megszerzett tudásunkat, ha például elvállalhatunk olyan feladatokat, mint fordítás, tolmácsolás vagy számítógépes szaktudást igénylő tevékenységek. Ha pedig ilyen jellegű tudással sem érezzük magunkat felvértezve, még mindig választhatjuk a manap-

ság gyakran kínáló telefonos, csomagolási, árufeltöltő, hostess, pénztárosi, szórólapterjesztői stb. munkaköröket.

De mit kapunk mindezért? Megéri-e tanulás után ezt az aktív kikapcsolódási formát választani? A nyár eleji adatok szerint a szövetkezetek átlagosan minimum a minimál órabért fizetik munkavállalóiknak, és ez az összeg emelkedhet a munkavégzés nehézségével, a befektetett energia mennyiségével arányosan akár 600-1000 forint/óra fizetésre is.

Ha a bér nem is szökik az egekbe, érdemes mégis (már a tanulás mellett) igénybe venni az ilyen jellegű lehetőségeket, mert kisebb a kockázat, mint valamilyen feketén hirdett munka esetében, és ki tudja, talán a hallgatók rátermetségére is felfigyel valamilyen munkaadó cég, amely megalapozza majd az ígéretes karriert.

Vass Vikki

Amikor leesik a tojás héja...

Amint betesszük a lábunkat az egyetemre, úgy érezzük, miénk a világ, felnőtünk, bekerültünk a nagybetűs Élet vad hömpölygésébe, de azt sokszor nem vesszük észre, hogy általában a támogatás mindig a hátunk mögül figyel... Szüleink, jobb esetben le sem veszik a szemüket rólunk, s ha nincs munkánk, ösztöndíjunk, az ő pénzükkel élünk a kollégiumban, albrétben vagy adott esetben magában a szülői házban.

Az élet fordulópontjához ér, amikor úgy érezzük, végképp függetlenedni akarunk. Nagy valószínűséggel ez a pont akkor jelentkezik, amikor elkötelezzük magunkat egy másik ember mellett, de előfordulhat, hogy egyszerűen már börtönként éljük meg a család elvárásai miatt a régi otthont. Nem szeretnénk többé másra támaszkodni, nincs szívünk már „élősködni”, mikor már rég képesek lennénk arra, hogy elköltözésünkkel megszabadítsuk az ősképet egy nagy-nagy adag anyagi tehertől. Az elhatározás önmagában csupán gyerekcipőben totyog. Lakást kell keresnünk: ez már eleve nem lesz olcsó multság, s ha nincs más lehetőség, törhetjük a fejünket a jobbnál-jobb hitellehetőségeken. Töprenghetünk az átalakításon is, ha nem tetszik a pecó teljesen, lejárhathatjuk a lábunkat, hogy megtaláljuk új otthonunk megfelelő kiegészítőit. Be kell bútorozni, ki kell pofozni a lakást, s erre időt kell szánnunk, ami persze rendkívül értékes. A legapróbb dolgokra is gondolni kell, a mocsos villanykapcsoló cseréjétől kezdve az étkezészetlen át a tanácsalanságig – melyik ruhát milyen hőfokon kell mosni.

Az órák látogatása mellett el kell helyezkednünk valahol – akármilyen pénzkereseti

lehetőség is táru elénk, három kézzel kell kapni az alkalom után. Azért már (jobb esetben) szoktattuk magunkat azelőtt is a munkához, de ez más szituáció. A megkeresett pénz nem csupán zsebpénz lesz, mint anno, hanem a megélhetés bankói. Meg kell szoknunk, hogy mindig kell félretéve lennie egy rakat pénznek (amit amúgy a szülők istápolása alatt valószínűleg két éjszaka alatt elinnánk egy-egy vizsgaidőszakot zárva). Ha marad szórakozásra, szerencsésnek vallhatjuk magunkat.

Egyre jönnek a számlák, vele karöltve a rémálmok és a stressz. Rájövünk, valójában mennyibe is kerül egyáltalán létezni – és még akkor nem is éltünk. Sokba kerül, és nehezen indul be az önálló élet, de annyi millió embernek sikerült már előttünk, miért pont nekünk ne menne? Azért ne legyünk mindig annyira büszkék, hogy a támogató szülőt visszautasítjuk, ha az már látja, hogy a küszöböt rájuk. Fogjuk fel segítségét úgy, mint kamatmentesen meghitelezett önállóságot.

Szöveg és fotó: Török Rozália

Így jártam Dankó Pistával...

Napokkal a felvételi ponthatárok előtt, barátaimért aggódom eszembe jutott, milyen reményekkel vártam tavaly a csütörtök este nyolc óráig és az első egyetemi évemet. A nagy álmom valóra vált, Szegedre kerültem, és kétségtelenül életem egyik legjobb éve van mögöttem. Sok új ismerős, sok-sok szobatárs és még több közös móka, no meg a felejthetetlen, mintegy 6 órás utazások az otthonom, Mátészalka és Szeged között.

Vonattal vagy busszal, esetleg mindkettővel embert próbáló volt számomra ilyen sokáig egy helyben maradni, és csak zenét hallgatni vagy olvasni. Pechemre senki sem jött ebben az évben Szegedre rajtam kívül a városból vagy sulimból, az Eszéből. Külön élveztem az Isten háta mögötti óras várakozásokat mínusz 20 fokban, ha lekéstem a csatlakozást. Aztán lassan megtört a jég: rájöttem, milyen jó, ha ül mellettem valaki, főleg ha az illető is unatkozik, vagy ő is a beszédes fajtahoz tartozik – ezután már nem firtogtam, ha valaki beült hozzám, és én sem sétáltam át egy egész vagonon üres fulke reményében.

Találkoztam így a '80-as évek Móra koleszosával, a leendő vadászgéppilótával, a kedves debreceni francia szakos lánnyal és hűgával, és a szintén debreceni illetőségű Lovarda ki-dobójával. Egy élmény volt velük utazni.

Jó volt hallani a kollégium akkori életéről, arról, hogy Éva hogyan működtette a kézműves szakkört, vagy hogyan fogtak össze a szaktársak. A főzések, amikor mindenki adott valamit a közösbe, és a szobák együtt ették a tejfölös tészta hó végén. Persze már akkor is megvolt minden szintnek a hangulata... A fiús első emelet, a bulis második, az örök csendes harmadik, és ott voltak a negyedik emelet lányai is.

Egy élmény volt pénteki buszozásom is, amikor Békés-csabán egy kisebb szekrényosra hajazó kopasz redőnyűgőnők ült be a négyesbe hozzám. Három órán át imádkoztam, hogy nehogya egy éles kanyar jöjjön, mert a srác annyira részeg volt, hogy biztos az ablakra préselődve végeztem volna. Ezt leszámítva

jól utaztunk. A végállomásig. Mindenféleképp szó esett: sütés-főzés, testépítés, fedeztetés,

MNK – ellentmondani sem mertem, nemhogy MPG-t. Persze voltak előnyei is annak, hogy mellém ült: miután leszállt a velünk szemben ülő két kinsnyugdíjas, senki sem akart a négyesben helyet foglalni, így lábakat felpakolva utazhattam két órán át. Azóta se volt ilyen kényelmes a buszozás.

Alig várom, hogy elkezdődjön az újabb tanév, és hasonló élményekben legyen részem. Nincs is jobb alkalom új embereket megismerni, mint amikor tömegközlekedünk. Egy közös pont biztosan van: MÁV vagy Volán. Teljesen mindegy, hogy lassúak, rossz a fűtés, nyáron a klíma, és még a jegy is drága. Néhány megállót el lehet ezek-

ről is diskurálni egy zakatoló IC-n, aztán a többi téma már úgyis adja magát.

Kellemes utazást mindenkinek!

Szöveg és fotó: Eszter

Deutschland, Deutschland, über alles...

E sorokkal veszi kezdetét a német himnusz Haydn dallamaira. Ez a felcsapás egyértelműen egy erős nemzeti öntudattal, hazafias büszkeséggel rendelkező nemzetre vall. Gondolhatnánk, a 20. századi német történelem sötét évei hosszú időre mély nyomokat hagytak az itteniekben, amelynek betudható, hogy ha megkérdeznénk egy németet, büszke-e a hazájára, lehetséges, hogy gondolkodóba esne. Pedig ez az ország az Európai Gazdasági Közösség egyik alapítójaként a romokból ismét talpra tudott állni, és a világ egyik legfőbb gazdasági erejévé vált, a német nemzet pedig példát mutat(ott) arról, hogyan lehet és kell feldolgozni és egyszerre lezárni a múltat, bármennyire fájó és kellemetlen is az.

Most viszont rugaszkodjunk el egy kicsit a múlttól, valamint a komoly szavaktól, és nézzük meg, milyen is ez a hatalmas és erős ország ma, 2009-ben, egy magyar ERASMUS-hallgató szemével!

Igaz-e például az a sztereotípiát, amelyet a németekről általában gondolunk, mondunk, mely nem más, mint a tisztaság,

a rendezettség? Ennek megválaszolásához persze hazánkon kívül nem árt ismerni más európai államokat is. Ausztriához viszonyítva például nem biztos, hogy ezek lennének az első kifejezések, amelyek eszünkbe jutnának, ellenben egy francia kiruccanás után minden bizonnyal igen. Szóval elmondható, hogy többnyire minden „a helyén van”, tiszták az utcák, terek, de az is igaz, hogy azért találkozunk itt-ott szeméttel vagy akár kosszal is, főleg ahol bevándorlók laknak. Aprópó bevándorlók... Ez egy elég nagy problémája Németországnak, és már nem csak a török vagy volt-jugoszláv állampolgárookra gondolok. Egyes környékeken például több arab és egyéb keleti embert látni, mint európaiat. Nem ritka a csadort viselő nők látványa sem, akiknek a ruha alól sokszor csak a szemük látszódik ki. A kultúrák keveredésére jellemző, amikor egy ilyen, teljesen feketébe öltözött nő fagyit eszik. Na igen, az érdekes látvány.

A németek azonban nagyon toleránsak czekekkel az emberekkel szemben. Legalábbis nemigen lehet atrocitásokról hallani, vagy gyűlölködő-uszító feliratokat látni a bevándorlók ellen, akik pedig jelentős terhet rónak a szociális ellátórendszerre vagy az oktatásra. Elképzelhető ettől függetlenül, hogy a feszültség ott lappang valahol mélyen, és lehet, hogy felszínre is tör majd egyszer.

Egyébként az emberek többnyire kedvesek, segítőkészek, főleg azok, akiknek az a dolguk, hogy nap mint nap emberekkel foglalkozzanak. Ezt ki kell emelni, mivel itthon ez gyakran nincs így. Elmondható továbbá az is, hogy jóval nagyobb a bizalom egymás iránt, mint pl. Kelet-Közép-Európában. Az utazásra szolgáló diákigazolvány pl. a legegyszerűbb módszerrel hamisítható lenne. Semmi mágneseles vonalkód meg hasonlók, egy egyszerű papírlap az egész. Ami a nyelvtudást illeti, nos az tényleg fantasztikus. Szinte mindenki tud angolul, talán még a takarítónők is. Egy tipikus eset, amikor egy hajléktalan újságot próbált nekünk eladni: előbb németül, majd angolul, végül franciául szolt hozzánk. De maradván még e legszegényebb rétegnél, hamar meg lehet állapítani,

hogy nagyon sokan közülük egészen fiatalok, és az utcán koldulnak. Az adakozó kedv viszont Németországban sem nagyobb, mint hazánkban, sőt talán még kevesebb pénzhez lehet jutni kint kéregetéssel. A fiatalokhoz visszatérve, de természetesen a gazdagabb rétegeknél a többség elég tipikus

német külsejű, azaz szőke hajú, kék vagy zöld szemű és így tovább. Ez még nem is jelent semmi meglepetést, az viszont már annál inkább, ahogy a fiúk, férfiak „bánnak” a nőkkel. Az udvariasság szó létezik ugyan a németek szótárában, a gyakorlatban viszont nem nagyon alkalmazzák. Ez annyit tesz, hogy nem szokás a lányokat előreengedni, segíteni nekik stb. Egy előadástól megismert német lány például teljesen meglepődött, mikor az eser-

nyómet fölé tartottam, hogy ne ázzon meg. Ahogy később mesélte, a barátói alig akarták elhinni, hogy ez történt vele. Tehát alapvetően elég könnyű „bevágódni” a német lányoknál...

Az anyagi helyzet külön érdekes téma. Egy rádióműsorban hallottam egyszer itthon, hogy a „dojcsoknál” nem ritka a több euromilliomos család is városonként. A Porschék és egyéb drága autók láttán ez az állítás könnyen el is hihető. Persze mondhatjuk erre, hogy „*ó, nálunk is vannak Mercik meg BMW-k bőven!*”.

Ez igaz is, viszont itt ezek az autók nem számítanak különlegességeknek, másrészt – és ez két nagyon fontos dolog –, nincsenek nagy életstílvonalbeli különbségek, és a gazdagok sem hivalkodnak a vagyonukkal: a házak szépek, de egyszerűek. Semmi „várfal” (ami nálunk egyes helyeken kerítésként szolgál), semmi giccses cicoma, semmi extra. Ellenben sok-sok zöld: fák, bokrok, szépen gondozott fű. Ez

a gondozás egyébiránt csak abból áll, hogy időnként Hans, Fritz vagy Udo kimegy a kertbe és „lekapja” a fűvet, mert locsolni a rengeteg eső miatt nemigen kell. Esernyő tehát mindig legyen nálunk, mert bármikor rázendíthet, kenekedni ellenben nem szükséges, napsugarakkal ritkán találkozik a bőrünk.

Egy magyar számára kardinális kérdés az evés (túláságosan is). Nos, nincsenek túlzottan jó híreim ezzel kapcsolatban, mivel a német gasztronómia nem marad el nagyon a brittől, és ez, azt hiszem, nem túl hízelgő. Az egyetemi menzákon (igen, jól olvassátok, kedves szegediek, vannak ilyenek!) a főétel mindig valamilyen szósszal párosul, hozzá köret – többnyire krumpli és saláta,

természetesen öntettel. Leves ritkán, savanyúság még hírből se. Az utca embere pedig általában be kell, hogy érje kínaival, pizzával, dönerrel vagy kebabbal, esetleg a „mekivel”. A különféle rendezvényeken ehetünk végre igazi németet: Wurstot vagy Würstchent zömlével, hozzá persze dukál a sör (melynek korszója 3-4 Euro). De ezzel nagyjából ki is fűjt a német konyha. Még annyit, hogy Gulasch-on erősebb pörköltszerű ételt értenek; ha levest akarunk enni, Gulaschsuppe-t kell kérnünk.

Persze rengeteget lehetne még írni erről az országról, de a cikk csak egy kis ízelítőt hivatott nyújtani, így hát mindenki számára megmaradt a lehetőség, hogy maga fedezze fel a Duna, a Rajna, az Elba, az Odera és a Weser folyók országát, és utánajárjon az itt leírtaknak. Mert az egyéni tapasztalat ér természetesen a legtöbbet.

Cikk és fotók: Kovács Andor

Egy hajléktalan újságot próbált nekünk eladni: előbb németül, majd angolul, végül franciául szolt hozzánk.

Nemigen lehet atrocitásokról hallani, vagy gyűlölködő-uszító feliratokat látni a bevándorlók ellen,

A néphagyomány útján XIV.

Neked van-e szented?

Annak ellenére, hogy a névnap szó a nyelvújítás adománya, az előtti is ünnepelték az emberek e jeles dátumokat, csak akkor még szente napja címszó alatt. Sokatmondó a kifejezés: a katolikusok a keresztelés után egy szent nevét vették fel, hogy azután az vezesse őket és szolgáljon mintaképül. (S bár a protestánsok körében nem tisztelték a szenteket, azért ezt a napot ők is megülték.)

A korai időkből nem található adat arra, hogy élt volna ez az ünnep, feltételezések szerint külföldi papok honosították meg. Előbb csak az úri nép, majd a többiek is átvették tőlük a szokást. Akkoriban persze ez vallási ünnep volt, viszont idővel lekopott a szentség a jeles dátumról – már nem a példaképet, a szentet ünnepelték a nagy napon, hanem magát a név viselőjét.

Hazánkban elterjedt szokás volt névnapra bélest sütni, melyet az adott szent nevével tiszteltek meg. Ami a falatozás fölött állt, az persze az elmaradhatatlan iszogatás – „megadta a szente poharát”, mondták, ha valaki megünnepelte névnapját. Népszerű ajándékként funkcionált a névnapki köszöntő, melyet sokszor a gye-

rekek adtak elő. Ha a bor néha el is maradt, a felolvasások nem. Példa gyanánt Arany János így kezdte a köszöntést:

*Kötelet Károlynak! Gerendába vele!
Ez a magyaroknál a köszöntés jele;
Hadd lógjon ökelme a gerenda alatt,
Hacsak meg nem adja a Károly-poharat.*

Ősszel és télen a névnap előtti nap estéjén, a névestén nagy mulatságokat tartottak (dologidőben, tavasszal és nyáron nem), a főrendeknél szokás szerint a család mellett az egész udvart bőségesen megvendégelték. Az evés-ivás-felolvasás után következett minden vigasság alapmotívuma: a tánc, és ahogy a hangulat a tetőfokára hágott, a cigányok is megjelenek muzsikálni. Főként a decemberi János- és István-napoknak volt ilyen nagy felhajtása, ezen nevek tulajdonosait a rokonok, barátok már kora hajnalban elkezdték köszönteni.

Minél rangosabb volt valaki, annál többet adott a jeles napra, az uralkodó esetében például alapvető volt a szertartásosság. Követeket fogadtak, ezután jött a „kézesók-ceremónia”, amit istentisztelet követett. Ezt követően jöhettek köszöntésre a főrangú hölgyek, majd a közel százerterfeles ünnepi ebéd volt soron, az

ima, végül a lampionok ezreivel hangulatossá varázsolt várban udvari bál fogadta az egybegyűlteket. Később a szűk családi kör elfogyasztotta fejedelmi vacsoráját, és ezzel zárult a nagy nap.

Még ha ma már kicsit elhanyagolt is ez az ünnep – ami talán nem is furcsa az egyre kevesebb „szentes” név, és a hagyományok elkopása végett –, annak idején súlyos vétek volt megfeledekezni a köszöntésről. Mindenki fejben tartotta a jeles dátumokat, s mivel meghívással nem emlékeztettek a nagy napra a mulatság tartói – aki elment, ott volt, aki nem, lemaradt és bánhatta...

Török Rozália

Fotók: internet

Forrás: Bogdán I.: Régi magyar mulatságok, 1978.

Még pár jó tipp...

Akár hiszitek, akár nem, túl lehet élni a váltást a középsuliból az egyetemre, akármennyire is rémisztgettek a tanáraitok a nagybetűs Életről kántálva. Persze ezentúl nem fogják az ellenőrzőtökbe írni, meddig kell befizetni a menzapanézt: a határidőket nektek kell figyelni, de azzal, hogy a gólyatáborban lapozgathatjátok ezt az újságot, már a legfontosabb eseményen túl vagytok: a felvételi sikerült. Mivel nincs külön „kiképzés”, hogyan kell az új, idegen közegben mozogni, tanácsos nyitott szemmel járkalni.

Ami legelőször szembetűnik, az a hirtelen megszűnő kötelező órárend – rajtatok áll, hogy a kurzusfelvétellel hogy osztjátok be az időtöket, akár dolgozni is elmehettek a tanulás mellett. A kötelező órák mellett kedvetekre válogathatok érdekes tárgyakból, tesiórákból és idegen nyelvekből, de ne gondolkozzatok sokáig (az ETR ügyis tovább fog), mert gyorsan lecsapnak a népszerű kurzusokra. Általában a hét első 3-4 napjára hirdetik meg az órákat, azután kellemes hosszú hétvége jön. Persze ezzel párhuzamosan előfordulhat, hogy pár napig a héten reggeltől estig órátok vannak, de hát mindennek megvan a bójtje.

Időben észbe kell kapni később is, és mihamarabb felvenni az adott kurzusokhoz kapcsolódó vizsgákat. Ahol nem voltak év közben számonkérések, ott esetleg most kell a fél év anyagát egyszerre bevésni. (Általános érvényű hozzáállás a hónapokig tartó lustulás és bulizás, a vizsgaidőszakban pedig a látástól vakulásig tartó magolás, kávéfüggés.) Jó tudni, hogy a szóbelik esetén több óráig is elhúzódhat 1-1 számonkérés, így érdemes enni-innivalóval nekiveselkedni a megmérettetésnek, nehogy végül a kopogó szemetek okozza a veszteteket.

Tehát egyetek, és előre nyomozzatok ETR-en, hol lesz a vizsga: az egyetem sokszor labirintusnak hat, az „újoncok” mellett a véneknek is. Ha úgy érzitek, a vizsgára nem tudtok felkészülni rendesen, jó esetben át tudtok jelentkezni későbbi időpontra, a vizsga előtti 24 órában viszont már nincs variálás. Sikertelen vizsga esetén sem dől össze a világ – próbálkozhattok újra.

Az egyetemista lét viszont nem csak a tanulás és az okosodás körül forog (persze egészséges esetben inkább ezek körül). Ha úgy lenne, nem léteznének egyetemi klubok. Vannak, akik a Jate Klubra esküsznek – sok asztallal, ahol lehet beszélgetni, s két teremmel, ahol más-más zene szól –, és vannak, akik a SZOTE-ra. Itt az egész szórakozóhely egyetlen nagy táncter, középen óriási, körülállható pulttal, és folyamatos táncra, kevés punnyadásra készítő, minimális számú ülőhellyel és asztallal. Persze, ha ezek zsúfoltak, van még pár lehetőség a városban. Irány tapasztalni, sok sikert – a diploma felé is!

Emarosa

Fotók: internet

Szerintem...

Akit nem büntetnek meg gyorsajtásért

Török Rozália

Az idő rohan. Ahogy öregszik az ember, úgy egyre inkább észrevétlenül suhan el mellettünk. Ezt sok-sok dologban megtapasztalhatjuk – szarkalábak, fájó hát, apadó bulihangulat, valamint a régi ismerősök öregedése velünk

együtt. Furcsa megtapasztalni, hogy az általános iskolai osztálytársunk gyerekkel együtt jön szemben az utcán, s szinte fel sem ismerjük, annyira más lett. Nemcsak ő, az atmoszféra is körülötte. Lehet, hogy meg se ismer, és csak elbaktat mellettünk kifejezéstelen arccal, fáradt, kiélt tekintettel. Egyáltalán az is különleges érzést kelt bennem, amikor látom: a régi arcok mivé lettek, melyik jellem hova változott, melyikük alapított esetleg már családot... Ezek a jelek mind csak tükröt állítanak elénk is: a „rég szép időköt” semmi sem hozhatja vissza, nekünk is sodródni kell az árral, s tartani egy cél felé.

Ami megkülönböztet minket a többiekétől, az a döntéseink sorozata. Választhatjuk azt, hogy 17 évesen felvállalunk egy szerelemgyereket, és vagy sikerül jó anyává/apává válni, mint a régieknek, akiknél a korai gyermekvállalás természetesnek számított, vagy pedig építgetjük a karrierünket, még ha a mi időnk nem is igazán kedvez szép jövőnek. Probléma csak akkor merül fel, amikor a döntések és a beteljesülő dolgok kiütni készülnek egymást a ringből. Amikor a gyerek csak úgy „becsúszik”... Míg a „project” zajlott, természetesen a világ összes gondja a lehető legtávolabbinak tűnt, de az „eredmény” világra jötte után minimális érzelmi odafordulás nélkül álldogálunk a babakoosi mellett, egyre csak rázzuk azt, s talán tönkreteszünk egy életet azzal, hogy szülő létünkre folytatjuk a megszokott egyetemista életünket: iszunk, bulizunk, míg a nagymama otthon istápolja bömbölő sarjunkat. Plusz egy depressziós, antiszociális, drogfüggő alkoholist a magyar társadalomnak, egyre megy.

Nincs gond a korai szüléssel, de azt észre kell vennünk, hogy a dolgok már változtak nagyszüleink kora óta. A főzés, mosás, takarítás mellett munkát is kell vállalnia a nőnek, mert a férj (remélhetőleg akad) keresete van, hogy a pelenkára sem elég. Teljesen mások a társadalmi elvárások, és eszméletlen nagy kintartás kell ahhoz, hogy ebben a korban egy lelket megfelelően terelgessünk a jó úton, ha mellette hallgatóként, pályakezdeként ezeregy más dolgonk is van. Nehéz ötosre teljesíteni fiatalon, mint anya és feleség, apa és férj, megéri tehát megérni a feladatra, s talán ezzel sok-sok korai válásnak is elejét vehetnénk, nem is beszélve az intézetbe, árvaházba kerülő gyerekek százairól.

Mutasd a blogod, megmondom, ki vagy!

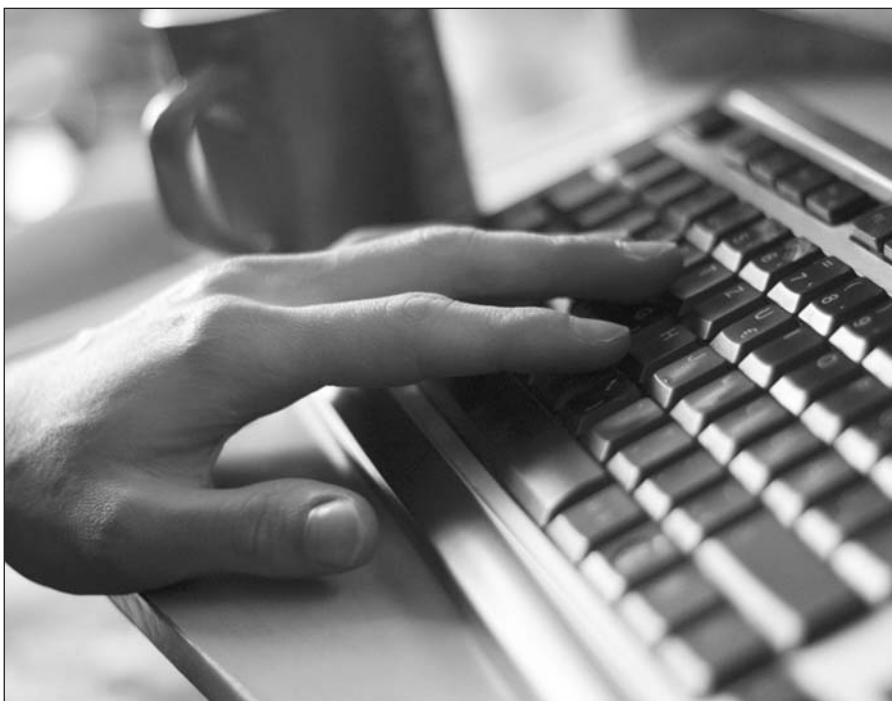
A közösségi portálokon és online játékokon kívül még igen népszerű manapság a blogírás, azaz az internetes napló vezetése, amelyet bárki olvashat és véleményezhet is. Számtalan célból kezdenek bele nemcsak a fiatalok, hanem az idősebbek is. Van, aki a receptjeit gyűjti össze, és osztja meg a többiekkel, van, aki a verseit teszi közzé, van, aki üzleti és marketing célra használja fel, de legtöbbször a személyes önkifejezés eszközeként használják. Vajon miért van az, hogy a legtöbbször nem vállalják a nevüket, csak álnéven vezetik a naplót, és sokszor még a saját barátai sem tudnak róla, hogy van egyáltalán ilyen oldaluk. Olykor talán mindenki szívesebben osztja meg a gondolatait idegenekkel, olyanokkal, akik nem ismerik, mint mondjuk a saját családjával, vagy

meg. Végig leírt mindent a betegsége alatt, mikor hogyan érezte magát, amikor pedig eltávozott, az édesanyja folytatta a blog vezetését. Még a mai napig is érkeznek felajánlások, hogy támogassák a család által létrehozott alapítványt. Bizony, ez is egy bejegyzéssel indult el.

Nemcsak arra kínál rengeteg lehetőséget a blogírás, hogy jobban kifejezzük kreativitásunkat, hanem arra is, hogy megtudjuk, milyenek vagyunk mások szemében – akár ismerősök vagy idegenek körében. Talán az a népszerűségének titka, hogy általa jobban megismerhetjük önmagunkat és mások is az igazi valónkat.

Gábor Zsuzsanna

Fotó: Török Rozi

a barátaival. Lehet, azért, mert az ilyen naplónál „tiszt a lapja” van az embernek. Nincsenek előítéletek. Vannak olyan témák, amiket nem mindig lehet megbeszélni a családdal, viszont jól esik írni róla. Ha valaki véleményez egy-egy bejegyzést, abból akár barátság is szülehet, illetve, ha nem túl kedves az illető, akkor sem tud ártani, hisz ismeretlen. Itt mindenki eldöntheti, hogy kit mennyire enged közel magához.

Rengeteg szolgáltatónál lehet nyitni blogot, de manapság már divat lett, hogy egy adott témakörű oldalon (foglalkozzon akár filmmel, zenével, ezoterikával, hároművészzel, társkereséssel) aki regisztrál, felhasználóként lehetősége van az oldalon profilját szerkeszteni, és blogot is vezetni. Így biztos csak azok olvassák a bejegyzéseit, akik szintén érdeklődnek a téma iránt.

A mindennapok emberei mellett akadnak sztárok is, akik nyilvánossá teszik a blogjuk címét, és bárki hozzászólhat az írásaikhoz. Rengeteg lehetőség van a napló szerkesztésére, lehet változtatni a háttérképet, lehet berakni háttérzenét vagy videót, lehet szavazni a legjobbakra, szóval mindenki igazán egyedivé teheti a sajátját. A legkülönbözőbb egyéni történetekkel találkozhatunk, ilyen például azé a kislányé, aki leukémiában halt

hokkento.szeged.hu

Nem felejtünk!

1 9 2 0 . j ú n i u s 4 .

Pécsről Szegedre vonattal?

Aki erre az utazásra vonattal vállalkozik, az vagy nagyon gazdag és tengernyi ideje van, vagy imádja a vasutat. Szegedről ugyanis nyugati irányban Szabadka elcsatolása óta vasúti közlekedés nincs. Bajára például csak Kiskunfélegyházán keresztül, jókora kerülővel juthatunk el. Bátaszéktől pedig ismét akadályba ütközünk, hiszen a Bátaszék-Pécs vasútvonal hosszú évek óta nem bonyolít forgalmat. Ezért Pécs Bátaszékről csak Dombóváron keresztül, az egész Mecsek megkerülésével lehetséges.

Bár 2005-ben a Dél-Alföldi Regionális Fejlesztési Tanács (DARFT) megbízást adott a Baja-Szeged-Arad (illetve Szeged-Temesvár) vasúti kapcsolat előzetes megvalósítási tanulmánytervének elkészítésére, azóta lényegi előrelépés nem történt a Szeged-Pécs vasúti tengely kialakítása/felújítása terén.

A 2005-ös Országos Fejlesztéspolitikai Konceptió a területi kiegyenlítés érdekében nemzetközi és regionális növekedési pólusokat, és ezeket összekötő nemzetközi, illetve regionális tengelyeket jelölt ki az ország területén. A Dél-Dunántúl és a Dél-Alföld regionális tengely kialakítása szintén a konceptió része, ám az a két pólus között korábban meglévő vasúti összeköttetés újbóli rendelkezésre bocsátására nem tér ki.

Szeged és Baja vasúti összekötésére két lehetőség van. Az egyik Szabadkán keresztül, zömében a meglévő vasúti pályák használatával, a másik pedig új vasúti pályák építésével lehetséges. Az utóbbi esetben szükséges lenne egy Röske-Mórahalom-Ásotthalom-Kelebia vasútvonal, illetve egy Kelebia-Tompa-Csikéria vasútvonal kialakítása. Ennek a megoldásnak nagy előnye, hogy nem szükséges hozzá nemzetközi együttműködés. Megjegyzendő, hogy a háromoldalú Duna-Körös-Maros-Tisza Euro régió (DKMT) a Trianon okozta közlekedési problémákat a megalakulása óta eltelt több mint egy évtizede képtelen orvosolni.

A Szabadkán keresztül történő vasúti kapcsolat előnye az lenne, hogy új pálya építésére csak egy rövidke szakaszon, Csikéria és az államhatár között lenne szükség. Nem tudni, hogy ez utóbbi megoldás vajon az impotens magyar közlekedéspolitikai miatt nem valósult meg, vagy a szerb fél együttműködési szándékának hiánya miatt, de feltehetően mindkét ok szerepet játszik a helyzet változatlanságában.

2008 szeptemberében Becsei Zsolt Európa Parlamenti képviselő a szegedi halfesztiválon tartott fogadóórát. Kérdésemre, mikor lesz Szeged és Baja közt vasúti kapcsolat, választ nem, csupán egy fejcsóválást kaptam. Elgondolkodtató, hogy sok évtizeddel a gazdasági kapcsolatokat is szétziláló trianoni békediktátumot követően, a Kárpát-medence még mindig a mesterségesen ráerőltetett politikai döntések következményeit nyögi.

Sz.L.

Székely László

VÉLEMÉNY Hidak és dugók

A Belvárosi híd lezárása kitűnő alkalmat adott volna, hogy a személygépkocsiforgalmat kizárja a város a hídról. Erre amiótt van szükség, mert a város közel fele a tömegközlekedést használja, ugyanakkor az utóbbi 20 évben igencsak felszaporodott személygépjármű-mennyiség a tanév tartalma alatt egyre nagyobb fennakadásokat, késéseket okoz a tömegközlekedésben is. Bár a város úgynevezett tömegközlekedési nagyprojektjében szerepel egy olyan jelzőlámpa-rendszer, amely a hídra zsúfoltság idején csak a tömegközlekedési járműveket engedné fel, a rendszer bevezetése már jelenleg is elkésztett próbálkozás lenne.

A város hosszú távú fejlesztési koncepciójában szerepel egy harmadik híd, jelenleg mégis úgy tűnik, hogy ez nem több kifogásnál

a személygépjármű-forgalom korlátozásának elődázására. A város jelenlegi retorikájában a Belvárosi híd autómentésítésének feltételeként jelöli meg a harmadik hidat. Az viszont kétségtelen, hogy a dugók miatt egyre lassuló tömegközlekedés előnyben részesítésével nem várható a város a harmadik híd megépüléséig.

A Cowi Kft. felméréséből az is kiderül, hogy a kerékpáros forgalom – bár kétségkívül növekszik – nem versenytársa a tömegközlekedést használók 47 százalékának. Ugyanakkor az is igaz, hogy a lassúság színvonalává váló villamosok, a nyithatatlan ablakú trolipótló buszok nem növelik a tömegközlekedés népszerűségét.

A harmadik híd szükségességét a megnövekedett gépjárműforgalom kívül nem indokolja semmi. A megnövekedett gépjárműforgalom viszont részben az utóbbi 20 év közlekedéspolitikai baklövéseinek következménye. Egy gyors, pontos és megbízható tömegközlekedés mellett nem növekedhet volna ekkorára a személygépjármű-forgalom a városban.

1956-os hőseink

„A rendszert az egész magyar nép söpörte el. (...) A világon páratlan szabadságharc volt ez, a fiatal nemzedékkel a népiünk élén. A szabadságharc azért folyt, mert a nemzet szabadon akart dönteni arról, hogy miképpen éljen. Szabadon akar határozni sorsa, államának igazgatása, munkájának értékesítése felől.”

(Mindszenty József 1956.)

Sorozatunkban az 1956-ban kivégzett mártíroknak állítunk emléket. Ők azok, akik életüket adták a magyar szabadságért.

Dobi Károly segédrendőr

Gyulán született 1931-ben. 1956. október 23-án csatlakozott a felkelőszerezhöz, és részt vett a Rádió ostromában. Ezt követően a Práter utcai csoport tagja lett. Október 30-án bekapcsolódott a Köztársaság téri pártház ostromába, egyike volt azoknak, akik a védőket a térrre kísérték. November 4-e után részt vett a szovjet csapatok elleni fegyveres harcban. A forradalom leverését követően külföldre szökött, azonban Csehszlovákiában a helyi államvédelmi szervek kiadták a magyar hatóságoknak. Szervezkedés vezetése és gyilkosság vádjával halálra ítélték. 1959. december 22-én kivégezték. Élt 28 évet.

Dóczy Dénes segédmunkás

Budapesten született 1932-ben. Nem sokkal a forradalom kitörése után jelentkezett a VII. kerületi Nemzetőrségbe, ahol gépkocsik ellenőrzését végezte. Később a rendfenntartóknál működött. Részt vett a Köztársaság téri pártház ostromában. Ő is részt vett a Fővárosi Villamosvasút Vállalat Akácfa utcai központja elleni támadásban, ahol információik szerint ÁVH-sok rejtőztek. A forradalom leverése után folytatta a politikai ellenállást, röplapokat terjesztett. Szervezkedés vezetésének vádjával halálra ítélték. 1958. október 7-én kivégezték. Élt 26 évet.

Dudás József mérnök Marosvásárhelyen született 1912-ben. 1956. október 27-én beszédet tartott a Széna téren összegyűlt tömegnek. Koalíciós kormányt, többpártrendszert, semle-

gességet követelt. Október 29-én megalakította a II. kerületi Nemzeti Bizottmányt, és 25 pontos programot állított össze. A Szabad Nép-székházban *Magyar Függetlenség* címmel lapot indított. Szervezetét *Országos Nemzeti Forradalmi Bizottmány* nevezte. Október 30-án tárgyalta Nagy Imrével. Ez alatt saját fegyvereseivel is összeütközésbe került. November 4-én megszécsült. November 21-én tárgyalásra a Parlamentbe hívták, ahol a szovjetek letartóztatták. Szervezkedés vezetésének vádjával, fellebbezés lehetősége nélkül halálra ítélték, és 1957. január 19-én kivégezték. Élt 45 évet.

Ekmek Kemál műszerész Skopjén született 1924-ben. 1949-ben mint jugoszláv állampolgárt, kiutasították az országból, ő azonban visszaszökött. 1956. október 26-án csatlakozott a Széna téri fegyveres csoporthoz, amelynek egyik vezetője lett. November 4-e után társaival részt vett a szovjet csapatok elleni harcokban. Gyorsított eljárással szervezkedés vezetése miatt halálra ítélték. 1957. november 29-én kivégezték. Élt 33 évet.

Erdélyi Gyula bányász

Felsőgallán született 1925-ben. A forradalomban nem vett részt. 1957 őszén tűz ütött ki a pusztavámi bányában, október 23-án pedig, a forradalom első évfordulóján átvágták a szállítószalagot. November 4-én és 6-án éjjel ismét bányatűz volt. A hatóságok a történeteket szabotázsakcióként értékelték. Első fokon tizenöt év börtönrre ítélték, ezt a másodfokú bírósági tárgyaláson halálbüntetésre változtatták. 1959. március 25-én kivégezték. Élt 34 évet.

Erdősi Ferenc katonatiszt

Bakonybélén született 1935-ben. 1956. november 4-e után csatlakozott a Pércsi Lajos vezette óbudai fegyveres csoporthoz. Parancsra felrobbantotta a hármashattárhelyi rádió adó-vevő állomást, és részt vett a szovjet csapatok elleni harcokban. Ezért szervezkedés vezetése és gyilkosság vádjával halálra ítélték, és 1958. május 10-én kivégezték. Élt 23 évet.

Minden jót!

Beszélgetés
Lukács Lászlóval

A Tankcsapda ebben az évben ünnepli fennállásának 20. évét. A zenekar a jubileumi évet egy rendhagyó koncertsorozattal kezdte, amelyen kizárólag az első négy lemezről játszottak dalokat, és ezeket a koncerteket rendre kis klubokban rendezték meg. Ennek a turnénak az élményeiről kezdtük a beszélgetést Lukács Lacíval, a zenekar frontemberével.

L.L.: Ennek a turnénak az ötlete az én fejemből pattant ki néhány éve, de csak most sikerült megvalósítani. Mivel pontosan tudtuk azt, hogy ez milyen jellegű turné lesz, tudtuk, hogy milyen kis helyeken fogunk játszani, és tisztában voltunk azzal, hogy ez jóval kisebb réteget érint – hiszen a helyszínek befogadóképessége eleve limitált. Jó néhány helyet ismertünk már a korábbi koncertek alkalmával, éppen ezért olyan túl sok meglepetés nem ért minket a turné során. És szerencsére pont úgy sikerült, ahogy terveztük – tök jól. A közönség élvezte, hogy ilyen régi dalokat hallhat, egy csomó olyan ember volt ezeken a bulikon, akik kifejezetten a régi dalok kedvéért húztak tankcsapdás pólot újra magukra. Az én korosztályomból például, akik már rég nem járnak nemcsak Tankcsapdára, hanem más koncertre sem, azok közül is jó néhányan eljöttek – nem félek kimondani a szót – nosztalgizálni; mert ugye nem az én nosztalgiamról van szó, hanem az övékről. Egyébként, ami ennél meglepőbb volt, hogy volt egy csomó olyan fiatal, akik a szó szoros értelmében a gyerekeim lehettek volna, és adott esetben még meg sem születtek, mikor ezeket a dalokat írtuk. Ők ugyanolyan lelkesedéssel énekeltek ezeket a számokat, mintha csak a legutóbbi lemezünk nem tudom melyik slágerei lennének. Egyrészt ezért volt meglepő, másrészt pedig azért, mert ez is igazolja azt, hogy ezek a dalok egyáltalán nem avítasak, idejétmúltak, és nem csak azok hallgatják, akiket a fiatalságukra emlékeztet.

– A jubileumi koncertet a Szigeten tartjátok a nyladik napon. Lesz ennek a bulinak valamilyen folytatása Debrecenben ősszel, a tényleges októberi dátum körül? Miért pont erre a helyszínre esett a választás, illetve kinek az ötlete volt ez a buli?

– Ez maga a jubileumi koncert. Ez az a koncert, fogalmazzunk úgy, amit az egész ország tankcsapdásainak szánunk. Emellett ősszel lesz egy jubileumi turné, ami 35 várost fog érinteni. Ezt az egész évet felfoghatjuk egy jubileumi idénynek. A helyszínt viszont mi javasoltuk Gerendai Karcinak, hogy mi lenne, ha jövőre nem úgy játszanánk a Szigeten, ahogy eddig: valakik előtt, hanem kvázi önállóan. Tetszett neki az ötlet, és rögtön meg is beszélte a Sziget Kft. munkatársaival, akik örömmel beszálltak a dologba.

Arra gondoltunk, ha csinálunk egy ilyen koncertet az Arénában, akkor biztos összeröffen rá egy jó adag tankcsapdás. De, ha pusztán csak a befogadóképességét vesszük egy arénának és a Szigetnek, akkor nyilvánvaló, hogy ennek a többszöröséről beszélünk – és egy nyári nagyszabású, monumentális buli sokkal jobb ötletnek tűnt, mind hangulatát, mind befogadóképességét tekintve. Reméljük, sokan leszünk, és egy nagyon komoly bulit csapunk.

– A korábbi tagok közül fellép-e valaki a koncerten?

– Nem, mivel a Tankcsapda egy működő rockzenekar – nem szoktunk feloszlani, eltűnni évekre,

és mint ilyen, a közönség szemszögéből is ez a három ember jelenti a Tankcsapdát 2000 óta. És talán nem túlzás, ha azt mondom, hogy akik eljönnek erre a jubileumi koncertre, azok a túlnyomó részének Labi és Buzsik neve az égvilágon semmit nem mond, és ezzel nem az ő érdemeiket akarom kisebbiteni. Egész egyszerűen felnőttek olyan generációk, akiknek már ennek nincs jelentősége. Ami pedig a koncert menetét illeti, annyiféle kell figyelniünk, annyi dologra kell koncentrálnunk, hogy arra már nem maradt energiánk, hogy még elkezdjük próbálni Labival (Tóth Laboncz Attila) meg Buzsikkal (Buzsik György). Ez egyébként leginkább az én döntésem. Tamás és Cserkő is tudja azt, hogy mivel én vagyok a zenekar alapító tagja, ezért ha akarnék a régi tagokkal játszani, ők ennek nem szabnának gátat. Én nem érzem azt, hogy kéne velük játszanom. Ezen a legutóbbi turnén, ami arról az időszokról szólt, egyetlen ember nem jött oda hozzám, és mondta azt, hogy neki hiányzete volt a régi tagokkal kapcsolatban.

Viszont válasszunk el egymástól két dolgot. Az, hogy most a zenekar korai felállításban nem lép színpadra, nem azt jelenti, hogy én ledegradálnám azt az időszakot. A zenekar életének szerves része a Buzsikkal és Labival töltött időszak. És valószínűleg ebben az évben már nem, de a következő évben előkerülnek majd olyan archív anyagok, amelyekből, aki erre az időszakra kíváncsi, megismerheti, milyen volt ez az időszak.

– Az ősszel, ha jól tudom, megjelenik egy új lemezetek, illetve egy hivatalos különszámaként a Kisstadionbeli koncertek DVD-n. Mi alapján válogattátok ki, mely anyagok kerüljenek kiadásra, és mik azok, amik a fiókban maradnak?

– Igazság szerint a nagyobb bulikat gondolkodás nélkül felvesszük. Aztán, hogy ezekkel a felvételekkel mi lesz, azt akkor, amikor felvesszük, nem tudjuk. A kisstadionos koncert 2006-ban volt, és csupán ennek az évnek az elején merült fel egy ilyen jubileumi kiadvány mellékletként való megjelenésnek az ötlete. Volt egy lehetőség, és azt gondoltuk, hogy ez egy jó apropó arra, hogy ennek egy szerkezetvéza megjelenjen egy ilyen kiadvány részeként. A lényeg, hogy eljusson az emberekhez egy olyan dolog, ami a zenekar létét jelzi. Mert még mindig szeretnénk minél több emberhez eljutni, és szeretnénk megmutatni, kik vagyunk.

– Az új album címe „Minden jót!”, ezt már lehet tudni. Ezt csupán köszönésként vagy jókívánságként is lehet értelmezni?

– Az a helyzet hogy a Tankcsapda szövegeit többféleképp lehet értelmezni – legalábbis a tapasztalat ezt mutatja. Akkor értelmezhető ez a cím, ahogy az előbb említettem, mint jókívánság és mint köszönési forma is egyaránt. Nyilván ez nem ilyen egyszerű. De itt konkrétan köszönési forma az, ami a dal címét jelenti.

– Folyamatosan írtok, és készülnek a dalok a mai napig, vagy van valami munkamódszer?

– Igen, folyamatosan írunk. Nincs lemezírói időszak.

A múzsa nem nézi a naptárat, hogy mikor csókoljon meg. De nem feltétlenül dolgozunk a dalokon mindig – a próbahelyen dolgozunk időszakosan az összegyűlt ötleteken. A legjobbakat kiválogatni hosszabb idő. Mi nem szoktunk megbeszélni, milyen legyen a lemez, nem szoktunk prekonceptió alapján dolgozni. A lemezre összeálló dalok, illetve szövegek másfél-két éves periódusban születnek, és nem tudsz másfél-két év alatt egyfajta hangulatban lenni. Az más kérdés, hogy amikor a dolog a hangszerelési fázisba kerül, akkor ott lehet foglalkozni azzal, hogy ezt a riffet lehetne gyorsabban vagy lassabban játszani. Akkor, amikor a felvételekre kerül a sor, akkor már azért van egy elképzelés a fejünkben, hogy ezek a dolgok hogyan szólaljanak meg jól. Ez nem valamiféle hatalmas koncepció alapján történik – egyszerűen az adott időszakban összeállt daloknak lesz egyfajta egységes hangulatuk.

– Hangulatában milyen a lemez, ha lehet erről már konkrétan beszélni?

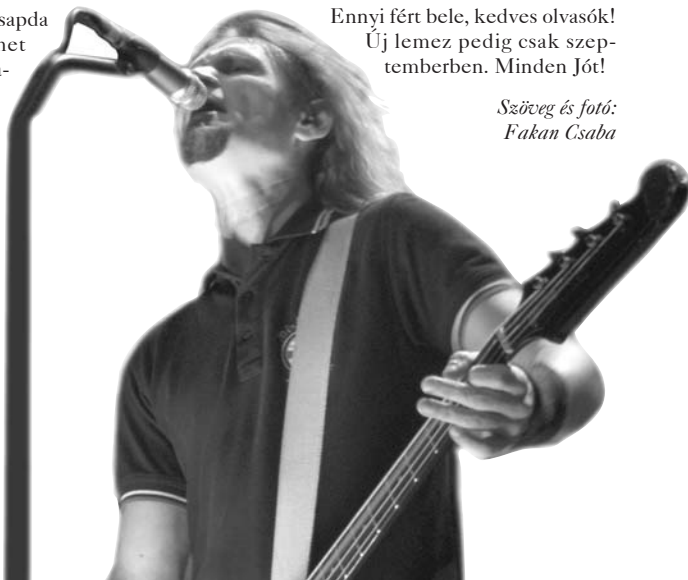
– Igen, lényegében készen vagyunk. Nos, hangulatában közelebb áll az Élni vagy égni lemez könnyedebb hangvételéhez, mint az előző lemez morózsúságához. Most már azért ezt lehet látni.

– Ahogy olvastam a beharangozó maxi borítóján, most egy új és egy régi kollégáccal dolgoztatok...

– Igen, mindig igyekszünk újítani. Most mással dolgoztunk, mint korábban. Sokáig Hidas Barnabás volt a lemezeink hangmérnöke. Vele most is dolgozunk, csak ő most a koncertfelvételeinken dolgozik. Az új lemezről Méhes Jancsít lehet ismerni, mert vele már a Punk and Roll idején is együtt dolgoztunk, és ő volt a koncerthangmérnökünk is egy bő évtizeden keresztül. Moszkítóról azt kell tudni, hogy ő nem kifejezetten rockzenéi, hanem egy popzenei producer. Annak idején a Kerozin nevű bandát csinálta, illetve a Desperado nevű formációt. Emellett kiváló muzsikus, nagyon jó hangszerelő, nagyon jó a füle – főleg az énektémákban tud segíteni, de a harmóniamenetekben és egyáltalán zenei értelemben is nagyon sokat tud hozzátenni a Tankcsapda munkájához. Mindketten nagyon lelkiismeretes munkát végeznek. Az Elektromágnes is vele csináltuk. De nem ezért lesz lazább a lemez – aki hallgatja majd, annak nem fog eszébe jutni, hogy ezen egy popzenei producer is dolgozott... Ez egy fülbarátabb lemez lesz, igaz, de a dalok témái, a szövegek egyáltalán nem könnyed dolgok körül forognak. Tehát nem a „szép az idő, kellemesen süti a nap” érzetét tükrözik.

Ennyi fért bele, kedves olvasók!
Új lemez pedig csak szeptemberben. Minden Jót!

Szöveg és fotó:
Fakan Csaba

Nagy fesztiválozónak tartom magamat, igaz, ki nem állhatom a meleget, főleg a meleget a sátorban, naponta négyszer tusolok, és a többiek mindig jót mosolyognak, amikor beleszenvedem a táskáimat óriási szemetes zsákokba, hogy az én cuceim aztán nem fognak elázni, még ha a sátor igen... Rosszmájúak jöhetnek azzal, hogy akkor az a „nagy” mégsem annyira „nagy”, csak simán nagy. Bár ezt itt rögtön elvetném, mivel fesztiválra jární életstílus, azt szeretni kell, bezsongni tőle, hogy úristen, itt van minden, szabadság, emberek, itt minden különleges, itt mindent lehet. Szóval nem „sárban fetregő punkokkal” kell azonosítani ezt, és nem is divatból kell ám csinálni, ahogyan manapság sokan teszik.

Én tehát bezsongva ülök fel a vonatra, hogy azt csináljam, amit szeretek, és az ország legaljáról felmegyek Hegyaljára. (Ez a jelző természetesen a térképen való elhelyezkedésre utal...) És itt kalandozók el egy kicsit, hogy néha milyen jó, hogy késnek azok a nyamvadat vonatok, főleg ha az, amin ülsz, teszi ezt húsz perccel, aztán valahogy behoz tized, így pont egy perced marad átszállni. Rohansz, mint egy megvadult málhás szamár, azt sem tudod hová, eltelik öt perc, érzed, mindennek vége... Aztán csak kiírják végre, hogy az IC-d meg 30 perccel késik, így végül is minden OK, elérted, van időd átszállni, mint a tenger. Szóval néha: „Köszönjük MAV”.

Kezdődik a lényeg, itt vagyok Tokalján. Stoppolni is csak fél percig kell, szerencsések vagyunk, a srác, akinek amúgy már taxiznia kéne, velünk még kivételt tesz. Jó korán keltünk, hogy idejében ideérjünk, jó sátorhely reményében. Mikor ezt másoknak kifejtjük, kiröhögnek. Már a pótkemping pótkempingjét is kinyitották, van, aki egy hete itt iszik, neki van is helye. Amúgy nekünk is, igaz, fizetős, de van fánk, mondhatni öcsillagos a sátorhelyünk. Míg 10 évvel ezelőtt az első fesztivál elfért 3,5 hektáron, úgy ma a 17,5 hektár is kezd szűkösen bizonyulni. A szervezők már most azt tervezik, hogy jövőre bővítenek, igaz, max. 20 hektárig van lehetőség. Egy év múlva kiderül...

Szerdán délután még a színpadokat rendezik, nem is mehetünk be a területre. Azért igyekezhetnének, bár elvagyunk a városban, meg a civil sátraknál. Sajna, mikor legutóbb voltam Tokajban, nem csináltam képet a városról, pedig most beszúrhathánám, és össze lehetne hasonlítani, hogy milyen egy szimpla nyári napon, és milyen, amikor Hegyalja van. Felmérést nem készítettünk, de az arcokon látni lehet mindent, meg persze feltételezni is dolgokat. Ha nincs senki, az a baj, ha meg annyian, mint mi vagyunk, akkor meg az. Nem baj, a kaja, pia fogy, az meg jó mindenkinek. Az utólagos összesítés alapján az idei jubileumi Hegyalja fesztiválon 71 ezren vettek részt, amivel rekordot döntöttek. 10 évvel ezelőtt a bérletek száma 1500 volt. Látható a fejlődés.

Este Magna Cum Laude, kár, hogy alig vannak. A Kispál mindig jó, bár most nem az igazi. A Tankesapda meg 20 éves, jó a koncert, van torta, minden. A színpadok örülten szólnak, egymást próbálják túlharogni, de ezt megoldjuk úgy, hogy egyikhez sem megyünk túl közel, megelőzve ezzel némi átmeneti halláskárosulást. Parov Stelar & Band-re megérte elmenni, az osztrák zenekar tökéletesen ötvözi a bécsi elektronikuszenei hagyományokat, a dzsesszt, dub hangzást és így tovább (ilyeneket lehet olvasni neten, igazuk is van). De hogy ne

Fesztiválnapló

csak a szokásosakat említsem: voltunk Yellow Spots-on, akik egy magyar zenekar nagybőgővel, fúvósokkal, morbid humorú szövegvilággal. Ismét művérel, kötszerekkel és más hasonló dolgokkal jelentek meg a színpadon, eleget téve a „belezős rock 'n' roll” jelzőnek. És voltunk Paddy & the Rats-en, ők egy Miskolcon alakult, ír kocsmá-punkot, de saját meghatározásuk szerint pub'n'rollt játszó zenekar. Tessék behallgatni, szélesíteni a látómezőt.

Csütörtökön a sajtótájékoztatót és a civil sátraknál teljes kiképzést kaptunk „zöld” dolgokból, merthogy a Hegyalja nem egy „kamukörnyezetvédő” fesztivál. Az Ökorelo Alapítvány, a Zöld Fesztiválok fejlesztési stratégiával és a Zéró CO2 Mozgalom törekvéseivel összhangban új környezetvédelmi programot dolgozott ki, ennek debütáló helyszíne a jubileumi Hegyalja Fesztivál. A programot fiatalok tervezték, és Ökohelló névre keresztelték. Volt itt LEbomló pohár, ami 100%-ig komposztálható és REpohár, csikk-szíppancs, klímakampány, alumíniumtíprás, újrahasznosítás, alternatív energiák, így a koncertek során sem használtak fel több energiát, mint amit ezekből nyertek. Az viszont kicsit vicces volt, hogy pénteken Szabó Imre környezetvédelmi és vízügyi

órán keresztül kint bohóckodott a színpadon a néger pasas, először azt hittük, hangolnak, de később rájöttünk, hogy ez a koncert. Komolyan, mellettünk a Borsodi sátorban jobb zenéket raktak be. Aztán feljött Sister Bliss, kiegészültek még egy kongás lánnyal, és kicsit jobb lett a hangulat, mikor elkezdtek saját számokat is játszani. A készülő albumról is kevertek be számokat, de ennek ellenére nem volt az a „hű de szuper koncert”. Mi speciál csendes-ülős estét tartottunk.

Szombaton bejártuk a várost. Ha már Tokaj és Borsodi fesztivál, akkor bor- és sömpot is kell tartani, csak az a baj, hogy a végére mindig keveredik a kettő. Sokak elgondolásával ellentétben a Hegyaljának nem csak azt kéne jelentenie, hogy akkor fesztiválozol, és napközben döglesz a sátorban. Mert ha már egy jó helyen vagy, lásd most Tokaj, akkor igenis tessék szétnézni, világot látni, ha már náluk fesztiválozol! Persze kicsit többre gondolkod, mint az egész nap borospincékben hűsölés, ami amúgy egy nagyon jó elfoglaltság.

Aztán estére minden megbolydult, mindenki bezsongott, mert óriási vihart jósoltak. Jégeső, bírjátok?! Erre kezdetben még mindenki magasról tett, hiszen a csütörtöki esőből sem lett semmi. Aztán jöttek az infók innen-onnan, szülőktől, ismerősöktől, majd a szervezőktől is, hogy komolyan kéne venni. És úgy is tettünk, főleg mikor láttuk, hogy szétszedik az egész fesztiválterületet. A színpadokat leeresztették, se hangosítás, se sátor, se monitorok, se semmi. Mi meg persze nem maradhattunk, mert lezártak mindent, nehogy baleset történjen, ha mondjuk a jégeső elől „kicsivel” több ember rohan be az A38-as sátorba, mint kéne. Szóval a tokajiai örültek nekünk, mikor mindenki beindult a városba. De hát inkább a pince, mint a sátor... és el is fértünk,

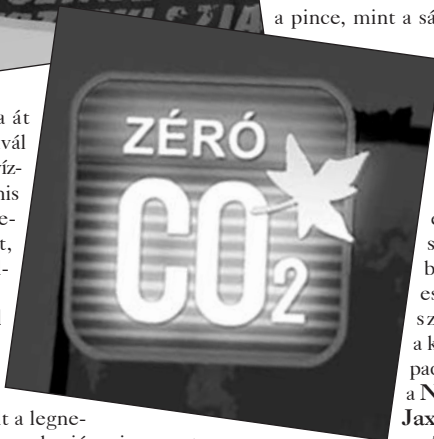
nem volt az a nagy nyomorgás, bár lehet azért, mert nagyon sokan inkább a pályaudvar felé vették az irányt, és vissza sem jöttek. Aztán az egészről nem lett semmi, se vihar, se baleset, csak egy kis eső. Így kb. 3 óras csúszással elkezdődtek a koncertek. A nagyszínpadot nem üzemelték be, a N.O.H.A., a Basement Jaxx és Adam Freeland az A38-asba költözött.

Óriási bulit csaptak, a koncertek nagyon jók voltak, és sokkal családiasabbak is, mivel a színpad is kisebb volt, és közelebb is lehettünk hozzájuk. Reggel 6-7 körül halkult el a zene.

A mostani jubileumi fesztivál igazán kitett magáért, abszolút felülmúlta várakozásainkat. Nagyon sokan voltak, nagyon sok jó előadóval, és most először lépett ki pl. a fesztiválterületen túlra különböző programokkal. Számokat meg már említettem korábban. Sokban más, jobb, mint mondjuk egy Volt vagy egy Novarock, igaz kisebb, családiasabb, de azért minden évben megéri eljönni. Legyen így jövőre is.

– K –

Fotók: internet

miniszter épp akkor adta át a fesztiválnak a Zöld Fesztivál elismerést, amikor elakadt a vízellátás. A helyi vízmű ugyanis pár órára a legnagyobb meglepben elzárta a csapokat, mert nem voltak felkészülve ekkora vízfogyasztásra.

Este a Machine Head 15 év után játszott ismét nálunk, Bukovinszky Béla fesztiválszervező elmondása szerint őket volt a legnehezebb elhívni. A koncert alapján viszont megérte, az együttes is elégedett volt a közönséggel és viszont. A pálinkánkát pedig folyamatosan emlegették.

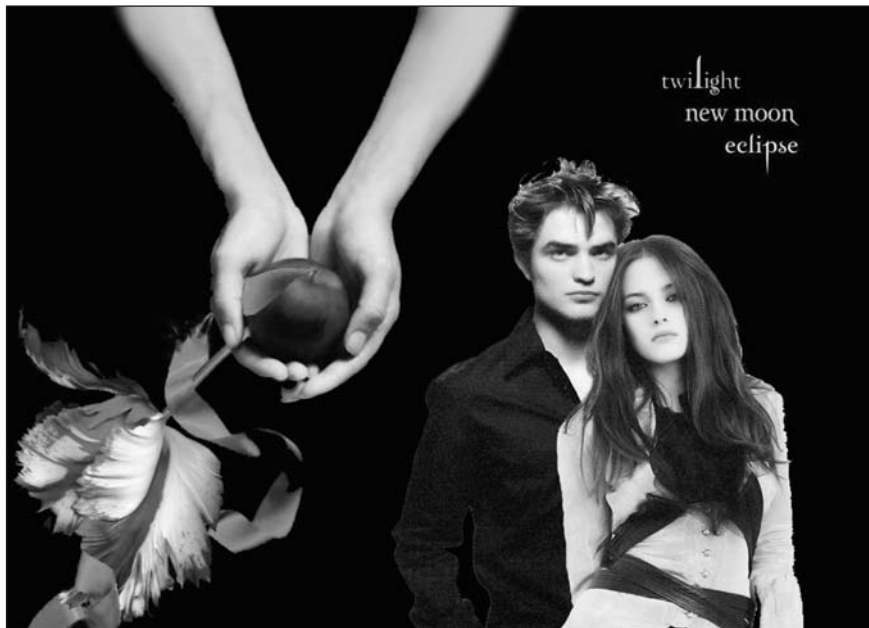
A péntek nagy csalódása a Faithless volt, merthogy nagyon sokan átsiklottak azon az alapvető tényen, hogy „DJ Set”. Ami pedig nem pl. egy vendégelőadót jelent, aki eljön és játszik velük, hanem hogy eljönnek páran az együttesből, és gépről nyomnak dolgokat (Nagyon leegyszerűsített formában megfogalmazva. Ennek az ellentétét lett volna mondjuk tavaly a Szigeten a Pendulum Live, ha nem karambolozott volna a hangszeres buszuk, és fel tudtak volna lépni.) Az anyaggal, amit játszottak, nem turnézhat, Tokajon kívülről még két alkalommal látható, hallható Európában. Egy

Végeláthatatlan vámpírkaland...

Valószínűleg már Magyarországon sem akad olyan fiatal, aki ne hallott volna valamilyen formában az aktuális tiniörületről, a Twilight-sorozatról. Az „aktuális” kifejezés ezekben a hónapokban talán túlzásnak hangzik, mivel már április óta olvashatjuk magyarul is a második, Újhold című részt, és már a tavalyi év végétől összehasonlíthatjuk az Alkonyat film- és könyvbéli változatát.

Az aktualitás azonban mégsem túlzás, ha azt vesszük, hogy a kamaszok milyen nagy erővel kutatnak újabb és újabb jelenetek után, amelyeket a most készülő *New Moon* film előkészületeiből csíphetnek el, hogy hány rajongói oldalon állnak egymással napi kapcsolatban, és, hogy országos szinten mennyire elterjedtek azok a kalózfordítások, amelyek a harmadik és negyedik kötet elolvasása iránti készletéből készültek. A *Twilight* tehát a *Harry Potter*hez hasonlóan megőrizte a fiatalabb korosztályt, és nagy hatást gyakorol a kicsit idősebbekre is. Egyesek szerint igazán furfangos fogás, hogy a néhány évvel ezelőtt a *Harry Potter*en „nevelkedett” csemeték felcseperedvén most kaptak egy hasonlóan nagy hullámot beindító, de már nagyobbaknak szóló könyvsorozatot, a hozzá készülő filmekkel együtt.

De mi hat olyan nagy erővel a tizenévesekre, és akár a következő generációkra? Miért várják az olvasók epekedve az újabb részek megjelenését? Talán, mert ebben a történetben mind az első szerelem története, mind a vámpír sztori igazán nem mindennapi módon jelenik meg. Manapság már nehezen kezdünk bele vámpír történetekbe, mert ismerjük a sztereotípiákat, a pusztítás módját, a kiálló, hegyes szemfogakat stb. Az itt megjelenő vérszívók lerombolnak szinte minden közhiedelmet, és megpróbálnak a „jó” oldalon maradni, együtt élve azzal, hogy folyamatosan kordában kell tartaniuk ösztöneiket a lelepleződés elkerülése érdekében. A nagyon is ember főszereplő, Bella Swan, balszerencsés

véletlenül folytán egyre mélyebben beleássa magát a vérszívó Cullen család veszélyes, mégis káprázatosan hívogató életébe, ahonnan nem is tud többé szabadulni, hiszen *feltétel nélkül és gyógyíthatatlanul szerelmes* Edward Cullenbe. A hangulatot mindkét magyarul megjelent részben a táj változásai, az óvatos szerelmi jelenetek, valamint az összes szereplő érzéseinek kordában tartásáért folytatott állandó küzdelme tartja fenn, és akkor még nem is beszélünk azokról a lényekről, akik az Alkonyatban még csak említés szintjén bukkantak fel...

A két kötet, bár sokszor úgy tűnik, egészen különböző emberi érzésekre helyezné a hangsúlyt, mégis ugyanazt a magával ragadó atmoszférát árasztja. A „leendő” olvasók, ha szkeptikusak is, végül mindig azt nyilatkozzák, nehezen válnak meg a könyvtől, hiszen, ha az ember elkezdte, utána folyamatos feszültség lesz úrrá rajta.

Persze mindezt ki kell próbálni, ha valaki még nem tette volna meg, már csak azért is,

mert néha érdemes bekukkantani a tinédzserek világába – ha másért nem, a tájékozottság kedvéért. Ami az *Alkonyat* filmes feldolgozását illeti, mindenképpen az első kötet elolvasása utánra hagynám a megtekintését, bár akkor nagy csalódás érhet mindenkit a kihagyott fontos részletek és a megváltozott cselekménysorrend miatt. Persze itt nem a filmes megvalósításhoz mindenképpen szükséges és a mozi javára váló kihagyásokra gondolok, hanem azokra az apróbb részletekre, amelyek nem igényeltek volna nagyobb erőfeszítést a történet hű visszaadása érdekében. Ettől függetlenül érdemes megnézni a filmet is, ami leginkább a női nézőket ejtetheti rabul, és amelynek második, *New Moon* (Újhold) című részét év végén láthatjuk a moziban. Tehát mindennek egy darabig még nem lesz vége...

Vass Viki
Fotó: internet

Grunge – a piszkos sztori

A grunge jelentése piszok, mocskos. Fogalomként legelső megjelenése a '60-as, '70-es évekre tehető – de itt még nem műfajt jelentett, csak egy szimpla jelző volt azokra a zenészekre, akiknek zenéje a feedback-effektek miatt kevésbé volt tiszta (Iggy Pop, Neil Young). Ez a hangzás szolgált alapjául a seattle-i zenei térnek a '80-as években. Az itt kialakult stílus ötvözi és továbbgondolja a rock,

hard rock és punk alapokat, a sokféle hatás keveredése mellett nehézkessé teszi a műfaji besorolást az is, hogy az elnevezést igazából a zeneipar aggatta a zenekarokra. Habár a sajátos hangzás mindegyik bandánál megvolt, a stílus korántsem biztos, hogy egyezett – így sok csapat elutasította a „grunge zenekar” megnevezést. A grunge a '90-es évek elején válik népszerűvé két album megjelenésével: Nirvana *Nevermind* és Pearl Jam *Ten*.

A Nirvana 1987-ben alakult Kurt Cobain énekes, gitárossal és Krist Novoselic basszusgitárossal. A végső felállás 1990-ben jött össze, mikor Dave Grohl beült a dobok mögé. Első albumuk, a már említett *Nevermind*, melyről a *Smells like teen spirit* című szám hozta meg a széleskörű sikert a zenekarnak, és teremtette meg a lehetőséget a többi grunge

együttessel számára (Alice in Chains, Soundgarden, Pearl Jam). A live és válogatás albumoktól eltekintve három Nirvana nagylemez jelent meg; a '93-as *In Utero* volt az utolsó, melyet közösen rögzítettek. 1994. április 5-én Cobain holtan találták seattle-i háza padlásán. Halálával a zenekar feloszlott. Novoselic próbálkozott még más zenekarokkal, ahogy Grohl is. Az 1995-ben alakult Foo Fighters alapítójaként Grohl a mai napig aktív zenész. Az együttes feloszlása után nyolc évvel egy kiadatlan demó bocsátottak ki *You Know You're Right* címmel – világszerte a zenei listák élére került; debütálásuk óta több mint 50 millió lemezt adtak el. Az egyik legnépszerűbb és legmeghatározóbb rockzenekarként tekintenek rájuk az egész világon.

Sokan úgy gondolják, hogy a grunge megszületésével lezárult a '80-as évek rockzenéje, így az utolsó rockforradalomként tartják számon a műfaj létrejöttét.

Sinkó Szandra
Fotó: internet

Hardcore Underground 3

Az elektronikus zenei kínálat dömpingje kezdődik az idő melegedésével. Mostani ajánlásom ezen a téren egy több szempontból is kivételes válogatás. Csak amúgy mércének...

Elsőként a hazai szemmel óriásnak mondható zenemennyiséget emelném ki. Az album nem kispályázik, 4 CD-vel, ezen pedig mindösszesen 75(!) számmal kéredzkedik a UK Hardcore rajongóinak polcára. Ez nagyjából öt óra zenét jelent. Ki hogy látja, én mindenesetre nem úgy tudom, hogy nálunk ilyenből bőség lenne. Természetesen odaát a szigetországban ezt nem nehéz megoldani, szinte a földből nőnek ki a tehetségesnél tehetségesebb DJ-k (mint nálunk a mulatók sztárok). A stílussal ismerkedni kívánóknak azért kedvező az album, mert nem keveri össze a klubzenét és a UK Hardcore-t. Az angliai DJ-k ugyanis előszeretettel dolgozzák át a nálunk is agyonhallgatott klubzenéket. Ami persze nem baj, mert így sokkal élvezhetőbbek, de ebben egy kicsit elveszik a stílus lényege. Nos, ezen az albumon ilyen zene nincs, kizárólag az underground kínálatból tevődik össze a válogatás. Ennek ellenére meglepően pörgős számokat hallhatunk, egy nagy szippantásnyi friss levegő a kommersz világban. Nincsenek jobb vagy rosszabb darabok, a dalok szinte kézen fogják

egymást, és így a nagy bulikedvelő közönséget is. Ezáltal természetesen érheti az a kritika az albumot, hogy egy kaptafára készült zenéket hallgatunk. Én ehhez annyit fűznék hozzá, hogy ebben valóban van valami, de úgy látszik, rajtunk kívül más helyeken nem annyira divat az egymás után kevert számok szívmegegálító ütemtelensége. Ezek az albumok azt követelik, hogy órákon keresztül ne ülj le! Meg se forduljon a fejedben, hogy pihenni kéne egy kicsit! És aki ezután a két mondat után a partidrogokra asszociál, arra sajnos azt kell mondjam, ostoba.

Ami viszont zavarólag hat némileg, az a nagyon sokat használt, néha fülsértően magas hangok (én ezeket nem nevezném dallamoknak). Emiatt valóban túl gépiesnek hangzik az egész. Aki viszont az eredeti UK Hardcore-ral szeretne megismerkedni, annak nem tudok jelenleg jobbat javasolni. Igaz, azt sem állítom, hogy feltétlenül tetszeni fog neki, ez az album valóban rétegzene. De ő maradjon ez esetben a lágyabb, világhírű DJ-k által készített válogatásoknál ugyanebben a stílusban.

Egy dolgot még mindenképpen meg kell említsek, az pedig az ár kérdése. Magyarorszá-

gon, tudomásom szerint egyelőre nem lehet kapni ezt az albumot. A neten rákérvesz azonban postaköltséggel együtt (!) nagyjából 4.000 HuF-ba fáj. Aki szokott új, eredeti CD-ket nézegetni, annak ajánlom, nézze meg, mit kap ezért a pénzért itthon.

Nagy Szabolcs
Fotó: internet

Tér a síkban, fotórealizmus és humor egy emeleten

Garantáltan jó időtöltés ígérkezik a művészetre szomjazóknak szeptemberre: 20-ig Csernus Tibor, 25-ig Gyarmathy Tihamér és Pauer Gyula színes tárlata várja a látogatókat a REÖK palota második emeletén. A Tisza Lajos krt. 56. szám alatti épület önmagában is látványosságnak számít – Szegeď díszje, időszaki kiállítások otthona (Goya és Picasso művei is tündököltek már falain).

Az aktuális tárlat igazán fiatalos és lüktető, keveredik benne egy kis retró-érzés, mégis modern (vagy épp pont ezért). A kusza szavak kibogozódnak, ha beléptek az első kiállítóterembe: Csernus '70-es évekbeli alkotásai pusztán ahhoz foghatók, mint amit egy fotómásina megörökíthetett volna anno. Hétköznapi témaválasztása és esetkezelése egyaránt hódol a fényképszerség oltárán, mégis: esettel és festékkel, sok-sok munka után talán nagyobb a művész érdeme, mint egy „katt” után. Farmernadrágos lányok, piaci életkép, végtelen fűmezőn heverésző alak, a színpaletta összes árnyalatát elharsogó városlátkép, s a már-már caravaggioi csendélet békésen elfér a bibliai témájú alkotások mellett. A következő teremben lényegien változott Csernus művészete. Nyersen őszinte és durva emberábrázolások üvöltöttek a hatalmas méretű képekről, csavarnak egyet a nézelődő szerveiben, és kicsit megölik. Engem biztosan. *Úlő akt* címen kiélt tekintettel néz ránk egy eldobbott utcalány;

a kávéházi enteriőr, mint bordélyház bűzölög a büntől; dőzsölő, fuldokló lakomák és műtermi részletek tolják az arcunkba a keserűen szemérmelen világot. Hatást kelt, ez tagadhatatlan.

A folyosó túlvégén Gyarmathy Tihamér érdekes szobrai-installációi csalogatnak be az amúgy festőművészként népszerű alkotó munkái közé – fellélegezhetünk. Hogy mit lehet csinálni egy halom használhatatlan zománclavórral és elsősegélyes dobozzal, arra volt egy-egy jó ötlete, de reliefjei is beszélnek: csendesek, az irányított fényben mégis megkeményednek. A domborművek közül az ajtón átlépve folytatódik a 3D hatás.

Pauer (névéhez köthető a *Vascipók a Duna partján*) terméhez közelítve felébredt bennem a gyanú, hogy összegyűrt textiliákat, papírokat keretezett be nemes egyszerűséggel, de közel érve rá kellett döbbsennem, alábecsültem a művész fantáziáját – minden mű festve volt. (Nem hiába *„Radikális festmények”*.) Szórópisztolyos technikával képes volt az alkotó olyan lágy átmeneteket vászonra vinni, mint amilyen finom gyűrődés keletkezik az organzán, ha viseljük pár percet. Folyton hitetlenkedve közeledtem a képek felé, de mindig bebizonyosodott, hogy a te-

hetséges művész az organikus és geometrikus formákkal játszva gond nélkül képes becsapni a gyanakvó emberi szemet is. Külön sikeres zöld és vörös munkákat egymás mellé állítani ki, hogy a végtelékig fokozzák a feszültséget, s akkor még nem beszéltem a fantáziadús címadásokról (*Piros izgalom, Zöld revü*). Hátat fordítva a *„Mágikus minimál”* színorgiájának, sommázhattam, hogy igenis érdekes lenne az én falamon is egy gyűrött borítékpapír...

Emarosa
Fotó: internet

Nem hiába a Turandot a legnépszerűbb...

A férfigyűlölő meséje ismét tartolt

Súlyosan érzéketlennek kell lenni ahhoz, hogy valakinek ne jelentsen legalább páratlan, de leginkább feledhetetlen élményt a Szabadtéri műsora. Július 24-én, este 9-től közel telt ház várta a csodát, amibe a hétköznapiokból, 8 óra munka után belesöpönghetett. Azt hiszem, a Dóm és a színpad különös együttesének hangulatát nem kell ragozni, minthogy azt sem, hogy a kellemesen langyos nyári estén milyen élmény Puccini operájával három gyönyörű órát eltölteni a csillagokkal tűzdelt ég alatt. És ez nem pusztán romantika.

„Turán lányának” története sokunknak ismerős lehet. A jégszívű hercegnő semmiféle hódolót nem vesz számba, sőt rendre kivégezti, ki a közelébe merészkedik. Három találos kérdésének megválaszolását (ami férjhez menésének kritériuma) sorban elvétik a szerencsepróbálók – ez lett vesztük, hullott a fejük. Kalafot (Cselőczki Tamás), a tatárok agg fejedelmének fiát is rabul ejti a nő szépsége, s szerelmét mennyei áriákban énekli el a közönségnek, de most talán kicsit torokfájásra sikeredett a hitvallás. Hangjából gyakran hiányzott a „tenori” erő, az operatörténelem nem hiába szenzációszámba menő áriája, a *Nessun Dorma* előadása után pedig mintha várt volna

még valamire a nagydíjra. Hiányérzetem orvosolta a Turandotot játszó Rálik Szilvia (kinek feladványaira főhősünk mind válaszol, s az mégis megmakacsolja magát) és a Kalafba reménytelenül, ám annál önfeláldozóbban szerelmes Liut előadó Rost Andrea hibátlan énektudása. A kar záró dala már csak pont volt az i-n, s könny a szemben.

A látványra sem lehet panasz – bár a varázslatos díszlet (a tiltott város, a palota hatalmas lépcsőjével, s az előtte elterülő csendes víz, melyen apró ladikok tucatja lebegett) csak picit változott a felvonások között, a rá mért fényeffektek, színek könnyedén illusztrálták a napszakokat, hangulatokat, Turandottól a levegőben (és a tatárban) szikrázó-remegő vibrációt. Még jobb lett volna az összehatás, ha a fővilágosító nem pilled el néha-néha, hogy fényesóvait abszolút lényegtelen dolgokra (ld. a két torony közötti nagy, éjfékete semmire) szegezze, de érdekes látvány volt az is, amikor a „lánykérés” nagy hatású jeleneténél pislákolni kezdett epekedő főhősünk fölött a reflektor, mintha csak az is megkönnyezte volna a nagy próbatételt. Kalaf főszerepénél fogva is többet érdemel annál, mint hogy egy érintkezési hibás fényt állítsanak rá.

A jelmeztervező munkája profi volt – kiemelten hatalmas csillagos ötös Ping, Pang és Pong ragyogó maskaráiért, a szimfonikusoknak (a zenekart maga a rendező, Kesselyák Gergely vezényelte) és az énekkarnak pedig a rendezőnek egy kérdést minden tiszteletem ellenére biztos feltennék, mégpedig hogy a három „maskara” komikus furdó-jelenete – ami akár egy gyenge meleg-showba is beillt volna – miért volt elhagyhatatlan a darab szempontjából? Van humorérzékem, de nem hiszem, hogy szerves részét képezte volna az amúgy megtörhetetlen csodának...

Török Rózi
Fotó: internet

Hamlet-MOST Hamlet-illúziók

A klasszikusok újraértelmezése merész feladat. Rizikós. Nem tanácsos saccerkábé piaci szemmértékre mérni a speciális effektek, új dimenziós párhuzamokat. Viszont érdekes új képzettársításokat felfedezni, és lenyűgözni vele a nézőt, úgy, hogy ne vigyük túlzásba a művésziességet, illetve az öndicséretet. A vasok köteteket megtöltő Hamlet-újraértelmezések és kommentárok addig a bizonyos koponyáig csupasztították már ezt a világirodalmi remekművet. Menszátor Héresz Attila tavaly Jászai Mari-s darabjával jött el, idén viszont kifejezetten a *Theater* fesztiválra komponálta egyszemélyes drámáját. Ugyanakkor van a darabnak több szereplője is, akik három irányból egy-egy gigantikus vásznonról tekintenek le.

Hamlet magányosabb, mint valaha. Celofánba tekert görgős-főnökös karosszékében hátradőlvé elmélkedik, mint valami „bedölt” bankár. A válság ez maga vagy személyes tragédia? Nem nehéz empatikusnak lenni. Majd a vásznonról

megelevenedik az örület. Mucsi Zoltán fekete parókában, elmaszkírozva átveszi a hamleti örületet, és az egyik jelenetben teljesen kifordulva önmagából, ordítva mantrázza mondandóját. Mucsi minden egyes ráncát beveti, szétcigarettázott zombiként szédeleg a vásznon. A közönség minden megmozdulását szereti. Ezalatt Hamletet olykor nehezen érteni. A hangosítás néhol recseg-ropog, máshol direkt módon torzítottak a hangon. Azért örültek örültek Magyar focimezt húz, mintha manapság csak a bolondok bújnának ebbe a „jelmezbe”. Focilabda dukál hozzá, de kázik, fricskázik vele. Felsejlik a legendás 6:3 is, amely ma már olyan hihetetlennek tűnik, minthogy Hamletnek megjelent az apja szelleme.

A vásznon Rosencrantz, Guilderstern, Claudius, Polonius kísértének kimért-frivol nomenklatúra szerint. Gertrúd, Menszátor Magdolna ismerősen kellemes hangja szól, anyai számonkérése egy falusi házbelsőből hangzik fel. Ophelia, Fátyol Kamilla letisztult sémák alapján egy kevés elmebajjal nyakon öntve hozza a szerepet.

A kétdimenziós szereplők szabályszerűen kórusban döngicsélnék vagy szólóban „vészjósolnak”, és kellően amorfak ahhoz, hogy csupán Hamlet agyszüleményeinek gondoljuk őket. A leghfrebb dán ezalatt különböző szövegekben „énekl meg” tragédiáját, a tévelygés, dühöngés, megbomlás létszakaszait. Hangjával játszik, magába fordul, és kirohan sorsa ellen,

majd előkerül a kötelező koponya is. Pólóra festve, labdára pingálva és háromdimenziósan is.

Nem megviselő a körülbelül 50 perces darab, amely Hamlet-esszenciáját bontja ki, mondhatni kötelező olvasmány röviden, modernül.

Balázs Marietta
Fotók: internet

„Kiről ír Szív Ernő?”

Darvasi László rövidke kis történetére bukkantam a hálón. Egyszerű, hőbortos szavakkal igyekszik az olvasó elé tárni, hogy „kortársa”, Szív Ernő, kiről is, miről is ír. Szív Ernőről ekkor még vajmi keveset

tudtam, Darvasi Lászlóról is csak valamicskét. Ettől függetlenül a történet bájos volt, és megfogott. Kirajzolódott előttem a parkba magányosan kiballagó író, hogy ihletet merítsen a kora nyári lombokból, a távoli labda pattogatásából, a kismama halk dúdolásából. Aztán firkálni kezd kockás füzetébe, és szinte hallani lehet jobb agyféltekéjének lázas zakatolását, mígnem egyszer csak megzavarja őt egy tolokodó idegen. A férfi kérdezősködik, hogy miről ír „Szív”. Addig-addig zaklatja, amíg a némileg megijedt író azt feleli: „magáról”. Az idegen ugyan nem adta erre az engedélyt, de elfogadja: hát akkor „Írja, hogy dühös vagyok, hogy ölni szeretnék, hogy iszonyatos erők tombolnak bennem.” Aztán eltűnik, de kis idő múlva visszajön: „Változtak a viszonyok. Szóval mindenképp azt írja meg, hogy az a dolog, tudja, mi, rendeződött. Nincs

már harc. Béke van.” Szív Ernő már sejti ekkor, hogy az imént nem csak képzelődött, vagy elszunnyókált és álmodott. Valóság a nyugodni nem hagyó férfi. Az idegen harmadjára is visszajön, de ezzel a furcsa, zaklatott dialógus megszakad – Szív bevallja, hogy hazudott, önmagáról írt.

A történet azonban így nem is igazán érdekes, hisz kiről is ír Darvasi László, ki is az a Szív Ernő, és egyáltalán Darvasiról még egy szót sem írtam. A rövid szösszenet kiöltőjének ismerete nélkül pedig mit sem ér az egész. A ma 47 éves újságíró, költő, író és szerkesztő nem is olyan messzről kezdte pályafutását, mint innen a Juhász Gyuláról. '90-től a szegedi **Pompeji** lap szerkesztője volt nyolc éven keresztül, ma pedig a **Délmagyarország** és az **Élet és Irodalom** munkatársa. A kortárs írók között a legismertebbek sorában ül, számos díjjal kecsegtethet, ha netán nekiveselkednének egy-egy könyvének. Nem is sorolnám fel mindet, de azért a képzeletbeli kispolcon ott kacsingat egy József Attila-díj, egy Márai Sándor-díj vagy egy Szép Ernő-jutalom.

Érdemes lenne időnként elővenni, megvenni, kivenni regényeit, verseit vagy elbeszélésköteit. Igencsak elgondolkodtatóak, a tárcái velősek,

és van bennük valami igazán eredeti „magyarhang”. Akad a repertoárjában mindenféle jó. A számomra talán legérdekesebb: *A könnyűmutatványosok legendája*. A török uralom alatt őt, égő mézet, tükördarabkákat, vért és fekete köveket síró mutatványos járja a feldúlt Kelet-Európát. Ebben a regényben sajátosan érződik Darvasi misztikus, sejtető, ironikus világa. De akadnak még olyan incnyesegek, mint a *Horger Antal Párizsban* c. verseskötete vagy elbeszélésgyűjteménye: *Szerezni egy nőt*. Művei gyakran meseszerűek, szólnak a halálról, a szerelemről, de egy picit mindig a magyarokról is.

Ezek csupán az én kis szemelvényeim a tömérdek munkából, és még nem is említettem igazán a tárcáit, amiket a Délmagyar honlapján is olvashattok. Érdemes szemeztetni közülük, tanulságosak.

Végül egy kiegészítés a fenti soraimhoz, hogy ki is valójában a „kortárs” Szív Ernő, s hogy kiről is ír Darvasi László: „*Darvasi László (álnevei: Szív Ernő, Eric Moussambani)*”

Csatlós Hanna
Fotó: internet

„Ez csak egy film...”

Július 23-án 0 óra 1 perckor nálunk is útjára indult a legújabb Harry Potter-film. Bekukkantottunk hát a Belvárosi Mozi jó kései (vagy épp korai, kinek mi tetszik) előadására, hogy megtudjuk, mit sikerült bepakolni ebbe a 154 percbé.

A címként használt idézet, amely történetesen a világ egyik legnagyobb filmrendezőjétől, Alfred Hitchcock-tól származik, bizonyos szempontból pontosan a helyzethez illik. Láthattunk már a filmezés sok-sok éve alatt rengeteg klasszikust, multuszfilmet vagy „alap filmet”, ahogyan mostanában nevezzük. Tény, hogy J. K. Rowling regényei az irodalomtörténet fontos állomását képezik. Az is tény, hogy Hollywood mindenre lecsap, amiből klasszikusok lehet csinálni. De vajon ez a házaság tényleg megfelelő, vagy csak a rajongók háta mögött kötött érdekegyesülésről van szó?

Ezek a kérdések a háttérben a sorozat első részétől kezdve foglalkoztatják a filmkritikusokat. És hát tegyük hozzá, jogosan. Ilyen híres történettel, valljuk be, nem lehetett árnyékra

vetődni. Ameddig az újabb könyvekre a boltok előtt tömött sorokban várakozó rajongók nálunk is a vezető hírek közé tartoztak, addig nem.

Nem kell tehát attól tartanunk, hogy a hatodik részt őrösen kongó mozi termek fogják végigkísérni akár nálunk, akár a világ többi részén. Ennek ellenére, a bemutató a Belvárosi moziban nem vonzott akkora tömeget, mint az a legújabb Harry Potter-filmről elvárható lett volna. Megleppő módon az első néhány sor (és itt azért nem egyről-kettőről beszélünk) hiába várta a nézőket – talán a kései időpont miatt. Ám, ahogyan hallottam, ez másfelé is így volt. Mindenesetre elgondolkodtató a dolog, hiszen ha egy filmnek ilyenkor is illene megtölteni a termetet, akkor ez az a film. De térjünk inkább rá a látottakra!

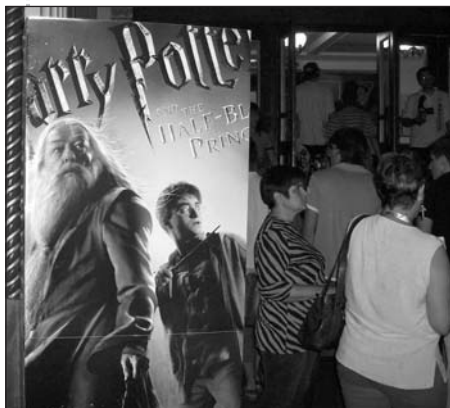
Ha valaki egy ilyen szenzációnak örvendő könyvet készülni adaptálni, az első és legfontosabb dilemma már a forgatókönyv megírásánál felvetődik. Mit rakjunk bele? Pontosabban, mit hagyjunk ki belőle? Nyilvánvalóan lehetlenség egy vastkos könyvet egy az egyben filmre fordítani, így nem marad más lehetőség, kurtítani rajta egy kicsit. Gondosan ügyelve arra, hogy ne csússzon szét a nagy munkával összerakott történet. Ebből a szempontból az eddigi részek is jól vizsgáztak, nem történt ez most sem másképp. A Félvér herceg könyvváltozatából kevés „alkatrész” nem került át a most bemutatott filmbe, előttről pedig talán még a legvérmesebb rajongók is szemet tudnak hunyni. A főszereplők a részek során nagy rutint szedtek fel magukra a karakterek megformálásában, illetve nekik kisujjból hozni a kötelezőt.

Azt azonban – végignézve a hatodik részt (is) – el kell ismerni, hogy a bámulusos számítástechnikai trükkök nélkül ez a film sehol sem lenne. Már a legelső percekben olyan szemet gyönyörködtető látványban van részünk, ami kis tízszálas egyedül elvinne a hátán bármilyen rossz forgató-

könyvet. Hát itt tartunk. Hangulat tekintetében némileg mégis csalódást okoz a legújabb Félvér herceg. Folyamatosan olyan légkör érezhető, mintha az alkotók nem tudtak volna választani vígjáték és thriller között. És valóban, ha az egyik oldalról nézzük, akkor a Harry Potter sorozat (a könyvben) egy fiataloknak szóló, érdekes környezetbe illesztett, humoros történet, másik oldalról viszont rengeteg veszéllyel, különös lényekkel teltett az egész mese. És ez az a különbség, ami a mozivásznak megcsokszorozódik. Az egyik pillanatban még nevetést vár, a másikban már thrillerre hajazó hangrobbanás közben rémiszt. Felborul az egyensúly, nem tesz jót. Ez a nagymértékű hullámváltozás is a feldolgozás nehézségére utal. Alapvetően, aki olvasta a könyvet (a nézők nagyobbik része), az tudja, hogy mi fog történni. Ezért más oldalról kellett nagyot „ütnie” a filmnek. Váratlan húzásokkal nem nagyon lehetett előrukkolni, a hirtelen hangulatváltások és a csodálatos számítástechnikai trükkök kétségkívül ezt a célt szolgálnák. Előbbi sikertelenül, utóbbi nagyon is sikeresen. A párbeszédet túlerőltetett egyszerűsítése, amely a könyvben szintén jól sült el (a könyvben megértést segíti), a filmvásznak viszont további diszsonanciát okoz, főleg a humoros jeleneteknél. Összességében elmondható, hogy a várakozásokat sikerült beváltani a Félvér herceggel is, az új rész szépen áll a sorba, mégis megkopott a csillogás. A filmfeldolgozáson egyre inkább látszik, hogy elfáradt, kevés újat tud mutatni. Az utolsó természetesen megint sokkal több embert fog érdekelni, hiszen az lesz az „utolsó”. Ám ez akkor is így lenne, ha a főszereplő rendezné meg.

Könyv alakban mindenképpen történelmet írt a Harry Potter-sorozat, a mozivásznak azonban akkor is csak egy film marad.

Szöveg és fotó: Nagy Szabolcs

Zack és Miri pornót forgat

Alpári romantika

Éljen! Kevin Smithnek újra van mondanivalója a világnak. Mielőtt pezsgőt bontanánk, gyorsan rögzítsük, hogy az eddig sajátos, *Jay és Néma Bob* alapú leszbikusokkal és szerethető lúzerekkel tarkított világa legmocskosabb részét vette célkeresztbe. A *Zack és Miri pornót forgat* munkacímét kapó mozi nem árul zsákbamacskát. A korábban csak apró, túlélhető obszcén viccbetétet továbbgondolva a rendező a pornókészítésről készített filmet. Kicsit vegyítette a *Képtelen képregény* kedves romantikáját a *Shop-stop* veszteseinek milliójével, csakhogy ezúttal csak mutatóba látjuk a megszokott színészhaverjait. Ennek komoly oka, hogy a férfi főszerepet a *Superbad* és a *40 éves szűz* humoros, jóllakott óvodás arcú fiújára, **Seth Rogan**-ra írta. Ennek hátránya, hogy a kapott nagy szabadságában a „debütáns” nem egyszer túlpörgeti a dialógusait, és illogikusan lazára veszi a figurát. Inkább megbotránkoztatónak érezzük, mint jó fejnek. Előnye azonban kétségkívül, hogy a kávéházban güröző nímánd szerepe, aki pornóból akarja helyrebillenteni a bankszámláját, hihetetlenül életszerű lett.

Mindemellett az obszcén forgatókönyvtől belelkesült Rogan a régi haverjait is elhívta bohóckodni, közülük is **Justin Long** elnyújtott cameója frenetikus. Ám a legkellemesebb meglepetés a főhős női ékpárjaként a tüneményes

komika, **Elizabeth Banks**, akinek a mosolyától még az altesti humor is kőszá pamfletté válik. Na jó, csak részben, és itt kezdődnek a nézők gondjai. Smith szemlátomást csak egyre komolyabb szentimentális vonalát (*Jersey Girl*)

próbálta ellensúlyozni az egy percre jutó cifrábnál-cifrább káromkodások számával. Azonban könnyen lehet, hogy a már ismert témák, mint a *Star Wars* kosztümök vagy a meleg szexuális szokásai kicsit kemények lesznek az átlagnéző számára, pláne nyílt pornóval felturbózva. A film nyers humora pedig minimum egyszer kiüti majd a biztosítékot. Ez a szex központúság és a szinte állandóan pucér Jay (igen ő is itt van!) bohóckodásaival együtt talán még a *South park* Cartmenjét is meglepné.

A rendező rajongótáborában nyilván hálas lesz ezért a bő másfél órás disznóviccért, még ha elsőre kicsit csömör is az élmény. A film talán majd videón fog igazán működni, ahol is néhány *Jackass* függő haverral sörözve adhatjuk át magunkat a Smith univerzumnak. A helyenként zseniális szöfordulatok pedig valószínűleg külön életet fognak majd élni, csakúgy, mint anno a *Shop-stop* esetében. Persze nagy kérdés, hogy ez Amerikán kívül mennyire működik majd. Egy biztos, aki még nem röhögött egy éjszakai pornófilmen valamelyik tucat tévécsatornán, annak idő kell, hogy feldolgozza a *Zack és Miri pornót forgat*-ot, amely nemcsak az év leggagyibb című, de legszafosabb filmje is egyben. Szigorúan saját felelősségre tehetünk vele próbát, csak egy dolog fix, hogy garantáltan agykímélő üzemmód érhető el vele. A kérdés attól még kérdés marad. Ez a Smith szimbólum rezümé egy megújulás kezdete, vagy csak egy újabb haveri film, amit egy mackós, galamblelkű, katolikus családapa írt és rendezett a saját rajongóinak. Majd az idő eldönti. Addig is Kovi után szabadon, tizennyolcas karika nélkül nézhetjük meg a vásznon egy amatőr páros csetlő-botló pornófilmrendezői debütálását.

Vass Attila
Fotó: internet

X-Men kezdetek: Farkas

Rozsomák bőrbé bújta Farkas

Azt hiszem, bizton állíthatjuk, hogy nem volt olyan képregényfan a hazai piacra betörésekor a műfajnak, aki ne lett volna rajongója Rozsomáknak. Az X-Men csoport szűrés szemű, ironikus, fémkarmokkal verekedő laza arca mindenki kedvence lett. A magányos cowboy módjára szivarozó action men a szamuráj mentalitást ötvözte egy dzsungelharcos eleganciájával. Hál' isten majd kilenc éve a vásznon is rehabilitált, később trilógiává bővült

X-Men történet immár újabb mérföldkövéhez érkezett. A mindenféle mutáns szuperképességekkel pörgő csodabogarak előzményfilmet kaptak. A rajongók mozikba csábításáért természetesen a legkarizmatikusabb mutáns, Rozsomák, aki itthon Farkas álnév alatt fut, köré egész eredetmíoszt építettek fel. Szerencsére az eredeti főhős, **Hugh Jackman** tökélyre gyúrt izaival könnyedén hozta a kötelezőt.

Igazi közelséget, kidolgozottságot tud adni a figurának, még annak ellenére is, hogy kissé nehéz helyzet elé állítja a mozi. El kell hitetni velünk, a nézőkkel, hogy minden, amit láttunk, a maga szintjén, igazi tétellel bír, miközben a már ismert filmsztorik elé illeszkedik. A kissé szájbarágós betéteket (pl. szerelmi szál, önismerlések) azonban elegánsan kibekkelte a mozi. Ezt egy meglehetősen egyszerű eszközzel éri el: egy pillanatig sem áll le az akcióval. A gyors bevezető annyira találó és

stílusos, hogy tényleg öröm nézni. A régóta tartó reklámkampány után pedig nagy meglepetésszerűen szembesülni azzal, hogy az alkotók a remek effektmesterekkel az élen nem ijedtek meg a saját árnyékuktól. Ráadásul a kiváló kiegészítő színészeket remekül illesztették a sztorihoz.

Az igazi telitalálat Farkas tesóját, Kardfogot ezúttal alakító **Liev Schreiber** (*Ellenállók*) játéka, aki komoly mélységet ad a szerepének. Különösen nagy szó ez az után, hogy az *X-Men*-ben egy gagyi mellékszereplővé süllyesztették a karaktert. Schreiber játéknak hála más szintre emelkednek Farkas lelki mozgatórugói is. A kettejük közti fura harmóniába belejátszik, hogy a színész szegről-végre azért is került a projektbe, mert Jackmannel egyébként is jó barátok. Mitikus párharcuk közepette fény derül persze Farkas múltjára, a csontjai törhetetlen szuperfémének okára és egy kicsit a „jövő” mutánsainak további sorsára is. Az *X-Men kezdetek*: Farkas nemcsak hozta a vártat, de méltó része lett a már meglévő kalandoknak. Ezzel egyúttal megmentve a képregényfilmek elmúlt időszakban (*Spirit*, *Watchmen*) kissé megtépzott hírnevét. Az idei év egyik garantáltan leglátványosabb mozija rászolgált bizalmunkra. Várjuk a folytatást.

Vass Attila
Fotó: internet

Angyalok és démonok

Illuminátusok támadása

Dan Brown újabb bestsellere, az *Angyalok és démonok* ismét meghódítja az olvasóközönséget, és a mozivászon előtt a nézőközönséget is. A hihetetlenül remek alkotás nemrég került a mozikba, de máris mozisiker, csak dicséret kritikát hallani róla. Ez nem véletlen, hiszen újra a *Da Vinci-kód*hoz hasonló rejtélyes történettel rukkolt elő az alkotó, és a mostani igazi bűnügyi filmmé sikeredett, sok-sok akcióval és megannyi izgalommal.

A történet főszereplője az ismert Robert Langdon (Tom Hanks), a Harvard világhírű szimbólumkutatója, akit most egy genfi tudományos kutatóintézetben történt gyilkosság miatt keresnek meg, mivel a meggyilkolt fizikus mellkasába egy rejtélyes,

titkos jelet égettek. Langdon megfejti a jelet, amely egy több száz éves, a történelem legnagyobb földalatti szervezetének, egy középkori titkos testvériségnek, az Illuminátusoknak a jelképe. A professzor a kódexek tanulmányozása közben ébred rá,

Robert a több száz éves ősi szimbólumok és alkotók, így Galilei, Bernini munkája nyomán, valamint egy olasz tudós nő (*Ayelet Zurer*) segítségével törli fel a titkokat, és igyekszik megmenteni a keresztény egyházat az ősi ellenség támadásától, amely, mint időzített bomba robban pontban aznap éjjélkor. A professzor és segítőtje versenyt futnak az idővel, de az Illuminátusok mindig egy lépéssel előrébb járnak. Azonban semmilyen veszély nem állíthatja meg a tudós Robertet. Igazi akciódús, kalandfilmbe illő jelenetek színesítik a regény történetét: sötét katakombák, a világ legbiztonságosabban őrzött levéltára...

Nagy probléma viszont, hogy az Illuminátusok a történelem során mindig beépültek a keresztény egyházba, így tudtak hatalmas, titkos szervezetté nőni. Most sincs ez másként, s ettől válik a küzdelem még keményebbé, a történet pedig még rejtélyesebbé...

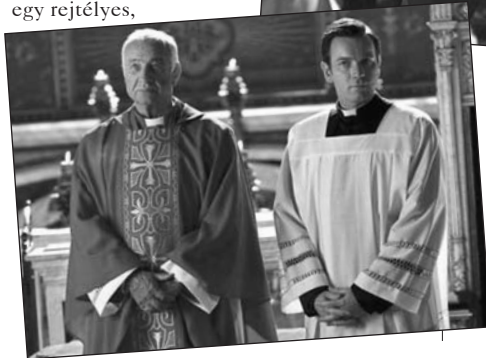
A filmet csak ajánlani tudom azoknak, akiknek tetszett a *Da Vinci-kód*, és mindazoknak, akik szeretik a rejtélyeket, a titkokat, az izgalmas kalandokat, amelyekben még egy kis történelem és kultúra is meghúzódik. Ez teszi felejthetlenné és varázslatossá a filmet, amellyel Dan Brown ismét hatalmasat alkotott.

Császi Zsüliet
Fotók: internet

hogy a titkos szervezet bosszúhadjárata készül a keresztény katolikus egyház ellen.

Langdonnak azonban tudományos kutatásai során meggyűlt már a baja a keresztény egyházzal is – mint a *Da Vinci-kód* rejtélyes sztorijában láthattuk és olvashattuk –, így a professzor két tűz közé kerül. Mégis úgy dönt, segít az egyháznak, így is közelebb kerülve a misztikus vatikáni levéltárhoz és „kincseihez”, ami eddig csak álom volt számára.

Star Trek

Vissza az űrbe

A *Star Trek* jelenséget soha nem lehetett kikerülni. A több mint negyven év alatt tíz mozifilm és irdatlan mennyiségű tévés epizódon keresztül hőmpölygő űrkalandok maradandó nyomot hagytak a sci-fi műfajában. A beleváló Kirk kapitány és a karót nyelt, hegyes fülű vulkáni altiszt, Spock kalandjai sokunk kedvence lett. Az idegen népekkel álmódó masszívan dilis rajongótábor még egy frenetikus paródiát is kapott (*Galaxy Quest*), de a parabola antenna alakú Enterprise űrhajó legendája tovább élt. A mozis kifulladását követően, a *Star Wars* sikerén felbuzdulva a producerek lazán újrafrafratták az egész sztorit. A *Star Trek* immáron ellentmondást nem tűrően egy mega költségvetésű effekthegyként robbant be idén. Miután csak menő vizualitással a film olyan lett volna, mint egy tuning Lada Ferrari motorral, így a retróból kiindulva nem kis öniróniával készült el a nagy mű. **J. J. Abrams** (*Alias*, *Lost*) rendező akciómániája garancia volt a megfelelő fordulatszámra. A rajongóknak pedig a régi nyugdíjas űrhajó legénységet a bevált recept alapján fiatalították meg.

A hidegháborús életérzést az újoncok ismét szépen leképzik. Az orosz akcentussal bénázó tinédzser tiszt, a japán samuráj kard guru navigátor gyakornok, csakúgy, mint az angol **Simon Pegg** (*Haláli hullák hajnala*) fergeteges főmérnöki poénjai remekül aláját-szanak a nagy páros visszatérésének. A néger

Uhura hadnagy Spockkal folytatott románcá épp annyira passzol a „multikulti” önfeledt humorhoz, mint a repülést nem bíró főorvosuk (**Karl Urban**) beszélősei. A sztori megállja a helyét, és nem is akar mást. Adott egy nagyon gonosz, nagyon torz és nagyon rosszfiú az űrben (**Eric Bana** sminkbe rejtve), aki bosszút akar állni Spockon egy potenciális jövőbeli kellemetlenség miatt. A fizika azonban úgy megrtréfálta, hogy egy fekete lyukas last minute útja végén az Enterprise kalandjainak elején találta magát. Már csak emiatt is habzó szájjal átírja az eddigi részek forgatókönyvét.

Kezdésnek megöli Kirk apját, majd az elődjével szemben, ezúttal félig ember Spock szemé láttára nekimegy annak szülőbolygójának is. A vagány fiatal Kirkre hárul hát a feladat, hogy siheder legénységével helyre tegye az űr békéjét. Az egészben az a meglepő, hogy a régi, idős Spock rövid vendégszereplésével együtt is, nemhogy gagyi jellege nincs a dologban, hanem az év eddigi legszórakoztatóbb mozija kerekedett a *Star Trekből*. Az egykori gumiszörnyes párharcok helyett egy pörgős, profi vizuális orgiát kapunk, ahol végre nyugodtan popcornba fojthatjuk mindennapi gondjainkat. Teszi mindezt a film könnyed humorral, nem kis öniróniával a politikai korrektség teljes túlpörgetése mellett. Az egész annyira friss és működőképes, hogy a vagány fiatal Kirk ifjonti lazasága és a különös lények armadája könnyen

klasszikussá tehetik a mozt. Az űr ismét kitágult, a legenda újraéledt. A csilingelő muzikaszókat hallgatva már felseljlik előttünk egy új franchise születése, mely könnyen elhomályosíthatja elődeit. Nincs akadály, a világűr végtelen, a kalandok csak ránk várnak.

Vass Attila
Fotó: internet

Kommentár

Már a meccs előtt is mondtam...

Kovács Andor

augusztus 29-e a magyar történelem egyik fekete napja – gondoljunk csak a mohácsi csatára vagy Buda elfoglalására, egy délszláv ember életében azonban annál szebb dátum. Ekkor született ugyanis Szabadkán a bunyevác származású Tomislav Sivić, aki 2007 nyara óta Kecskeméten dolgozik futballedzőként. Amikor a kiskunsági városba került, a csapat a nyolcadik helyen állt a másodosztályban. Alig két évvel később a KTE az NBI ötödik helyén végzett úgy, hogy otthon 3-0-ra verte meg a későbbi bajnok Debrecent. Nem is csoda hát, hogy az ismeretlen csalódott Újpest szemet vetett a trénerre.

És hogy mindez miért is lényeges? Részben azért, mert Szegeden hosszú évek óta nem történik semmi a profi futball terén, pedig ez a város semmivel nem rendelkezik rosszabb adottságokkal, lehetőségekkel, mint Kecskemét, sőt, talán még nagyobb nézőszámmal lehetne első osztályú mérkőzéseket rendezni itt, a Tiszaparti városban, mint a Kiskunságban.

Másrészt azért, mert egy külföldi edző ért el kiemelkedő sikereket a honi pontvadászatban, amely azért nem túl gyakori. És milyen érdekes, egy korábbi Kommentárban épp a szerbdominanciában szenvedő Pick Szeged ellen árgáltam, most pedig az amúgy szintén több szerb és egyéb szláv játékos felvonultató Kecskeméti TE-et és edzőjét dicsérem. Erre hadd álljon itt egy idézet Sivićtől: „A külföldi futballisták mellé magyartanárt fogadtunk, és aki egy hónap múlva nem tud megfelelően kommunikálni a többiekkel, azokkal szerződést bontunk.”

Hamadrészt pedig tette ezt egy (magyar szinten is) kis költségvetésű csapat élén, sokkal többre hivatott együtteseket megelőzve, mint pl. a Győri ETO-t. „A pénz tehát nem minden, bár persze jobb gazdagnak lenni, mint szegénynek, már csak anyagi szempontból is” – a mindig frappáns Woody Allen szavaival élve. S nincs ez másként a profi focikluboknál sem, hiszen az orosz vagy az ukrán milliárdosok pénzéből felhízlalt csapatok az utóbbi években többször is felérték a csúcsra, igaz csak az UEFA-Kupában. Nemrég a CSZKA Moszkva, idén pedig a Sathar Doneck, nem is beszélve továbbá a BL supercsepapairól: elég csak a Real nyári költsékezésére gondolni.

Visszatérve a kecskeméti mesterhez, nem csak eredményeinek köszönheti a szurkolók szeretetét – mentalitásának, hozzáállásának legalább annyira. Nyilvánvaló persze, hogy ezen tulajdonságainak nagymértékben betudhatóak sikerei is, hiszen játékosaira is átragad ez a fajta alázat. „A KTE-Ereco a legszebb futballt játssza Magyarországon” jegyezte meg egy interjúban Sivić. Erre természetesen vevők a szurkolók is, még ha nem is annyian, mint amennyit ez a csapat megérdemelne (3-4000 az átlagos nézőszám az otthoni mérkőzéseken).

Senki sem tudja, hogy Szegeden dolgozó futballedzőről mikor lehet majd hasonlókat elmondani, de egy biztos: Tomislav Sivić nevét érdemes a napfény városában is megjegyezni. Annak az embernek a nevét, akinek lehet adni a szavára, akinek a jóslatai a mérkőzések után rendre beigazolódnak. Nem véletlenül kezdi úgy általában nyilatkozatait: „Már a meccs előtt is mondtam, hogy...”. Sok alföldi futballszurkoló nevében mondhatom tehát: várjuk a folytatást, mester!

Hochschulsport – Bonn II.

Sportélet a Rheinische Friedrich Wilhelms Egyetemen

„Nem vitás, hogy az egyetemi élethez hozzátartozik az egyetemi sport is. A tanulás és a bulik mellett ugyanilyen fontos az is, hogy a hallgatók rendszeresen mozogjanak, sportoljanak. A legtöbben már tudják, milyen lehetőségek közül választhat az, aki tesiórára akar járni, illetve milyen körülmények, milyen tanárok várnak ránk, és mindezt ingyen kapjuk-e meg, vagy esetleg térítés ellenében. Emiatt érdemes összehasonlítani a szegedi egyetemi sportéletet más, külföldi felsőoktatási intézményekkel. Erre megfelelő alkalmat nyújt pár hónap kint tartózkodás Erasmus-hallgatóként.

Az egykori NSZK-főcsoáros, Bonn híres egyetemén komoly hagyományai vannak a sportnak. Ennek megfelelően nagy hangsúlyt is kap a hallgatók aktív életvitele” – eddig a májusi számból az idézet. Merthogy e kétrészes cikk első felében szó esett arról, hogy a bonni egyetemen mennyi és milyen lehetőségek közül választhatnak a hallgatók. A kínáló sportórák közül – a teljesség igénye nélkül – lássuk a strandröplabdát és a floorballt. A végén pedig elme-gyünk futni – vagyis először csak szemlélni a futókat, de aztán „sajátlábúlag” is végezni ezt a tevékenységet. Persze a fociról sem feledkezünk meg.

Jellemző az itteni viszonyokra, főleg az időjárásra, hogy időnként olyan, mintha a fejük tetején állnának a dolgok. Ez a strandröpi (Beachvolleyball – erre nincs saját kifejezésük a németeknek, mint ahogy sok más sportágra sem) kapcsán annyit jelent, hogy április végén egész jól tudunk játszani a venusbergi sportparkban, sütött a nap, klassz volt a homok, póló le, napszemüveg föl, kezdődhetett a játék. Na igen, de elég sokan összejöttek két pályára, szóval várni kellett egymásra. Ebből az lett, hogy a lasztit néha rugdostuk, hogy ezzel is mozogjunk. Nem szabad, komoly vétek, tudom, de ha egy labda pattog, abba előbb-utóbb valamelyik hülyegyerek belesérül – ez a tesiórák egyik alaptörvénye. Na, de a lényeg, hogy azért játszottunk, barnultunk, és eléggé kikapott az olasz-magyar párosunk.

Kevesebb napsütés, de több sikerélmény jutott a floorball órán, amelyre a Römerstraße-n

található sportkomplexumban sikerült rátalálni. Martin, a fiatalos tanár és pár hallgató a parketten, no meg a magyar plusz játékerő. Minden jól ment, míg ki nem derült, hogy bizony szerintük máshogy kéne fogni az ütőt... Na, onnantól kevés jó passz, még kevesebb gól. Idővel muszáj volt visszatérni a megszokott fogáshoz. A társaság egyébként rendes volt, még akkor sem kaptam egy rossz szót sem, amikor az ütővel hátulról odapiszkáltam a kapu felé rohanó ellenfél lába lábai közé... pufff! Ez aztán nagyot szólt! Szegény, próbáltam vigasztalni, kérdeztem, hogy van, fáj-e nagyon, mondta, hogy nem, erre én: lehet, hogy majd később jön elő. Na, nem zárt a szívembe a srác.

Én viszont egy csapásra mindenkit a szívembe zártam az április végi futóversenyen, amely keresztelte az egész várost

– hídon, rakparton, fent, lent, jobbra, balra, mindenhol futott valaki. Aki nem, az pedig szurkolt, buzdított, dudált, kerepelt. Az egész város együtt volt, kicsik, nagyok (sok középkorú és még idősebb is!), elismerték egymás teljesítményét – és ez nagyon megnyerő volt.

És ösztönöz! Hiszen ezután nem sokkal (na meg, hogy végre lett futócipőm) én is rászántam magam a kocogásra egy közeli, nagyon kellemes városrészbe, melynek a neve: Buschdorf. Itt kísért a lemenő nap estéknként, mint Forrest Gumpot annak idején – igaz, ő nem a vizsgák miatt hagyott fel e hobbival.

Persze a foci erőfelé is nagyon népszerű (naná, Németországban), több helyen lehet jó minőségű (nem aszfaltozott!) kispályákkal találkozni, illetve július 5-én kifejezetten Erasmus hallgatóknak rendeztek focitornát. Erről a megelőző este (esték) miatt lemaradtam...

Végül megjegyezném, hogy a biciklítés annyira mindennapos tevékenység Németországban, hogy nem is lehet róla külön sportként beszélni. Bár mi is itt tartanánk...

Szöveg és fotók: Kandúr

Futball-huliganizmus VI.

Olaszország: foci = éltető elem!

Mindannyian hallottunk róla, mivel jár Magyarországon egy *Újpest-Fradí* meccs. Kiemelt rendőri készültség, trágár szurkolói rígmusok, összetűzés a pályán és az utcán egyaránt. A futball-huliganizmus azonban nem magyar „találmány”, s nem is nálunk jegyzik a legelvakultabb szurkolói csoportokat. Sorozatunkban néhány ország futball-huligánjait mutatjuk be. Ebben a részben Olaszország kerül nagyító alá.

Ultrának lenni annyi, hogy lép át a határt! – tartják az olasz drukkerok. Mint mondják, a csapatukat elkísérik az idegenbeli meccsre, de nem azért, hogy biztassák őket, hanem, hogy belekössenek emberekbe. Nekik ez fontosabb, mint a meccs eredménye.

Az országban a legnagyobb szurkolótáborral a *Juventus* rendelkezik, leszámítva éppen a csapat székhelyét, Torinót. A klub így is az egyik legelvakultabb csoportot tudhatja magáénak, melyet többek között – az angol részben már említett – Heysel-tragédia miatt hoztak létre. Ez az egyesülés a *Druggi*. Állításuk szerint ők a legkeményebb Ultrák az egész országban, s büszkék rá, hogy mindenki gyűlöli őket, mivel ők is gyűlölnék mindenkét Genovától Nápolyig – no és persze az angolokat. Egyik legnagyobb balhéjuk a 2006-os genovai, melyet közel félszáz rendőr hagyott el kisebb-nagyobb sérüléssel.

A bergamoi *Atalanta Curva Nord* nevű ultráispornak tekintik a meccsel együtt járó agressziót. Róma, Nápoly, Firenze – nekik mindegy, csak balhézni tudjanak. Azt vallják, bennük dobog az olasz futball igazi szíve.(?!). Ők tudják...

Egy országban sem maradhat el egy nagyobb város két csapatának rivalizálása. Ezen írásunkban a római *Lazio* és az *AS Roma* szurkolóit kell

kiemelnünk. 2004-es rangadójuk félbe is szakadt, miután a szurkolók között elterjedt a hír, hogy egy rendőrautó elütött egy AS-drukker gyereket. A rendbontás egész éjjel tartott.

Annak ellenére utálják egymást a két klub szurkolói, hogy köztudottan erősen szélsőjobb

ézelmeük mindketten. Egész Olaszország területén a *Lazio* ultráit tartják a legszélsőségesebbnék. Erre azonban a játékosok is rátehetnek egy lapáttal. A futbalszeretők biztosan emlékeznek a Lazio-drukkerok által istenként tisztelt **Paolo Di Canio** egészen egyedi góllörömére, mikor is náci karlendítéssel üdvözölte az öt éltető szurkolókat...

A két klub szeretetét biztosan nem erősíti az sem, hogy a stadionjukat is meg kell osztani az ellennel, így hétről hétre egyik csapat játszhatja csak az örök városban a meccseit. Am ekkor sem lépnek egymás területére. Az AS drukkerok mindig az északi, míg a kék a déli oldalon foglalnak helyet kedvenceik mérkőzésein.

Végezetül álljon itt néhány sor, hogy mit gondolnak az olaszok a fociról: „Az olasz csizma lakóinak olyan a futball, mint a levegő. Ugyanolyan szenvedéllyel beszélnek róla, mint a finom borokról vagy a még finomabb nőkről. A stadionokban az ultrák az urak, amolyan modern kori gladiátorok.”

Pinczés Zoltán
Fotók: internet

Ahol jó nyaralni, ott jó sportolni is

A Balaton mostanság már több, mint egyszerű fürdőhely

Pár évvel ezelőtt egyre többet lehetett hallani arról, hogy a dalmát tengerpart és az Adria elesábitja a magyar turistákat a Balatonról, mivel már nem magasabbak a horvátországi árak a hazaiaknál (legyen szó szállásról vagy étkezéssről), ráadásul az időjárás is kiszámíthatóbb. Kiszámíthatóan melegebb. Egy dologban azonban biztosan jobb a Balesi, mint a horvát tengerpart, ez pedig a távolság – még akkor is, ha tudjuk, tavaly átadták az M7-es autópálya teljes szakaszát, melynek köszönhetően szinte végig autópályán tehetjük meg utunkat.

Am, hogy ne csak ez az egy előny szóljon legnagyobb tavunk mellett, új lehetőségekkel, programokkal igyekeznek a szervezők, a szálloda- és szállástulajdonosok életet vinni a part menti mindennapokba júniustól egészen augusztus végéig (20-áig, a Balesi-szezon hagyományos végeztéig). Egy, már több éve tartó, nagyon jó kezdeményezés a közszolgálati TV részéről a *Balaton Nyár* című, 10 perces rövid helyzetjelentés Aligáról, mely minden hétköznap este rövid filmösszeállításokkal, programajánlásokkal és időjárás-előrejelzéssel szolgál a nézők számára. Mindezt valóban oly módon, hogy kedvet ébresszenek az emberekben egy „leruccanáshoz”. A teljesség igénye nélkül most elsősorban a sportolási lehetőségek kerülnek terítékre, annál is inkább, mert ezen a területen is jelentős fejlődés következett be az utóbbi években. Pár éve teljes hosszában kiépült a Balaton körüli biciklitű; így

nagyjából 220 km-en át hódolhatunk tekerési szenvedélyünknek. Sokan élnek is ezzel a lehetőséggel, hiszen így a tó összes arcát láthatják, északról délre, reggeltől estig. És akkor még nem is beszéltünk az útközben adódó számtalan látivalról: Siófok és az Aranypart, Keszthelyen a Festetics-kastély, a Balaton-felvidék borospincéi (ezzel persze nem árt csínján bánni, hiszen egy-két pohár után, nagy melegben, hirtelen kanyargósnak tűnhet az egyenes kerékpárút is).

A kerékpározók kényelmét szolgálják azok a gumibelső-automaták, melyeket az út mellé helyeznek el, és külön biciklis motelek is épülnek a part mentén. Persze lehet választani a sátras megoldást is, ha nem gond egy-két kiló plusz teher a csomagtartón, és ha szeretjük az izgalmakat éjjel, melyet mondjuk egy kiadós éjszakai vihar okozhat...

Három-négy nap tekerés után garantáltan ki leszünk fáradva, de egy óriási élménnyel leszünk gazdagabbak, különösen, ha vitorlásokat látunk menet közben a tavon. Ez nem is ritkaság, hiszen a balatoni vitorlászás már ősidők óta kedvelt sport sokak számára (akik megengedhetik maguknak), és gyakoriak a versenyek is. Akit vonz ez a lehetőség, oktatásban is részt vehet több településen is, ahogy szörfözni is tanulhatunk – bár tény, mindkettőt már inkább gyermekkorban érdemes elkezdeni. Nem csak gyermekeknek szólnak viszont a Balaton-átúszások, mint amilyen az

ún. *Öbölátúszás* is Tihany és Balatonfüred között, hiszen 7-től 70 évesig mindenféle korosztály megfordul az ilyen eseményeken. Igaz, van, aki feladja úszás közben, és „hív egy taxit”. Hogy hány taxira lesz majd szükség Sávolyon, még nem tudni, de az biztos, hogy az oda tervezett, és már építés alatt álló motoros gyorsasági pálya és „Talma” sok turistát, és azon belül rengeteg külföldit fog majd a Balaton partjára vonzani.

Ez a pár meglévő és jövőbeli programlehetőség is mutatja, hogy a magyar tenger képes megújulni és alternatívákat nyújtani borongós, hívősebb idő esetére is. A többi már csak kalandvágy kérdése.

Caliban
Fotó: internet

Kitaposott út

Fiatalabb korban irigyeltem azokat az osztálytársaimat, barátaimat, akiknek már meg volt a kitaposott útjuk a jövőjükkel. Akiknek a szülei sikeresek, híresek, orvosok, ügyvédek, vagy csak van egy jól menő vállalkozásuk, amit majd a fiuk, lányuk tovább vihet. Akiknek nem kell azon gondolkodni, mik lesznek, ha nagyok lesznek. Már minden lépésük el van tervezve.

Egy átlagos fiatal iskolába jár, majd elmegy és szakmát tanul, nyáron melózik, spórol, hogy elérje, amire vágyik. Gyakornokként kezd, majd üzletvezető lehet, végül megalapítja a saját vállalatát. Igaz, ekkorra már a negyvenes éveit tapossa. Minimum. Ám ezeknek a fiataloknak elég kijárni a kötelező iskolákat, beteszik a fenekük a szülei által megittett székbe, és mindenük meg van. Több millió példát lehetne erre hozni, de csak egyet írok le.

Robinak már a szülei is vagyonosak voltak. Egy apartman konvojt üzemeltettek a horvát tengerparton. A fiuk Magyarországra jött. Valami másra vágyott. Először csak raktáros volt egy cégnél, de rájött, hogy ebből nem sokra viszi. Ezért kért egy kis tőkét és vállalkozásba kezdett. Azóta az egyik legmódosabb a környéken, és még csak huszonnyolc. Így kell ezt csinálni.

Szegény Atis hiába is próbálná utánozni, ötlete volna, de tőkéje nem. Napi tizenkétórát húz le, olykor többet, elmúlt harmincöt, építkezni szeretne. A szüleinek nem sok pénze van. Épphogy megélnék. A támogatás tehát ugrott.

Tarot-meditáció

XVI. A torony

Amikor már nincsen tovább foka a létrának...

Aki „á”-t mond, mondjon „b”-t is! Hát igen! Kezdő vállalkozó számára igen fontos az, hogy megfelelő információk birtokában hozza meg döntését, hogy akar-e egyáltalán vállalkozni. Az, amit Ő kitervel és megvalósít, megállja-e a helyét, vagy még a kivitelezés során összedől? Még rosszabb az, ha utolsó téglánál esik szét. Tudjunk irányt váltani. Tudjunk információk alapján, még kellő időben jól dönteni. Amíg el nem érjük a veszett fejsze állapotát. Akkor már nincsen mit tenni. Itt és most még lehet. Lehet azt mondani, hogy ezt én nem akarom. Persze, veszteségek vannak. Igen. No, de az, ami nekünk megmarad, azzal még lehet valamit kezdeni. Ez a legaktuálisabb kártya. Ez az intő jel.

Győri-Farkas Zsuzsanna

Azt mondja, ő nem irigyli, akiknek már meg van tervezve a jövőjük gyerekkorban. Szerinte nem egészséges, ha a gyerektől elvárások vannak, és rákényszerítik olyanra, amit nem szeret. Mert valljuk be, előbb utóbb minden családba érkezik egy kakukktojás. Aki nem szeretné azt csinálni, amit már az ükapja is. Akit nem érdekel a hírnév, a siker. Aki olyan munkára vágyik, amit szeret, és nem, ami hozza a pénzt. Pedig az ő életéért mások ölnének. De őt ez hidegen hagyja. Nem kell aggódnia, mi van, ha nem kap munkát, mi van, ha nem lesz annyi pénze, hogy kifizesse a számlát, mi van ha... mert van. Van lehetősége, van egy pötterve. Egy biztos háttér, ami mellett bármit kezdhet az életével, mert az mindig ott lesz. Nem kell végigjárnia a számlárlétrát. Azonban, ha jobban belegondolunk nem biztos, hogy mi olyan nagy örömmel cserélnék velem. Mert bár mögöttünk nem áll ekkora lehetőség, végig kell gondolnunk, hogy e mögött a lehetőség mögött, még mi minden más áll. Nyomás, amely már gyerekkorban ránk nehezedik, elvárások, meg kell felelni a családnak, a névnek. Nyitva áll előttünk több száz ajtó és előttünk is több száz. Ám nekik a több százból csak az az egy lehet a kiút. Az az egy, amin nem saját önszántából lép

át, hanem egy külső fizikai és lelki kényszer hatására szinte átlöki. Ez a kényszer nem egy kellemes érzés, vagyis egy ilyen embernek nem is lehet olyan boldog az élete. Mert mit számít a vagyon, a hírnév, a kitaposott út, ha nem lehetsz önmagad, nem teheted, amit szeretnél, ha abból áll az életed, hogy kiszolgálj másokat, megfelelj másoknak? Mintha egy vadonban élő zebra irigyelné az állatkerti társait. Amiért azoknak nem kell nap, mint nap az életükért küzdeni, menekülni a ragadozók elől, friss, biztos táplálékot kapnak nap, mint nap. Míg az állatkerti zebrák szívesen cserélnének csak egy napra, hogy szabadon futkározhassanak egy áramjárta kerítésmentes övezetben. Így amíg mi azok életére vágyunk, akiknek már megvan ez a kitaposott út, eszünkbe sem jut, mennyire vágnak pont ezek az emberek a mi életünkre. A monoton, napi nyolc órás munkára, a nyugodt esti családi vacsorákra, a kerti grillsütésre, traccspartikra. Egymás életét irigyeljük. Pedig előttünk is ott áll a lehetőség. Igaz, talán az átlagember ugyanazt a célt dőcögősebben éri el, de ismeritek a mondást: Könnyen jött, könnyen megy.

R.

Fotó: Török Rozália

Egy nő — két férfi

Kleopátra esete a rómaiakkal

„A külseje önmagában véve nem volt igazán figyelemre méltó. Lényének kisugárzása tette olyan ellenállhatatlanná. Megkapó személyisége elbűvölő beszédstílussal párosult. Intelligenciája és mondanivalója megbabonázta a hallgatóit. Már az maga volt az öröm, ha a hangját hallotta valaki. Mintha egy többhúros hangszerezen játszott volna, úgy váltogatta a nyelveket, melyeken beszélt. Ellenállhatatlan bájjal csevegett, egyedülálló jellemként ismerték, varázslatos és elragadó volt a kisugárzása, amikor új emberekkel találkozott. Kedvesen csengett a hangja, amikor beszélt. És ezzel nem csak a férfiakat hódította meg. A nők istentették, úgy öltöztek, úgy viselték a hajukat, ahogyan ő.”

Így vélekedik Plutarkhosz talán mindenidők egyik legismertebb nőalakjáról, azonban a mindennapok embere előtt teljesen más kép él a Kleopátra név hallatán. A gaz csábító, akinek hálójába akadt maga Julius Caesar is, a nő, aki mindent elért szépségével, amit számarányú fűddel igyekezett megőrizni. Ezt a számos Kleó témájú film egyikében pazarul vitték színre. Egyébiránt a *Kureopátra: Szexkirálynő* című animét is ő ihlette, a '70-es évek Japánjában alkották meg az első felnőtt animét. A királyok királynője meghihette az építészetől egészen a festészetig a művészeket. De térjünk vissza a sorban a hatodik Kleopátrához. Társuralkodóként, 18 évesen foglalta el Egyiptom trónját 12 éves öccse oldalán, akihez a Ptolemaiosz (és minden más hataloméhes) dinasztia szokása szerint hozzá-

ment feleségül. Azonban nem akart osztozni a hatalmon, így elhagyta a Ptolemaiosz nevet, majd csak saját arcképét verette az egyiptomi pénzre. Ekkor összeesküvést szerveztek ellene, és utolsó életben maradt nővérével száműzték. Öccse belekeveredett a római háborúba, igyekezett Caesar kedvében járni. Mikor hősnőnk ezt megtudta mindent megtett, hogy közelébe férkőzzön testvére bosszantására, no meg a hatalom visszaszerzése is fontos szerepet játszott. Julius pedig mindenben támogatta, i.e. 47 januárjában XIII. Ptolemaiosz a Nílusba fulladt, februárban leszámolnak a trónra öccsével, XIV. Ptolemaiosszal. A karizmatikus vezetők pedig szeretők lettek, a harminc év korkülönbség ellenére is. Caesar nagyjából egy évet töltött Egyiptomban ezután, Kleopátra pedig életet adott közös gyermeküknek, Ptolemaiosz Caesarnak. Caesarionot apja védnöksége alá vette, hiába követelte anyja a nevet és az örökösi posztot neki. Különös véletlen, hogy i.e. 44-ben, a szeretője ellen elkövetett merénylet idején Kleopátra és Caesarion Rómában tartózkodik, nem sokkal ezután hazatért és társuralkodója hirtelen meghalt. (Csak szerintem sok a véletlen.) Megerősítette politikai szövetségét i.e. 42-ben Marcus Antoniuszal, ami olyan jól sikerült, hogy két év múlva születt neki egy ikerpárt, akiket Alexander Héliosznak és Kleopátra Szelénének nevezett el. Négy év múlva Antonius ismét meglátogatta, amikor a Parthusok ellen ment háborúba. Kapcsolatukat felmelegítik, a férfi Alexandriát választja otthonául, sőt házasságot is kötnek egyiptomi szokások szerint, az már mellékes hogy otthon felesége, Octavia várt rá. Megszületett következő gyermekük Ptolemaiosz Philadelphosz. Antonius pedig újabb területeket foglalt el. A meg-

szertett területek élére pedig egy-egy gyermeküket tették meg királynak vagy királynőnek. Érdekes módon a köztudatban mégis a Caesarral folytatott viszonya él, pedig az Antonioshoz fűződő kapcsolata mellett egy rövid közjátéknak tűnik. Rövid, de hasznos közjáték, mely visszaültette őt Egyiptom királyi trónjára.

Szegedi Eszter
Fotó: internet

Vajon neked is van angyalod?

Sokan még csak nem is hisznek benne, de körülöttünk vannak, segítenek. Előfordult már veled, hogy különösen megérezted valamit, vagy különös álmód volt, talán veszélyben is voltál, és hirtelen jött egy ötlet, ami segített. Mintha minden rosszban, ami történik veled, lenne egy kiskapu. Mindenkinél van őrangyala, aki vigyáz rá. Nincs kivétel. Az ő feladatuk az, hogy átsegítsenek minket a legnehezebb élethelyzetekben. Mindig velünk vannak, csak tudni kell figyelni rájuk. Az ő birodalmukban is van egyfajta hierarchia, nemcsak őrangyalok vannak, hanem olyanok is, akik a természetre vigyáznak. Vannak köztük olyanok, akik gyógyítanak, tisztítanak, vagy a kreativitásodat segítik kifejezni. Rengeteget segítenek olyanoknak is, akik nem hisznek bennük. De van egy fő szabályuk: tiszteletben tartják az emberi szabad akaratot, akkor segítenek, ha kérjük őket. Ezért nem szólalnak meg sokszor, és nem lépnek közbe, csak befolyásolnak, utat mutatnak, hatnak a lelkiismeretünkön keresztül. Vigyáznak arra, hogy a számunkra kijelölt úton haladjunk, és hogy addig ne távozzunk ebből a világból, amíg el nem jött az idő. Mindenkinél megadott a képesség, hogy hallja vagy lássa őket. Szeretettel vesznek

körül, ismerik és tudják minden érzésünket, vágyunkat, félelmünket, de sosem ítélnék el minket miattuk. Mert tudják, hogy az életünk egy nagy lecke, amelyet végig kell járni. Olykor igen nehéz és embert próbáló kihívásokkal kell szembenéznünk, olykor hibázunk, mert vannak hibák, amiket el kell követnünk. De nem ítélnék el, feltétel nélküli a szeretetük, és végtelenül megbocsátó. De nemcsak angyalok óvnak és tanítanak minket, hanem szellemi vezetők is segítenek. Sőt! Vannak arkangyalok és felemelkedett mesterek is. Rengetegen dolgoznak azon, hogy a világunk jobb legyen. S mindezt úgy, hogy sokan nem is tudunk róluk, sőt, egyenesen tagadjuk a létüket. Csak akkor érzékelheted őket, ha nyitott vagy rájuk. Csak figyelned kell, amikor felteszed a kérdéset. A válasz sok formában

megérkezhet, lehet például egy dal a rádióban, aminek a szövege megfog, mert válasz lehet a kérdésedre, vagy egy könyv, egy felirat, egy személy, akivel pont összefutsz. Néha csak egy megérzés, de döntő lehet. Jót akarnak nekünk, mindig segítenek.

Gábor Zsuzsanna
Fotó: internet

Vízpart vagy strand?

Mi sem hangzik kellemesebben, mint a tikkasztó melegben, még a tanévkezdési láz előtt utójára csobbanni egyet a vízben és nyaralni. Teljesen mindegy, hogy hol, az országon belül vagy külföldön, vízparton,

tengerparton vagy a strandon... A lényeg, hogy kellemesen tölthessük el szabadidőnk utolsó napjait a nyári hőségben, és hogy teljesen kipihenhessük az egész tanéves fáradalmainkat.

A nyaralás megtervezése sok idővel és energiával jár. Érdemes olykor már hónapokkal hamarabb lefoglalni a szállást, főleg ha külföldre megyünk, illetve ha népszerű helyet választunk – már csak azért is, mert így sokkal olcsóbban megúszhatjuk, és biztos, hogy találunk szállást. Ugyanakkor, ha a szünidő végső napjait is nyaralva szeretnénk eltölteni, biztosan akad számunkra megfelelő ajánlat az utolsó pillanatokban is. Joggal merülhet fel azonban a kérdés: belföldön vagy külföldön érdemes nyaralni? A következő dilemma: tengerparton, vízparton vagy strandon pihenjünk?

Rengeteg remek kikapcsolódási helyet találhatunk, ahol nyugodtan lazíthatunk. Ha világot szeretnénk látni, akkor egyértelműen külföldre kell mennünk. Érdemes először Európa déli országait végigszemegetni – Horvátország, Görögország, Olaszország, Bulgária, na és Spanyolország, de aztán jöhet Amerika, a Távol-Kelet és Afrika. Viszont Magyarországon is találni megannyi gyönyörű helyet, nyüzsgőbbet és nyugalmasabbat egyaránt, mindenki igényeinek megfelelően. Véleményem szerint először hazánkat kellene megismernünk, utána gyönyörködhetünk a nagyvilágban is.

A másik probléma kicsit bonyolultabb. Valójában az egyéniségünk határozza meg, hogy hol érezzük jobban magunkat: strandon vagy vízpar-

ton, illetve tengerparton. Ugyanakkor a vízpart számos előnnyel rendelkezik. Semmi sem pótolhatja a tiszta levegőt, azt az életérzést, amit az ember a vízparton, adott esetben egy gyönyörű szép tengerparton él át. A táj is sokkal lenyűgözőbb, és a víz is tisztább. A környezet a lehető legtermészetesebb. A hűs fák árnyékában rendkívül kellemes lehet pihenni, nincs annyi zavaró tényező. Rengeteg pihenő lehetőség közül választhatunk, így a hajókázás, a jet-ski, és még sorolhatnám. A nyugalmasabb vízpart mellett még horgászatra, bográcsolásra is lehetőség nyílik, amely barátai társaságoknak kitűnő lehetőség. Ugyanakkor más szempontokat sem szabad figyelmen kívül hagynunk. Remek dolog a strand is, mivel a vízben való úszkálás mellett számos más lehetőség is adott: csúszdák és élmény-medencék sokasága, mesterségesen kiépített tengerpartok, rengeteg ember, és így már-már megközelíthető a vízparti életérzés.

Aki jobban preferálja a természetet és a tiszta levegőt, illetve vizet, annak mindenképpen a vízpartot és a pihentetőbb tengerpartokat ajánlom. Viszont, aki a kikapcsolódás mellett egy kis szórakozásra, bulira, ismerkedésre vágyik, az inkább az élmény- és csúszdaparkos strandokat és a nyüzsgő, pálmafás tengerpartokat válassza úti célul...

Kellemes kikapcsolódást a nyár minden napjára!

Császi Zsűliet
Fotó: internet

A sörről

Barátaimmal beszélgettünk, amikor egyszer csak valaki kijelentette, hogy olvasta valamelyik újságban, hogy a sör női hormonokat tartalmaz.

Elhatároztuk, hogy ezt az állítást tanulmányozni fogjuk, s így – természetesen kizárólag tudományos célokból – megittunk fejenként tíz üveg sört. Tanulmányi munkánk eredménye tíz sor után:

– rengeteg hülyeséget dumáltunk össze,

– nehezen, de főleg rosszul vezetünk gépkocsinkat,

– nem gondolkoztunk logikusan,

– egyikünk sem volt hajlandó elismerni, hogy téved, amikor teljesen egyértelmű volt a tévedésünk,

– minden öt percben pisilni mentünk, természetesen együtt.

Ezek után egyetértettünk abban, hogy kutatásunk bebizonyította, az újságcikk pontos, és a sörben valóban női hormonok vannak...

F.

Fotó: internet

Y O M P Y O M P Y O M P Y O M P Y O M P

Holdhoroszkóp

„A Hold a lélek tükré”
(Kathie Kai-Thian)

Szeberczés
Norbert

A holdhoroszkóp MINDENKINEK szól! Nem csak az aktuális kiemelt jegyeknek, mivel a Hold mindenkire hatással van, a hangulatunkra, a közérzetünkre, a dolgokhoz és az emberekhez való hozzáállásunkra, ezáltal minden tevékenységben kifejti a hatását.

Mivel elég kevesen tudtak rajta eligazodni, ezért a csillagjegyek és holdfázisok feltüntetése mostantól kimarad, és *csak azt írom le, hogy mire alkalmas egy-egy nap, és mire kevésbé, valamint azt, hogy mire érdemes odafigyelni.*

Augusztus

24., 25.

Alkalmas: Bármiféle ügyintézésre, tárgyalásokra, tanulásra, utazásra, kapcsolatépítésre. **NEM alkalmas:** Fizikai, ill. megterhelő szellemi munkavégzésre.

26., 27.

Alkalmas: Családi összejövetelekre, szórakozásra, ünnepegekre. **NEM alkalmas:** Érzelmi témák megbeszélésére, szakításra főleg nem!

28., 29., 30., 31.

Alkalmas: Pihenésre, szórakozásra. **NEM alkalmas:** Munkamegbeszélésekre, állásinterjúkra és egyéb üzleti/tanulmányi ügyek intézésére.

Szeptember

1., 2., 3.

Alkalmas: Tanulmányokra, szellemi és fizikai munkára már kevésbé, de kapcsolatok ápolására, kulturális feladatokra, művészi tevékenységekre szintén jó napok. **NEM alkalmas:** Lelki ügyek tisztázására, valamint a régóta halogatott ügyek megoldására.

4., 5., 6.

Alkalmas: Kutatásra, tanulásra, akár belső átalakulásra (meditációs), de főleg pihenésre. **NEM alkalmas:** Pénzügyek intézésére, hosszabb utazásokra, vitás helyzetek megoldására.

7., 8.

Alkalmas: Új dolgok elindítására, akár költözésre is. Utazásra, sporttevékenységekre. **NEM alkalmas:** Jövőbeli tervezésre, hosszan tartó ügyek intézésére.

9., 10., 11.

Alkalmas: Jelentős tanulmányi és szellemi feladatok elvégzésére, magas szintű összpontosítást igénylő feladatokra. **NEM alkalmas:** Kapcsolatok ápolására, lelki problémák megbeszélésére, pénzügyi műveletekre.

12., 13.

Alkalmas: Különleges barátságok kialakítására, de általánosságban is, különféle kapcsolatok kialakítására, megszilárdítására, megtartására.

NEM alkalmas: Olyan feladatok, munkák elvégzésére, amelyet gyorsan szeretnénk elintézni. Mert a kapkodás, csak nyújtja a rá szánt időt...

Y O M P Y O M P Y O M P Y O M P Y O M P

Vegáknak, nem vegáknak

Bácskai rizses gomba

Továbbra is bíztatnék minden fiatal egyetemistát, akinek köze nincs a konyhaművészethez, hogy ne aggódjon, mert léteznek egyszerű receptek, s alapszinten könnyedén meg lehet tanulni főzni. Egy vérbeli hozzá nem értő tanácsai megszívlelendők talán az ominózus személyeknek, akik inkább a téren játszottak ahelyett, hogy ellesték volna anyuka trükkjeit a konyhában.

Amik kellene egy finom, könnyed, laktató és egészséges ebédhez:

vöröshagyma, pirospaprika, gomba, paradicsom, paprika, bazsalikom és rizs. Vegyünk egy-két fej vöröshagymát, és könnyeinkkel küszködve szeljük őket kockákra. Tegyük fel a tűzhelyre egy fazékban kis olajat, s míg az a nagyon-nagyon alacsony lángon melegszik (csak ráérősen, ez a fő tanács kezdőknek), van időnk összeaprítani a hozzávalókat.

6-7 fej gombát (de kétkonzervnyi szeletelt, konzervált gombacsodával nem is kell bíbelődnünk), 3-4 paprikát szeljük kényelmes méretekre, kockára, karikára, ahogy tetszik, és 5 paradicsomot is aprítsunk fel. Ezután, a már felhevült olajban pirítsuk meg a hagymát. Ha

ez megtörtént, vegyük le kicsit a tűzről, és adjunk hozzá ízlés szerint 1-2 késhegynyi pirospaprikát. Keverjük el, s halmozzuk a fazékba a felszeletelt zöldségeket – a paprikát, paradicsomot, gombát, pár csipetnyi bazsalikomot és sót, és pároljuk őket fedő alatt, míg az illatok össze nem érnek, a zöldségek pedig meg nem puhulnak. Saját levét eresztenek közepes lángon, ne aggódjunk, hogy leég, de azért egyszer-kétszer kavargatunk bele, biztos, ami biztos alapon.

Amint kellőképp megpuhultak a vitaminbombák, öntsünk a fazékba kb. fél kilónyi rizst, és engedjük fel vízzel az egészet. Gyakori kevergetés mellett, fedő alatt hagyjuk, hogy összebarátkozzanak az ízek, s kb. negyed óra elteltével, ahogy a rizs felszívja az összes vizet, remélhetőleg elkészült a finomság. Ha még túl rágós a gomba, a rizs pedig kemény, kis vízzel tegyük még vissza pár percig főni az ételt. Tanácsos a gomba (számomra legalábbis) vad íze kiegyensúlyozására tejföllel vagy friss zöldséggel tálalni a fogást: kigyóuborkával, salátával. Könnyed ízek nyári hőségre – sok sikert és lelkesedést mindenkinek!

Cikk és fotó: Emarosa

REJTVÉNY

E havi rejtvényünk két Sudoku.

Beküldési határidő:

2009. június 10.

A helyes megfejtők között a tegyükfelogy

zenekar CD-jét és Hökkentő pólót

sorsolunk ki.

tegyükfelogy CD-t nyert:

Hajdú Zoltán

Hökkentő pólót nyert:

Kiss Hedvig

Gratulálunk!

(Az ajándékok átvehetőek szerkesztőségünkben munkanapokon 10-14-ig)

7			3		8		
2		6					
3	1		4		2		
8	5	3	1		9		
		1		4	2	3	7
1				3		7	4
				6			9
	7		2				8

9	6	8			1	3		
5								
4			9	2	8			1
				3		9		
			4		5			
	4		1					
7			8	6	4			5
								7
		1	7			4	3	9

Alapsomagban fogható! Hangolj ránk!

TISZA
PORT TELEVÍZIÓ

**Non-Stop
ifjúsági műsor**

Rólad szól!
Hát nem látod?

www.tiszapart.hu

A HÖKKENTŐ
a Magyar Egyetemi
és Főiskolai Sajtó
Egyesület tagja

Magyar Egyetemi
me
se
és Főiskolai Sajtó Egyesület

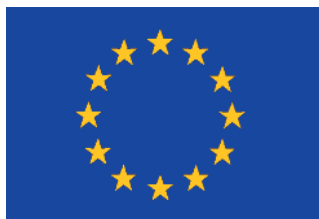
Kezdeményezésünk
támogatói

NCA
NEMZETI CIVIL ALAPPROGRAM

MÉDIA KALAUZ
Kereskedelmi és Szolgáltató Bt.

**ANTALL JÓZSEF
ALAPÍTVÁNY**

A lap az Európai Unió
támogatásában részesül

Hökkentő – A szegedi hallgatók lapja • Főszerkesztő Rácz Bea • Főmunkatársak F. Szél Ildikó és Bíró Csaba • Munkatársak Balázs Marietta (film, színház), Hegedűs Sándor (fotó), Kovács Andor (sport) | Pál Imre | Székely László (nézőpont), Török Rozália (mappa), Vass Viktória (@egyetemista) • Korrekció: Berczeli Anett • Hirdetés Média Kalauz Bt. 30/40-37-963 • Felelős kiadó Forró Lajos • Szerkesztőség és Kiadóhivatal 6725 Szeged, Boldogasszony sgt. 6., telefon/fax: 62/544-759 • Drótposta hokkento@freemail.hu • Kiadja a Fiatalok a Dél-alföldi Média Alapítvány • Tördelés és nyomdai előkészítés Veres Ildikó • Borítótér Márok Attila • Megjelenik 6000 példányban • Lapengedély száma 163/149/2008 • Nyomda Bába és Társai Kft. 62/464-015 • A megjelent hirdetések tartalmáért felelősséget nem vállalunk! • Lapunk előjegyezhető a szerkesztőség címén: 205 Ft/szám. • A lap megjelenését az Európai Unió és a Mobilitás Ifjúsági Szolgálat, a JGYPK Hallgatói Önkormányzat és a SZÉPA Alapítvány támogatta • ISSN 1585-1605

Lapunkat rendszeresen szemléli
Magyarország legnagyobb
médiatitkosítója az

»OBSERVER«
OBSERVER BUDAPESTI MÉDIATITKOSÍTÓ KFT.
1084 Bp. Andrási u. 11. Tel: 302-47-26 Fax: 302-47-44 marketing@observer.hu

**Nyitóbuli:
2009.09.07.**

JUGYU KLUB

**SZTE JGYPK Szabadidőközpont és Kávézó
Szeged, Hattyas sor 10. www.jugyuklub.hu**

MERT JUGYUSOK VAGYUNK!

A világ ott van, ahol Te!

Diák internet már
3330 Ft-os
havidíjtól!

- Net&Go Student 12 mobilinternet előfizetést külön havidíjért választhatsz a szélessávú otthoni net mellé!
- 2010. július és augusztus hónapban nem kell havidíjat fizetned.
- 1 hónapos online angol nyelvi kurzuson vehetsz részt díjmentesen.*
- Érvényes diákigazolvánnyal és 1 év hűségidővel rendelheted meg.

A mobilinternet-szolgáltatás mobilhálózatát a Pannon biztosítja.

A legközelebbi Telepontunk: Szeged, Vörösmarty u. 7.

 1288
www.invitel.hu

Ajánlatunk az Invitel Zrt. szolgáltatási területén 2009. augusztus 17-től visszavonásig érvényes, amiről a www.invitel.hu honlapon tájékozódhatsz. Az 1M ADSL internetsomag garantált le-/feltöltési sebessége 1200/120 kbit/s. * Az online angol kurzust a Fast Business Communications biztosítja. A nyelvi kurzusra szeptember 30-ig regisztrálhatsz. Az akció további részletei a 1288-as infóvonalon, Telepontjainkban vagy www.invitel.hu-n.

invitel
Ha több kell.